

OSREDNJA
MUZIČNICA
SENTJUR
ŠENTJURSKA

Šentjurske

NOVICE

šentjurski lokalni časopis

letnik X, št.10

28.oktober 2003

cena 300 SIT

www.sentjurskenovice.si

poštšina plačana pri pošti Celje

Jesenske podobe

 AKVONIJA

TRGOVINA ZA
RAZVAJANJE
OBČUTKOV

Želimo vam lep dan!

Franc Zupane, s.p., AKVONIJA, C. Kozjanskega odreda 13 - Šentjur, tel.: 03/ 749 16 00

BENCINSKI SERVIS ŠENTJUR
tel.: 03/ 746 23 40

OMV ISTRABENZ

ekstra lahko kurilno olje

naročite še danes na
brezplačnem telefonu

24 ur na dan
080 2332

RESEVNA
Trgovina in storitve d.d.

Mestni trg 3, 3230 Šentjur,
tel.: 03 747 14 00

Znova v Resevni MOŠKA IN ŽENSKA OBUTEV Alpina

**ELBA TRGOVINA
STORITVE** d.o.o.

Ljubljanska cesta 26, 3230 Šentjur,
tel.: 03 57 43 151, 03/ 54 71 151,
fax: 03 57 43 150, gsm.: 041/ 742 456

E-mail: elba.slavko@siol.net, www.elba-doo.si

**V TRGOVINI
ELBA
vse za:**

- centralno ogrevanje
- vodovod
- elektromaterial
- klimatske naprave

UGODNE CENE ZA GORILCE:

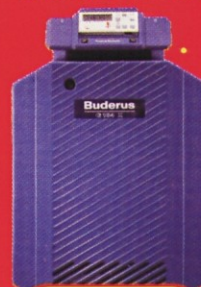
Weishaupt in Hansa

- MODRA
- RDEČA
- ZELENA
- RUMENA
- BISTRA
- MULTICOLOR

**SVETLEČE
CEVI
PO ZELO
UGODNI
CENI**

**NOVO!
BUDERUS PEČI!**

**GOTOVINSKI
POPUSTI!**

Vse slike so simbolične.

**zanzibar
PIZZERIA**

Željko Kosaber s.p.,
Kozjanskega odreda 87a, 3230 Šentjur
OB PETKIH ŽIVA GLASBA!

20 vrst pizz

jedi na žaru

**NOVO
PIVO ZANZIBAR**

**VSAK DAN DOSTAVA NA
DOM od 10. do 22. ure**

**gsm: 051/ 413 590
tel.: 03/ 749 19 36**

VSEBINA

Občinski svet - težki dnevi za kolačijo	4
Kadrovske rošade na občini	6
Artnak si lomi zobe	6
Zdravstvo - prihaja konkurenca	7
Afera Športna zveza	8
Grešni kozel v Alposu	10
Šentjur - pasje središče Slovenije	15

Mesečnik Šentjurske novice Izdaja:
Šentjurske novice, d.o.o., Šentjur,

Dušana Kvedra 11

Glavni in odgovorni urednik:

Franc Kovač

Lektoriranje:

Eva Kovač

Postavitve in oblikovanje:

Šentjurske novice

Tisk:

Grafika Gracer, Celje

8,5% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva:

Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Telefon:

03 574 15 00, 041 759 816

E-pošta:

sentjurske.novice@siol.net

Spletna verzija

www.sentjurskenovice.si

Transakcijski račun:

Šentjurske novice

06000-0105036264

Naklada:

1100 kom

Časopis je vpisan v evidenco

javnih glasil, ki jo vodi Urad za informiranje,

pod zaporedno številko 1056

naslednja številka:

[torek]

25. november 2003

UVODNIK

Franc Kovač

En praznik, dva praznika, cel mesec praznikov...

Komentiranje letošnjega občinskega in krajevnega praznika bi se moral povsem vzdržati, ker sem obe osrednji praznični prireditvi prešprical. Prvič v zadnjih 13 letih se mi je namreč zgodilo, da me tako kot veliko večino šentjurskih občanov enostavno nista dovolj zanimali, da bi zanju žrtvoval dva pričakovano rutinska večera v dolgočasni dvorani šentjurskega kulturnega doma. Naknadni komentarji so sicer bili spodbudni, predvsem da je šlo za vrhunske nastope umetnikov, drugih prazničnih vsebin pa kot da nihče ni opazil.

Občinski in krajevni prazniki so splošno sprejeta tradicija in o njihovem obstoju in smislu pravzaprav ne kaže preveč filozofirati. Kar pa ne pomeni, da je prepovedano razmišljati o vsebini in obliki teh praznovanj.

Temeljni praznični motiv, nekakšen zgodovinski dogodek, ki je v stanju vzbujati vznesenost množic, je prvi pogoj dobrega praznika. KS Šentjur in občina Šentjur ne preveč posrečeno častita bolj kot dan, ko se je Šentjur razglasil za mesto, nek davni dan, ko naj bi eden od tujih zemljiških gospodov naklonil Šentjuru nekaj razmeroma skromnih sejmskih pravic. Kar niti zgodovinarjem ne pomeni prav veliko, kaj šele povprečnemu občanu. Čaščenje tega datuma rivalsko organizirata za isto publiko vsaka zase vodstvi KS in Občine. V počastitev občinskega praznika se poleg tega ves mesec ali še dalje vrstijo razne prireditve, od ribolova do vseh mogočih športnih in kulturnih prireditev, tudi maše na Rifniku ali ponovnega odprtja zasebnega diagnostičnega centra, katerih največja in najočitnejša povezava z občinskim praznikom je predvsem proračunsko financiranje in priložnost za razkazovanje občinskih oblastnikov. Vse skupaj praviloma poteka ob skromni udeležbi občanov oziroma z več ali manj isto publiko in po utečenem ritualu.

Ena od najopaznejših in tudi najpomembnejših sestavin praznika, podeljevanje krajevnih in občinskih priznanj, se je žal precej sprofanirala. Včasih so to bile nagrade, ki so nagrajencem tudi materialno nekaj pomenile, dandanes gre, povedano karikirano, za »Mozartove kroglice« za najboljše učence, ter »prazna« priznanja za zaslužne občane, ki jih razmeroma množično delita krajevna in občinska politika. Pa niti ne ravno velika politika, temveč ožje skupine, komisije, na njihove odločitve pa nimata nobenega vpliva

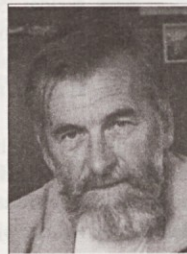
niti občinski svet niti svet KS. Zanimivo je tudi, da ti komisiji aktivno ne iščeta kandidatov, temveč med predlaganimi samo izbereta tiste, ki jima bolj ustrezajo. Letos je bilo podeljenih skupaj le osem tovrstnih priznanj, kar je v primerjavi s prejšnjimi leti malo, v absolutnem merilu pa vsekakor še vedno veliko preveč, da bi imela ustrezno veljavo. Očitno je tudi, da primernih občanov za odlikovanja že resno primanjkuje, saj si skoraj vsako leto »sposodijo« kakšnega odlikovanca z one strani občinskih meja. Kar v načelu ni nič narobe, če ne gre za mašilo in ima človek za našo občino izjemne zasluge. »Samopredlaganje«, ki se je zgodilo letos, pa sploh jemlje občinskim priznanjem veliko leska.

Kaj narediti z našimi praznovanji?

Biti tu pameten in neobvezujoče pleteničiti sploh ni težko, težje je nekaj posebnega narediti. Pa kljub temu: kot prvo, treba je povsem združiti ali povsem ločiti občinski in krajevni praznik. Če ne bo šlo in si bo KS lastila slavnostno letnico iz zgodovine, naj si občina pač poišče nekaj drugega, morda kakšen dogodek iz zgodovine občine. Zaradi mene je lahko to tudi na lepo jurjevo nedeljo. Kot drugo, praznik naj bo tudi priložnost za dobro zabavo, vključno z veselico, in manj priložnost za prikaz domače ustvarjalnosti. Za slednje imamo na razpolago celo vrsto drugih priložnosti. Slovesna seja občinskega sveta bi verjetno morala biti res seja in vsekakor izven veselice. Prav bi bilo, da bi bil občinski praznik na drugem nivoju, vsekakor bistveno višjem, kot so krajevni prazniki KS, ne pa da, kot sedaj, krajevni praznik praviloma zasenči občinskega. Raznih priznanj bi moralo biti bistveno manj, le eno ali dve, ki bi morali biti vezani na nagrado. Nekaj podobnega bi lahko veljalo tudi za najboljše učence. Mimogrede, se še komu od vas zdi občinska »kristalna ptica« nekoliko preveč podobna »peglajzlu«?

To je le nekaj hitrih splošnih idej oziroma pripomb. Za razmislek. Strinjam se, da nikakor ne bi bilo dobro, če bi praznična procedura bila preveč ukalupljena, občinski oblasti in umetniku-režiserju vsekakor mora ostati dovolj prostora, da v praznični projekt poskušata ujeti svoj in naš zgodovinski trenutek. Tako kot je prejšnja krščanska oblast na primer uvedla »občinsko mašo« na Rifniku, tako bi sedanja bolj liberalno usmerjena morala praznovanju dati nekaj svojega. Škoda, da je očitno brez sleherne ideje.

V vsakem primeru se večno ne bomo mogli duhovno in motivacijsko napajati bodisi pri nejasni zgodovini, nacionalnih Ipavcih ali reševniških internacionalcih Cvetki in Dušanu.

7. redna seja občinskega sveta Šentjur

Nesporazum ali začetek konca?

Svetniki so se znova po poletnem oddihu zbrali v občinski dvorani 16. oktobra. Kljub temu, da za večino svetnikov teme še zdaleč niso bile tako zelo zanimive, so nekateri vložili v lobiranje pri nasprotnikih veliko energije, ki je zamajala doslej zelo trdne temelje koalicije. Rezultati glasovanja so vsem koalicijskim svetnikom dali vedeti, da se bo potrebno zopet uvesti za pogajalsko mizo znotraj koalicije. Spodrsrljaji pri glasovanjih so se na seji kar vrstili in kar težko je verjeti, da so se nekateri tolikokrat »zmotili«. Seveda je brez glasovalne naprave, ki bi točno pokazala, kdo je kako kdaj glasoval, skoraj nemogoče najti krivca.

Kdo se pretvarja?

Prvi znak, da nekaj »ne štima«, je bilo sprejetje predloga Janeza Čokla (SLS), da se zamenjata točki dnevnega reda in se kot prvo točko razprave postavi poročilo komisije za vodenje in nadzor postopka razpolaganja s stvarnim premoženjem občine, ki je na tretji seji dvignila toliko prahu. Marko Diaci (SMS) je omenil, da je bil kršen 13. člen Zakona o javnih financah, ker na seji ni bilo predloženega letnega programa prodaje premoženja, prav tako pa bi morali biti opredeljeni ekonomski učinki za občino Šentjur. Nakazal je tudi na zanimivost, da je bila komisija imenovana pred zakonskim veljavnim rokom 15 dni od objave v Uradnem listu Republike Slovenije. Predlagal je dva sklepa. Prvič, da se ne sprejme poročilo komisije, ampak se zahteva dopolnitev le tega z opredelitvami ekonomskih učinkov in s cilji občine Šentjur, ki naj jih na naslednji seji poda upravljavec. Ter drugič, naj se predložijo občinskemu svetu vsi zapisniki te komisije. Repliciral mu je podžupan Jože Artnak (LDS), ki je zagotovil, da je poročilo komisije korektno pripravljeno. Pri poslušanju magnetograma posnete seje ni niti enkrat opazil, da bi kdo od svetnikov na 3. seji omenil, da gradivo ni priložen zapisnik komisije. Na svojem računalniku je ta zapisnik imel z ustreznim datumom, zato je še enkrat poudaril, da je šlo zgolj za napako, da se gradivo ni poslalo svetnikom v celoti, zato so dvomi in obtožbe Diacija neutemeljeni. Diaci je nato iz parafina potegnil po njegovem sporno menjavo dela zemljišča, kjer danes gradi »najboljši sosed«, na kar pa je dobil zagotovilo podžupana, da je menjava bila v skladu z zakonodajo in je vrednost zemljišča ocenil tudi pooblaščen cenilec. Brigita Škoberne, predstojnica oddelka za gospodarstvo, je še enkrat poudarila, da je bil izpad gradiva zgolj napaka in je gradivo po elektronski pošti bilo poslano, kar je dokazal tudi podžupan Artnak. Magnetogram pa je tudi poslušal Diaci, ki je zatrdil, da je zahtevo po zapisniku slišal in da se čudi, kako je ni

slišal tudi podžupan Artnak. Je nekdo šaril po zvočnem zapisu?

Svetniki so zatem glasovali o Diacijevem predlogu, da se poročilo ne sprejme oziroma se dopolni do naslednje seje, in svetniki so ga proti pričakovanjem izglasovali z 12 za in s 6 proti. Izglasovanje tega sklepa je bila prva zausnica koaliciji. Drugi predlog sklepa, naj se dostavijo zapisniki komisije, pa je bil še bolj presenetljivo zavrnjen.

Novo v Šentjurju – štipendiranje

Druga obravnava odloka o štipendiranju naj bi tekla gladko, saj je bil odlok iz prejšnje seje ustrezno dopolnjen in spremenjen. Vendar je že prva Diacijeva razprava ovrgla te iluzorne misli. Diaci je vložil amandmaje, ki naj bi povečali preglednost, dolgoročnost in

Zašiljene

Jože Artnak, o učinkih občinskega štipendijskega sklada: »50 štipendistov (o.p. od 600 diplomantov) v 4 letih, ki bodo ostali v domačem kraju, je strahovit razvojni potencial.«

Samokritika vodilnega Alposovega menedžerja Jožeta Artnaka: »Naše gospodarske in pravne subjekte je treba z občinskim odlokom spodbuditi k razvojnemu strateškemu kadrovanju.«

stabilnost. Obravnavani odlok naj bi bil samo maksimiranje zasebnega dobička, prav tako ga je motilo, da je pritožbeni organ občinska uprava. Z amandmaji je predlagal tudi spremembo, da se ustanovi proračunski sklad, ki naj bi bil evidenčni račun in ne sklad kot pravna oseba.

Edi Peperko, vodja oddelka za družbene dejavnosti, ki je na seji zastopal odsotnega direktorja Palčnika, je branil odlok, češ, da komisije niso pristojne za izvajanje, kvečjemu občinska uprava.

Svetnica Anita Koleša je postavila vprašanja predlagatelju amandmajev, zakaj ne zaupa sklepom komisij, zakaj bi bil sklad bolj stabilen. Marko Diaci pa ji je odgovoril, da je proračunski sklad v bistvu evidenčni račun in

Prehlajeni dogodki

Nadvoz kot politika

Nadvoz vsekakor da, toda kje in kdaj? Bolj ko se bliža datum načrtovanega pričetka gradnje (2004), bolj vroča je dilema: ali nadvoz pri Zikošku sploh rešuje šentjurske prometne težave? Večinsko mnenje je, da ne, kajti dejansko pomeni le rešitev zagat pri prehodu preko proge in Voglajne, ves prometni tok pa usmerja skozi že sedaj zadušeni center Šentjurja. To dejstvo je prejšnja občinska oblast, ki je projekt nadvoza uspela plasirati v državni proračun, očitno povsem zanemarila. Tako je lokacija pri Zikošku pripravljena, država že ima rezerviran potreben denar, nova občinska oblast, ki jo v tem primeru pooseblja podžupan Artnak, pa je začela odločneje strateško razmišljati in meni, da je nadvoz treba prestaviti tako, da se bo vklapljal v bodočo obvoznico sever – jug (Črnomla – avtocesta Dramlje). Odločitev je zaenkrat le politična in še nima strokovne potrditve.

Tu pa se dilema na široko odpira, kajti v primeru redefiniranja šentjurskih prometnic, nosilec aktivnosti naj bi bila Občina in ne Direkcija za ceste, bi se izgradnja nadvoza (na drugi lokaciji) zelo verjetno preložila v obdobje po letu 2007. Pred izbiro med vrbcem v roki in pečenim golobom na strehi, kot je rekel poslanec Malovrh, se je šentjurska politika povsem razšla. Sodeč po dogajanju na zadnji seji OS, ko so svetniki z 10 : 9 zavrnili zelo logičen in aktualen predlog podžupana Artnaka, da naj občinska uprava intenzivira delo na pripravi šentjurske prometne študije ter strokovno opredeli problem prestavitve nadvoza, kar je bil tudi volilni projekt koalicije LDS + SDS + NSi, se je zadeva naravnost nerazumno zapletla. Občinski svetniki so nekaj minut prej soglasno podprli prizadevanja obeh poslancev za vključitev šentjurske obvoznice sever – jug v Resolucijo o nacionalnem programu izgradnje avtocest, nato pa grobo ustavili Artnakova prizadevanja za temu ustrezno nujno proučitev spremembe lokacije nadvoza. Očitno so verjeli poslancu Malovrhu, da bo država slej ko prej na relaciji od Šentjurja do Grobelnega zgradila dva nadvoza, ker naj bi na Grobelnem v prihodnosti menda nastalo večni vojsko križanje prometnic. Kar po mojem mnenju za šentjursko obvoznico ne pomeni niti globa na strehi.

Na tej zgodovinski seji OS se je šentjurska politika dejansko odpovedala strateški obvoznici sever – jug na račun nadvoza pri Zikošku zdaj. Izid glasovanja 9 : 10 za nasprotnike šentjurske obvoznice je resen poraz občinske koalicije, toda hkrati hudo pirova zmaga opozicije, ki tokrat v svojem opozicijskem zanosu očitno ni videla dalje od svojega nosu.

se neporabljena sredstva prenesejo v naslednje leto in ne v rebalans proračuna, glede komisije pa, da v amandmajih predlaga

Zašiljene

Jože Artnak, podžupan LDS, o »Diacijevem« štipendijskem odloku: »Diacijev predlog vodi 15 let nazaj v čase sisomanije.«

tripartitno komisijo sestavljeno iz predstavnikov študentske lokalne skupnosti, občinske uprave in občanov. Cveto Erjavec (ZLSD) je bil razočaran nad nerealiziranim sklepom iz prejšnje seje, kjer so svetniki zavezali tako Diacijo kot občinsko upravo, da skupaj pripravita odlok o štipendiranju, in bo potrditev tega v drugi obravnavi na občinskem

Zašiljene

Marko Diaci (SMS) o »Artnakovem« štipendijskem odloku: »Gre za kapitalske odnose, za maksimiranje dobička brez upoštevanja javnih interesov.«

Marko Diaci (SMS) o pomenu šentjurske obvoznice: »Če bi v Ljubljani rekli, da s to cesto rešujemo šentjursko obvoznico, bi se mi vsi smejali.«

svetu le formalnost, ne pa še enkrat debata, ki so jo poslušali že v prvi obravnavi. Jure Godler (LDS) je izpostavil prednost predlaganega odloka o štipendiranju, da bodo gospodarski subjekti, ki bodo podeljevali štipendije, morali štipendista po uspešnem šolanju tudi zaposliti vsaj za toliko časa, kolikor so ti prejeli štipendijo. Le takšna rešitev pa v celoti preprečuje beg možganov v večja mesta in tujino. Artnak pa je opozoril na dejstvo, da se bomo s sprejetjem amandmaja vrnil 15 let nazaj, v čas SIS-ov, in če bo šlo tako naprej, bomo potrebovali za vsako proračunsko postavko tudi svoj sklad. Stabilnost izvrševanja odloka predvideva skoraj osem milijonska postavka na leto. Svetniki so odlok dopolnjen z amandmajem z 22 prijavljenimi svetniki sprejeli z 11 za in 8 proti.

Obravnavan je bil prav tako pravilnik o vračanju vlaganj v telekomunikacijska omrežja. Godler je v razpravi izpostavil morebitne nepravilnosti o vračilu zneska na pogodbah. Saj, kot je znano, so nekateri občani znižali ceno priključka s kopanjem kanalov, nekateri celo s kupovanjem svojih telekomunikacijskih kablov. Zato so nekateri takrat plačali polno ceno 5000 DEM, tisti, ki pa so delali sami pa 3000 DEM.!!! Ti zneski so tudi na pogodbah. Zato je Godler opozoril, da se bo zgodila velika krivica, če bodo občani

dobili povrnjene le zneske na pogodbah. Temu so s svojimi gledanji pritrdili še nekateri svetniki.

Vendarle obvoznica?

Poslanca Diaci in Malovrh bosta v Državnem zboru vložila amandma za izgradnjo obvoznice – ceste ki bo od avtocestnega odseka Dramlje pa do Kozjanskega dolgoročno predstavljala rešitev cestnega križa. Oba poslanca sta poudarila, da bo za sprejem teh amandmajev potrebno veliko lobiranja med strankarskimi poznanstvi vseh strank v občinskem svetu. Diaci je tudi omenil nesprejetje njegovih amandmajev pri razpravi o občinskem proračunu glede Prometne študije Šentjurja in Industrijske cone vzhod, ki bi pri razpravi v parlamentu še kako prav prišli kot dokumenti. Pobudo poslancev so svetniki pozdravili in obljubili, da bodo po svojih najboljših močeh skušali pomagati k sprejemu amandmaja.

Pobude in vprašanja

Diaci je zahteval akt o sistematizaciji kadrov na občini ter poročilo podžupana Koržeta o delu s krajevnimi skupnostmi, Godler, da se uredi križišče Pod vrbco in Ipavčeve ulice z ogledalom ali umaknitvijo žive meje, Čokl se je zahvalil v imenu

Zašiljene

Jurij Malovrh, poslanec, o nadvozu pri Zikošku namesto tistega v Stopčah: »Bolje vrabec v roki kot golob na strehi.«

dobitnika letošnjega občinskega priznanja, spraševal, kdaj je občinski svet razpravljal o oddaji planinskega gradu, kdo je odobril dela ceste na Proseniško, saj so podjetje Gradnje Žveplan v eni ponudbi nastopale kot izvajalec, v drugi kot podizvajalec, v obeh primerih pa se vozi nasipni material iz Polzele in ne iz domačih kamnolomov, in koliko denarja sta v proračun prispevala Petrol in Mercator. Erjavec je zahteval, naj Vegrad postavi začasna postajališča na Avtobusni postaji v Šentjurju ter spraševal, zakaj komunalni inšpektor ni ukrepal ob kurjenju odpadkov ter, če je v PUP-ih GSM postaja. Kolar je spraševal o zemljiščih, na katerih stojijo kontejnerji za ločeno zbiranje odpadkov, Zupanc, kje so vzroki za zastoje investicij ter Gračner glede vodohrama na Planini in še in še. Odgovore bodo svetniki dobili po pošti.

Iz županove pisarne

Šentjur v kozjanski subregiji

Ta mesec smo podpisali z župani sosednjih kozjanskih občin Dogovor o skupnih razvojnih pobudah subregije Kozjansko in Obsotelje. Sprejetih je bilo več za našo občino pomembnih pobud, ki jih bo subregija poskušala uveljaviti v okviru Savinjske statistične regije: severna obvoznica (Šentjur – Trnovec), preategorizacija ceste Celje – Šmarje – Dobovec in Šentjur – Planina – Sevnica v glavne ceste; Slivnica – Sodna vas in Slivnica – Kozje v

regionalke; rekonstrukcija in preategorizacija ceste Lesično – Gračnica – Dežno.

Kot subregionalni projekti so sprejete poslovno-industrijska cona Šentjur in cona Trnovec. Med turističnimi projekti so kolesarske steze (Lesično – Sliv. jezero – Trebče; Gabrovec – Dolga Gora – Šentjur; D. Gora – Ponkvice – Pečice), razširitev Vinske turistične ceste preko Vinskega vrha, Javorja, Rifnika, Dramelj do Sladke gore.

Prijava projektov za EU

Občina je na razpis Ministrstva za gospodarstvo za sofinanciranje iz evropskih skladov prijavila več projektov: izgradnjo industrijske cone Šentjur, obrtno-industrijsko cono ob avtocesti v Dramljah in obrtno cono v Hotunjah. Med turističnimi projekti so Jurjeva konjeniška pot, Ureditve Rifnika, študija razvoja Slivniškega jezera, Slomškova pot, Muzej mesta Šentjur z ureditvijo avditorija na Ipavčevem vrtu, muzeji na Planini in Ponikvi in druge.

Vodovod na Slivnico gradi Vilkograd

Pogodba je podpisana, 140 milijonov vredna investicija se že izvaja. Plačilo bo šlo iz občinskega proračuna v naslednjih dveh letih.

Ureditve nove stanovanjske cone na Proseniškem

V gozdu za šolo bo do konca leta urejena komunalna infrastruktura za novo stanovanjsko sosesko. Cestni sistem že urejajo Asfalti Ptuj, komunalni vodi (voda, elektrika, šibki tok) naj bi bili postavljeni do konca leta. Cena komunalno urejenih parcel še ni znana.

Vi sprašujete, župan odgovarja

V naslednji številki bomo skušali obuditi nekdanjo rubriko pod tem naslovom. Pozivamo občane, da na naslov ŠN, D.Kvedra 11, pošljejo vprašanja, na katera bodo odgovarjali župan oziroma podžupani.

Se na Občini obetajo kadrovske rošade?

Načelo, da se po volitvah zamenjajo le politiki, državna oziroma občinska uprava pa ostaneta nedotaknjena, se je v slovenskih razmerah izkazalo več ali manj za iluzijo. Praksa je taka, da novi politiki praviloma krepko posežejo tudi v upravo.

Ali to velja tudi za Šentjur?

Da in ne. Tako prejšnja Malovrhova oblast kot sedanja Tislova kompanija sta brez oklevanja zamenjali direktorje občinske uprave in se zaradi tega ni prav nihče razburjal. V naslednjo kategorijo občinskih uradnikov, v vodje oddelkov, Malovrh ni posegel, Tislova ekipa, takšna so nekatera znamenja, pa se bo lotila tudi teh »inventarnih« osebkov šentjurske občinske uprave.

So Edi Peperko, Marija Rataj, Marjana Mastnak in Brigita Škoberne in še kdo na prepihu?

Če grem po vrsti, še najbolje kaže **Ediju Peperku**. Njegov najmočnejši adut je dejstvo, da je na oblasti njegova politična opcija, v kateri drži kar čvrsto pozicijo njenega neformalnega ideologa. LDS ga ne bo dala tudi zato, ker zanj na občini nima prave zamenjave. Čeprav je v zadnjem času potegnil kar nekaj dvoreznih potez (suhu odlaganje sadre na Proseniškem, težave s vpisom otrok v Vrtec...), bi ga resneje lahko ogrozila morda le Bakova tožba zaradi nepravilnosti na bazenu, kjer mu očita celo osebno okoriščenje. Toda o tej zadevi se zadnje čase več nič ne sliši.

Slabše kaže **Mariji Rataj**. Na njen račun je bilo že v preteklosti slišati veliko očitkov, tudi to, da nima občutka za arhitekturno urejanje prostora, njena »afera« z GSM bazno postajo pa je realno kapljica čez rob, ki je kolikor toliko senzibilna občinska oblast enostavno ne sme tolerirati. Ker v enem letu ni šla bazna postaja, bi morala leteti Ratajeva. Da se to do sedaj ni zgodilo, naj bi bila zasluga predvsem njenih močnih sorodstvenih in

drugih zvez: je sestra aploškega šefa Flandra, ki menda kar trdo drži v šahu podžupana Artnaka. Pomenljiv je prihod Erike Kosi na občinski oddelek za okolje in prostor, kar bi lahko pomenilo začetek konca Marije Rataj.

Precej na psu je **Marjana Mastnak**. To, da je dovcerajšnja pripravnica Buričeva postala njena šefica, lahko pomeni le, da je na Občini v velikanski nemilosti. Kar bi lahko bila posledica njenega dolgoletnega in po mnenju mnogih spornega vodenja občinskih stanovanjskih poslov. Pa naj ne bi šlo le za kupoprodajne pogodbe, ki jih je usmerjala v svoj »popoldanski« s.p. Ker se sploh ne ve, kako in zakaj je izgubila svoje pristojnosti ter na čigavo zahtevo, je vse skupaj še bolj skrivnostno in zanimivo. Nekateri celo namigujejo, da gre za družinsko »lustracijo«, saj naj bi se tudi njen soprog Ludvig Mastnak znašel na LDS stranskem tiru.

Prav nič ni slišati o težavah bivše direktorice občinske uprave **Brigite Škoberne**, ki je na občino prišla kot izrazit »krščanski politični« kader. Zanj so sedaj ustanovili oddelek za gospodarstvo (kamor spada tudi stanovanjski resor Marjane Mastnak) in tam menda ne dela večjih problemov, tu in tam pa ji le očitajo curljanje informacij v neposvečena ušesa.

Kaj se dejansko dogaja na občini oziroma kakšne so kadrovske rešitve šefov, je dejansko nemogoče oceniti, kajti nova občinska oblast glede transparentnosti svojih dejanj ni prav nikakršen biser. Bo treba pač počakati.

F.K.

Maša na Rifniku

Občinska politika se ločuje od Cerkev?

Tradicionalno mašo na Rifniku, posvečeno mučencu Maksimiljanu Celjskemu, ki jo je prejšnja krščanska občinska garnitura uvrstila med prireditve v počastitev občinskega praznika, je zdajšnja liberalno usmerjena občinska oblast sicer obdržala kot takšno, vse pa kaže, da maša kljub temu počasi izgublja svoj nekdanji politični prestižni značaj.

Letošnjo mašo je označevala razmeroma

skromna udeležba, morda okrog 150 občanov (kar je lahko tudi posledica dopoldanskega neobetavnega vremena), ter očitna odsotnost vrst drugih vzporednih dogajanj. Tudi funkcionarjev prve občinske lige ni bilo. Le podžupan Arzenšek je nekako držal ravnotežje bivši garnituri: Malovrhu, Čoklu, Simonu Zdolšku... So pa vsi šli

lepo složno k obhajilu, s čimer so verjetno hoteli pokazati, da lahko verniki še vedno računajo na njih. Od bolj znanih občanov sem videl le direktorja KZ Pušnika, zdravnika Fidlerja, občinarja Pečka, Osrečka... Med mašo tudi niso več peli »občinski« Ipavci, temveč le Jagrovi cerkveni pevci. Govorni del maše, ki jo je ob asistenci šentjurskega dekana in kaplana pel celjski opat, je bil izključno religiozne vsebine. Vzporedno dogajanje je bilo skromno, le nekaj bolj slabo obiskanih miz pod Jazbečevim kozolcem, posamezni avtomobili pred gorcami, pri Hajnškovi gorci, kjer je bil navadno zaključek za izbrano občinsko-cerkveno-pevsko ekipo, tokrat ni bilo nobene gneče.

Maša na Rifniku ni več tista javna cerkveno-politično-pivska jesenska prireditev, kot je bila pred leti, temveč postaja vse bolj le verski obred na sicer atraktivni rifniški lokaciji. Kar pomeni, da se vrača k svoji izvorni posvečenosti.

F.K.

Prehlajeni dogodki

Artnak si lomi zobe

Podžupan Jože Artnak je v bistvu tragični junak prvega leta vladanja koalicije LDS + SDS + NSi, čeprav tega kot preverjeni politik z več kot dvajsetletno kariero ne bo nikoli priznal. Z izjemno energijo se je vrgel v oblikovanje zmagovite koalicije, po volitvah je kot najbolj izkušen vzel v svoje roke oblikovanje nove oblasti in postal spiritus movens Občine. Brez njega se na občini ni takorekoč nič zgodilo. Z enako vemo se je nato kot podžupan lotil zelo pomembnega področja gospodarstva in gospodarske infrastrukture. V prvem letu svojega občinskega udeleževanja je dobesedno zasenčil župana, da o svojih podžupanskih kolegih Arzenšku in Koržetu niti ne govorim. In vendar mu je dogajanje na zadnji seji Občinskega sveta, ko je kar trikrat odšel iz arene s sklonjeno glavo, dobesedno moralo polomiti zobe. Ni dvoma, Jože Artnak je zapravljal zaupanje občinskih svetnikov.

Ne bom ugibal, ali so ga »izdali« njegovi ali so to bili Koržetovi esdeesovci, ker priznali ne bodo niti eni niti drugi, izidi sicer javnega glasovanja pa so dejansko tajni. V končni fazi je pomembno le, da ga je zapustila koalicija kot celota, kar prav lahko pomeni konec njegove uspešne politične kariere.

Kaj je narobe z Jožetom Artnakom?

Prva zamera gre na račun njegove ambicioznosti in prepotentnosti: povsod hoče biti zraven, povsod hoče odločati. Roko na srce, na takšno vlogo se vedno tudi temeljito pripravi in jo dejansko tudi upraviči, toda pri tem okrog sebe podzvestno ustvarja atmosfero nezaupanja. Nikomur niti približno ne zaupa toliko kot samemu sebi. Od tu neke izvirajo napake, ki mu jemljejo kredibilnost in jih je več ali manj v njegovem imenu v prvem letu vladanja zagrešila občinska uprava. Na primer »lekarniška afera« in trgovina Občina - Alpos - Mercator, dolgovi Alposa. Čeprav mu nihče niti ne poskuša dokazati zlorabe položaja, vsi verjamejo, da ga je tako ali drugače vendarle zlorabil.

Nič manj nepomembna ni njegova karakterna napaka, ki je pravzaprav odlika spretnega politika, da zna biti z nasprotnikom vedno prijazno vljuden. Zelo redko ali nikoli se ne spozabi in iz oči v oči pove tisto, kar misli ali čuti, če mu slednje ni v korist. Od tod do dvoličnosti, ki jo ljudje težko odpuščamo, je zelo kratek korak, ali pa še tega ni več.

Skratka, podžupan Artnak je koristna »ščuka« v občinskem ribniku, vendar pa nima prave orientacije, kje so njegove meje. Zato ima vse več nasprotnikov in ga potihoma zapuščajo celo njegovi najzvestejši soborci. Prav nič ne bi bil presenečen, če bi se izkazalo, da vsi trije glasovalni porazi na zadnji seji OS izvirajo iz njegove LDS in so dejansko namenjeni bolj njemu osebno kot koaliciji. Kar seveda objektivno za občinsko politiko ne pomeni nobene katastrofe. Prej bi rekel, da gre za pozitivne trende, saj odslej občinski svetniki vladajočih strank ne bodo več zavezani strankarski disciplini, temveč kvaliteti predlogov. V tej novi poziciji pa bo Jože Artnak težko nadaljeval svojo pot vzhajajoče zvezde na šentjurskem političnem nebesnem svodu.

Otvoritvi lekarne Sveti Jurij in Diagnostičnega centra

Prihaja konkurenca

Čeprav je na slavnostni otvoritvi eden od govorcev, ginekolog Simoniti, rekel, da ne gre za konkurenco, temveč zgolj za dopolnitev dejavnosti Zdravstvenega doma, je nesporno, da prihaja šentjursko zdravstvo v položaj, ko se bo potrebno boriti za paciente. Ta hip, ko prave zasebne zdravstvene dejavnosti dejansko še nimamo, vse je še več ali manj centralno financirano in administrativno porazdeljeno, o konkurenci še ne moremo govoriti, posredno pa je vendarle že navzoča.

Na to ugotovitev nenazadnje kaže tudi dejstvo, da na svečani otvoritvi lekarne Romane Puser v najetih prostorih centra ni bilo predstavnika javnega zavoda Celjske lekarne, na otvoritvi Čolovičevega Diagnostičnega centra pa nobenega aktivnega šentjurskega zdravnika. V ozadju gre verjetno za zamere znotraj obeh cehov, kar pomeni, da sta ti otvoritvi začetek bolečega rušenja monopolov. Tako v Celjskih lekarnah kot v Zdravstvenem domu pa so prepričani, da je pri tem početju šentjurska Občina vse prej kot korektna do obstoječih struktur.

Lekarna Sveti Jurij

O sami slavnostni otvoritvi lekarne ni veliko povedati. Lepi in vzorno urejeni prostori, darila, rože, nato nekoliko predolg koncert učencev Glasbene šole, govori, ki niso presegli ravni leporečja (Anita Koleča, župan Tisel, magistra Puserjeva), nato šampanjec, obloženi kruhki in bogata pogostitev v hotelu Žonta.

Slavnostna otvoritev, jasno, ni ravno najboljša priložnost za vsebinske informacije, za vzporedna opažanja pa že. Eno od teh je poimenovanje lekarne po svetem Juriju. Ker

sveti Jurij z lekarništvom in zdravilstvom gotovo ni imel prevelikih zvez (razen da je kot vojščak sejal rane po bojiščih in lekarnarjem večal

»kšeft«), uporaba oziroma zloraba njegovega imena bolj spominja na poslovno demagogijo kot na resnejši inovativni poimenovalni napor. Nova lekarna bo brez dvoma imela težave z dostopnostjo in parkirnimi prostori. Če bo najemnina visoka, se zna zgoditi, da bo Puserjeva kmalu iskala drugo lokacijo. V kolikor ji bo lekarniški ceh to dovolil. Da šentjur potrebuje in zmore preživeti dve lekarni, če že tista prva nima prave ekspanzije, je nesporno.

Diagnostični center (DC) kot občinska prioriteta

Samo ime bi utegnilo biti nekoliko sporno, ker ne gre za enovito in z zakoni opredeljeno zdravstveno pravno osebo, temveč za privzeto skupno ime posameznih koncesionarjev, ki ne označuje korektno njihove dejavnosti.

Je Diagnostični center konkurenca javnemu zavodu ZD? Lastnik in koncesionar Dragiša Čolović je v slavnostnem nagovoru dejal, da gre za nadgradnjo, ginekolog Simoniti pa bolj blago, da je le dopolnitev dejavnosti Zdravstvenega doma. Več pozornosti je zbudil v medijih objavljeni podatek, da je poleg lastnika in bank v objekt še največ vložila Občina, ki naj bi Čoloviću celo pomagala z odplačevanjem obresti. Kar je prav malo verjeten podatek. Dejansko je možno le kreditiranje oziroma subvencioniranje obrestne mere

preko proračunskega sklada za malo gospodarstvo, pa še to v omejenem obsegu (do okrog 5 milijonov SIT). Ker v primeru DC ne gre za nova delovna mesta, kar je sicer pogoj za tovrstno občinsko pomoč, je še ta možnost sporna. Po besedah Brigite Škoberne, ki vodi sklad za malo gospodarstvo, so Diagnostičnemu centru

oziroma Čoloviću res odobrili subvencioniranje obrestne mere za kredit, o višini sredstev pa ni želela govoriti.

DC je vreden okrog 150 milijonov SIT, je prostoren in lepo urejen, z njegovo opremljenostjo naj bi bila zelo zadovoljna tudi Zdravniška zbornica.

Otvoritvi je prisostvovalo okrog 300 ljudi, velika večina šentjurske poslovne in družbene smetane, predstavniki zdravniškega ceha iz Celja, sosedge, sorodniki in prijatelji Čoloviča in najemnikov prostorov. Med obiskovalci je bilo opazno številno zastopstvo z Občine, poleg župana Tisla, ki je bil prvi govornik, in dveh podžupanov (Korže, Arzenšek) so bili tam vsi uradniki, ki kotirajo višje od administratorja. Občina se je pri Diagnostičnem centru res zelo angažirala in ga, kot vse kaže, preferira pred Zdravstvenim domom. Ali je to tudi znamenje »antikebrovske« usmeritve in nadaljnje hitre privatizacije šentjurskega zdravstva ter vzporedne depresije občinskega javnega zvoda? Pomenljivo je, da me je eden od šentjurskih zdravnikov, ki sem ga kasneje pobaral, zakaj ga ni bilo na otvoritvi, presenetil z odgovorom, da sploh ni bil povabljen. V kakšni meri in če sploh takšna razdvojenost šentjurskega zdravstva, ki jo, tako vse kaže, spodbuja tudi politika, lahko generira koristne spodbude, se bo kmalu pokazalo.

Z obljubljenim obiskom ministra Kebra ni bilo nič, prav tako pa ni bilo tudi predstavnikov Zdravniške zbornice oziroma je njeno poslanstvo opravil »domačin« Igor Praznik iz Vojnika. Je bila ta odsotnost zdravniških oblasti zgolj slučajna ali pa gre tudi za vsebinske razlike med državnim in šentjurskim konceptom javnega zdravstva?

Po končani otvoritveni ceremoniji in ogledu ambulant so nas lastniki bogato pogostili v kletnih prostorih DC, kjer se je s pestro kulinarično ponudbo, stala naj bi okrog 300 tisočakov, izkazala Kmetijska šola.

F.K.

Somrak občinskih štipendij

Ostri strankarski boji okrog pravkar sprejetega Odloka o štipendiranju so bili pričakovani, manj pričakovano je bilo sprejetje amandmajev Marka Diacija, ki je sicer dodelanemu odloku zadnji hip dodal malenkost svoje zmedenosti. V vsebinskem pogledu gre le za dve kolikor toliko omembe vredni razliki: podeljevanju štipendij oziroma subvencij štipenditorjem po Diacijevi ne bo imela v rokah občinska uprava, temveč od uprave imenovana komisija, in iz vrst možnih tovrstnih štipendistov so izbrisani mladi prevzemniki kmetij. Če prvo določbo še nekako razumem, drugo nikakor ne morem, kot tudi ne morem razumeti, da je takšen odlok pomagala izbojevati Ljudska stranka, ki se šteje za zastopnika kmečkih interesov.

Ampak gremo naprej, na denar. V prvih dveh letih bo občina v štipendijski sklad prispevala po 2,5 milijona SIT. Če bo občinski delež znašal 15 000 SIT mesečno na štipendista, manj skoraj ne more biti, to pomeni 16,6 štipendijskih subvencij. Če bodo štipenditorji hoteli naslednje leto spraviti notri nekaj novih štipendistov, recimo 8, bo ob štipendijo 8 dotedanjih študentov. Pri takšnem trendu bo tretje leto razmerje 6 : 5 : 5, četrto leto pa verjetno celo 6 : 4 : 3 : 3. Kar bo tudi približna stalna struktura. Vsako leto bo občinski »štipendijski stroj« naredil 3 diplomante, ki naj bi jim bila zagotovljena tudi domača delovna mesta.

Zadeva na prvi pogled sploh ni tako tragična, kot v resnici je, kajti če že ni učinka, je vsaj volja. Malovrhova oblast je na primer okrog 20 milijonov SIT občinskega denarja raje dala za razne orgle. Pa ne mislim toliko na množico tistih, ki si bodo v nedolged pripenjali medalje za štipendijske zasluge ali za stroške 7-članske komisije in občinskega aparata, ki bosta bdela nad denarjem in poštenim podeljevanjem štipendij, kot za dejstvo, da v naši občini vsako leto konča šolanje okrog 200 mladih, od tega vsaj okrog 100 študentov. Ki jih večinoma vsrkajo mestna okolja po vsej državi. Gre za strahovito množico v primerjavi s tistimi tremi občinskimi »privilegiranci«. Ki seveda potem, ko imajo v žepu diplomu, sploh niso privilegiranci, temveč kvečjemu osmoljenci, kajti če so res najboljši, kot se od njih zahteva, potem so zdaj dobesedno ujeti v domačem neperspektivnem okolju.

Ampak je že prav, da občina poskuša tudi s štipendijskim skladom. Že zaradi vtisa.

FK

Afera Športna zveza

Skupščina - skrivalniška predstava

Volilna skupščina Športne zveze Šentjur (SZŠ), ki se je zgodila zadnji dan prejšnjega meseca, utegne imeti dolgoročne posledice. V skoraj 4 urni seansi, polni skoraj že komičnih zapletov, so pooblaščen predstavniki šentjurskih športnih klubov in društev uspeli le dati razrešnico staremu vodstvu in izvoliti zametek novega, o načrtih in bodočem delu SZŠ pa niso uspeli izgovoriti niti ene misli. Očitno je šlo le za notranje prerazporejanje moči med dvema taboroma, ki se želita dokopati do ključnih pozicij oziroma vzvodov odločanja v šentjurskem športu.

Izredne razmere

Skupščini je od vsega začetka dajala pečat izrednega stanja verifikacijska komisija (Vlado Artnak in Aci Pepevnik), ki je pretirano pedantno preverjala in preštevala vsa pooblastila ter poimensko delila glasovalne kartončke. Kljub temu se je kasneje kar dvakrat resno zapletlo, zaradi česar so sejali skoraj štiri ure in ob 22. uri celo ponavljali tajne volitve.

Predsednik Zvone Leskovšek je v svojem poročilu izrazil izjemno zadovoljstvo nad udeležbo - verifikacijska komisija je potrdila navzočnost 30 pooblaščenec - pohvalil se je s štirimi razglasitvami športnikov leta, novimi športnimi objekti, sprejeto

občinsko strategijo razvoja športa, ki je šentjurskemu športu prinesla za 20 indeksnih točk večji porast proračunskega denarja, s pridobljeno pristojnostjo, da SZŠ posredno razporeja preko 20 milijonov proračunskega denarja. Kar je po Leskovškovih besedah še vedno enkrat manj denarja za šport kot v sosednjem Šmarju.

Blagajniško poročilo g. Rahtena je bilo podano v obliki, ki je nepoučenemu ni bilo mogoče enostavno razvozlati. Ker ga v pisni obliki niso prejeli niti pooblaščen predstavniki klubov, lahko domnevam, da ga tudi oni niso razumeli kaj bolj kot jaz. SZŠ je letos do sedaj dobila iz proračuna 1,1 milijon SIT, porabila je že bistveno več (menda 1,5 milijona), kar pa naj bi ji proračun do konca leta še nakazal,

klubom so razdelili 800 tisočakov, predsedniku, tajniku in blagajniku so namenili po 90 000 SIT sejin, članom UO pa po 30 000 SIT.

Odkritega spopada Artnaka z Leskovškom ni bilo

Poročili predsednika in tajnika + blagajnika nista vzbudili nikakršnega zanimanja in sta bili sprejeti brez ene same razprave. Kar je bilo pravzaprav prvovrstno presenečenje, ker se je vse leto nekaj šušljalo o nesporazumih v SZŠ, šlo pa naj bi za rivalstvo med Vladom Artnakom in predsednikom Zvonetom Leskovškom, ki sta se menda oba potegovala za eno delovno mesto profesionalca v SZŠ. Razprava po poročilih je bila pravzaprav edina priložnost, da oba akterja oziroma njuni privrženci na odprti sceni pokažejo, kaj znajo oziroma kaj njihovi nasprotniki ne znajo. To bi tudi bila priložnost za promocijo novih zamisli novih ljudi, ki jih očitno šentjurska SZŠ še kako potrebuje. Kot vse kaže, se je žal vse dogajanje prestavilo v zakulisje, v volilni spopad na osnovi predhodnega lobiranja in iskanja podpore. Verjetno so prav zato sledile scene, ki so šentjurskim športnim funkcionarjem vse prej kot v čast.

Boj za volilno večino

Prvi zaplet se je zgodil, ko sta dva kluba (KK Tajfun in TK Ahac) želela dopolniti kandidatno listo za UO oziroma zamenjati že predlagana kandidata. Leskovšek je menil, da je kandidacijski rok že potekel, Artnak pa, da kandidacijski postopek sploh ni bil zaključen in da skupščina lahko odloči drugače. Pri tem je bilo zanimivo, da so kar tri društva, med njimi tudi ŠKMŠ, ki ima pisarno v istem prostoru kot tajnik SZŠ, s svojimi kandidaturami zamudila določeni rok, a jih je predsednik zaradi objektivnih zadržkov (pošta) brez problemov akceptiral. Skupščina je z najmanjšo možno večino (16 : 14) dala prav Artnaku, kar je bilo znamenje, da gre res za spopad številčno povsem izenačenih tekmecev, kjer bo odločal vsak glas.

30 volivcev in 31 glasovnic

Pravi šov se je začel po volitvah, ko je volilna komisija (Plošnik in Jazbec) naštel eno glasovnico več, kot je bilo volivcev. Sledila je ura jalovega prerakanja, kaj narediti. Čeprav se je ugotovilo, da je odvečno glasovnico povsem po pomoti oddal predstavnik PD Straže, so delovni predsednik Plahuta, volilna komisija in bivši predsednik Leskovšek vztrajali, da so volitve neveljavne, da je potrebno sklicati novo skupščino, Artnak, Zoran Leskovšek in še nekateri pa, da je treba veljavnost volitev priznati, v kolikor sta dva glasova razlike med 9. izvoljenim in 10. neizvoljenim kandidatom za UO. Urin kazalec se je pomaknil že preko 22. ure, med tem so 4 pooblaščen predstavniki že spakirali kovčke, ko so se zborovalci z 19 glasovi za in 7 proti odločili, da volitve ponovijo. Kar se je zgodilo brez moje navzočnosti.

F.K.

OBVESTILO

V torek, 21. 10. 2003, so se na pobudo delovnega predsednika volilne skupščine SZŠ na konstitutivni seji sestali novo izvoljeni člani UO Športne zveze Šentjur. To se je zgodilo po treh tednih, zadnji dan zadnjega določenega roka. Lotili so se primopredajne tematike s starim vodstvom, pregledali obstoječe razmere in reševali kratkoročne naloge. Izvolili so začasno tričlansko delovno vodstvo, primopredajo so strnili v 16 točkah. V najkrajšem času si želijo delovnega sestanka s predstavniki Občine Šentjur. Organizirali bi tudi delovni sestanek s predstavniki ostalih društev in klubov, ki so člani SZŠ. Pod točko Pobude društev so že prejeli 16 vlog, z glavo SZŠ Šentjur in podpisi ter pečati društev, z zahtevo po izredni skupščini. Niso jih obravnavali. Vzroka sta dva: neskladnost vlog in ker novi UO ni uspel izvršiti niti ene same primopredajne točke, med katere sodijo tudi predaja veljavnega statuta in pečata SZŠ ter zapisnik volilne skupščine.

Vlado Artnak – član UO SZŠ Šentjur

Po skupščini - igre brez meja športnih funkcionarjev

Dogajanje po skupščini Športne zveze Šentjur je dobilo razsežnosti prave afere. Volilni izidi za novo vodstvo SZŠ, čeprav so formalno povsem legalni, so mnogim preveč sumljivi in kažejo, da je skupščina bila le forum za več ali manj že prej »privatizacijsko« izbojevane pozicije. Iz skupščinskega »cirkusa« je izšel kot nedvomni zmagovalec Vlado Artnak, ki je, kot vse kaže, prvi strateg in akter zapletov. Še dodatno zadevo aktualizira dejstvo, da je Vlado Artnak brat podžupana Jožeta Artnaka, tudi zelo aktivnega športnega delavca, za katerega prizadeti menijo, da stoji v ozadju.

Športna zveza odslej Šolska športna zveza?

Izidi volitev na skupščini SZŠ so nesporni: v 9-članski UO SZŠ so bili poleg Vlada Artnaka izvoljeni še štirje njegovi kolegi športni pedagogi - če je tudi Pančur športni pedagog, jih je celo pet -

sicer ne kot predstavniki šolskih športnih društev, temveč kot zastopniki različnih »civilnih« klubov. Predstavnik KK Tajfun (Pančur) in TK Ahac (Podgoršek), oba tudi športna pedagoga, sta svojo kandidaturo in pooblastilo uspela »vsiliti« na sami skupščini, oziroma jo je na skupščini »sforsirala« Artnakova skupina. Laubič iz Dramej ter Maček s

Prevorja naj bi bila le »vodonosca«, edina nesporna avtoriteta v UO pa je le Aco Pepevnik. Vladu Artnaku in njegovi skupini bi delali krivico, če bi za volilne pripetije bremenili samo njih. Podobno »zahrbtno« je glasovala, lobirala, tudi pogojno imenovana »Leskovškova skupina«, ki je na glasovnicah obkrožala le po tri ali štiri svoje

Izjava

Darko Plahuta, delovni predsednik skupščine ŠZŠ:

»Povsem očitno je šlo za lobiranje, ki ni v korist šentjurskega športa. Veljavnost skupščine in volitev bi se verjetno dala tudi spodbijati, toda postopek bi bil dolg in kompliciran. Osebo sem bolj naklonjen sklicu izredne skupščine, ki jo nekateri klubi že pripravljajo. V skrajnem primeru je tudi ustanovitev vzporedne Športne zveze realna opcija.«

kandidate, da »pomotoma« ne bi pomagala izvoliti koga od konkurence. Artnak in njegovi so to ukano očitno pravočasno zvovali in so se organizirali veliko odločneje, zagotovili so si absolutno večino vseh glasov, ki so jo potem na skupščini sila dlakocepsko spretno čuvali oziroma celo povečali. Največji in najuspešnejši šentjurski športni klubi (KK Kemoplast, ŽKK, nogometaši, šahisti...) v ŠZ nimajo niti enega predstavnika, pogorel pa je tudi bivši predsednik Leskovšek. ŠZŠ naj bi tako pridobila še en Š, torej ŠSZŠ - Šolska športna zveza Šentjur.

Legalnost skupščine je vprašljiva

Poraženci športnozveznega cirkusa se očitno niso vdali v svojo kruto usodo, saj je bilo slišati že na skupščini, še več pa kasneje, da niso bile nelegalne le volitve, temveč kar cela skupščina. Razlogi naj bi bili vsaj trije. Prvi je ta, da je Planinsko društvo Šentjur skozi vso skupščino glasovalo z dvema glasovoma, imelo pa je samo eno pooblastilo. Ker sta glasovalce preverjala in jim delila glasovalne kartončke Artnak in Pepevnik, je v tem primeru krivda njuna. Iz te napake potem izhaja naslednja

Izjava

Zvone Leskovšek, bivši predsednik ŠZŠ:

»Pripomb na delo prejšnjega vodstva ni bilo nobenih, funkcionirali smo resda večkrat s preglasovanjem, toda v okviru demokratičnih norm. Tudi Vladu Artnaku, čeprav je deloval kot tiha opozicija, nimam kaj očitati.

Na skupščini je bil izveden formalno in moralno sporen prevzem ŠZŠ s strani učiteljev športne vzgoje. Za šentjurski šport bi bilo zdravo, da se izvedejo ponovne korektno volitve.«

napaka, ki jo je zagrešila volilna komisija (Plošnik, Jazbec), ki pri delitvi glasovnic ni še enkrat preverjala pooblastil vseh imetnikov glasovalnih kartončkov. Tako se je potem zgodilo, da je 30 volilnih upravičencev oddalo 31 glasov. Formalno pravno ta napaka morda res lahko pomeni dvom v legalnost volitev, praktično pa ne, kajti zadnji na listi

izvoljenega »Artnakovega UO« je imal kar 9 glasov prednosti pred prvim »leskovškovem.«

Drugi očitek je, da je kar nekaj športnih društev realiziralo svojo glasovalno pravico, čeprav niso formalni člani Športne zveze. Tega očitka nismo uspeli preveriti.

Sporne utegnejo biti tudi glasovalne pravice obeh na skupščini potrjenih glasovalcev, Pančurja iz KK Tajfun, ki si je pooblastilo podpisal kar sam na skupščini, in Podgorška, ki je postal iznenada predstavnik Taekwondoo kluba Ahac, katerega naj niti član ne bi bil. Oba sporna glasovalca sta iz »Artnakove« skupine.

Kdo bo in če sploh bo razveljavil volitve in sklepe skupščine? Najprej skupščina sama, če bo tretjina delegatov zahtevala sklic izredne skupščine, če ne ta, pa Upravno sodišče na zahtevo upravičencev.

Gre za denar in za službo

Šentjurski športni delavci se teh igrice seveda ne grejo kat tako na suho, gre za razdeljevanje športu namenjenega denarja in za novo delovno mesto organizatorja športa, ki naj bi se v kratkem odprlo.

Izjava

Vlado Artnak, športni pedagog:

»Skupščina ni sporna, procesne napake, ki jih je zagrešil prejšnji UO kot organizator, so bile sproti sanirane, volitve smo celo ponavljali. Res je, da je šlo za lobiranje, in to kar s treh strani, kar ni nič prepovedanega.

Tisti, ki so izgubili, so sedaj užaljeni. Novi UO je kvaliteten, strokoven, kar za prejšnjega ne bi mogel reči. To, da je bilo od šestih izvoljenih kar pet športnih pedagogov, je znamenje zaupanja in dober obet za strokovno delo ŠZ. Sklic izredne skupščine s strani tistih, ki so bili navzoči na redni skupščini, je lahko le posledica njihove dvoletnosti.«

Kar nikakor ne pomeni, da se z vsemi dovoljenimi sredstvi ni dovoljeno boriti za odločilne pozicije v Športni zvezi. Pa končno, ali niso športni pedagogi skoraj takorekoč poklicani, da imajo ključno besedo pri organizaciji športa? Torej bi bilo povsem normalno, da izvoljena ekipa zaviha rokave in pokaže, kaj zna - če zadeva le ne bi imela svojega kompleksnega ozadja.

Kompleksno ozadje afere

Nemogoče je kar tako trditi, da so Artnak in njegova ekipa, kljub igracam, ki so si jih privoščili, manj ustrezni od skupine okrog prejšnjega predsednika Zvoneta Leskovška, ki pri izvedbi te skupščine tudi ni povsem brez masla na glavi. Nesporno je le, da ne uživajo podpore približno polovice športnih društev. Najočitnejša zamera na njihov račun je, da so iz igre izključili praktično vse največje in najuspešnejše klube in se kot vodje šolskih športnih društev, ki v to družino ne spadajo, polastili oblasti v »civilni« ŠZŠ. Od te ugotovitve do sklepa, da »pučisti« nimajo poštenih namenov, seveda ni daleč. Očitki, da Artnak in njegova ekipa enostavno niso v stanju korektno

Izjava

Edi Peperko, pristojen za šport na Občini:

»Zaenkrat se še ni zgodilo nič posebnega. ŠZ je avtonomna pravna oseba, to, kar se tam dogaja, budno spremljamo, a se ne vmešavamo. Mi smo dejansko le izvajalci in ustvarjanje vrednostnih sodb ni v pristojnosti mojega oddelka. Menim, da gre za legitimno kresanje različni interesov na nekoliko bolj buren demokratični način.«

voditi šentjurskega športa, čeprav temeljijo več ali manj na osebnih sodbah, so vsekakor navzoči.

Drugi problem je Vlado Artnak, ki se med drugim menda bori za profesionalnega športnega delavca v ŠZŠ, a za to nalogo naj ne bi imel organizacijskih in moralnih kvalitet. Očitajo mu ne le, da je prav on prvi krivec, da »njegov« atletski klub kar po vrsti zapušča obetavni ateleži, temveč da se tako ali drugače tudi finančno šlepa z umetnim napihovanjem kluba. Atletski klub, ki je eden od večjih porabnikov proračunskega športnega denarja, po pomenu in množičnosti naj ne bi niti približno dosegal na primer nogometašev ali košarkarjev. Kar naj bi tudi bila posledica naveze bratov Artnak.

Kjer se prepirata dva...

Konec te afere je povsem nepredvidljiv, postopki pa so več ali manj znani in predvidljivi. Znano je že, da so »izključeni« športni klubi že pridobili podporo tretjine članov ŠZ za sklic izredne volilne skupščine, na kateri bodo skušali spremeniti razmerja v UO. Za tožbo pred Upravnim sodiščem se niso odločili, kar je z ozirom na naše polževsko sodstvo razumljivo. Če tudi izredna skupščina ŠZŠ ne bo prinesla bistvenih sprememb v vodstvu, bodo ustanovili vzporedno športno zvezo. Toda tudi v tem primeru, ki ga Občina ne bo mogla apriori ignorirati, se bo bojišče za športno veljavo in denar preneslo na politične poljane, kjer pa Vladu Artnaku spet ne kaže preslabo z ozirom na vpliv brata podžupana.

Epilog bo političen

Afera Športna zveza bo v vsakem primeru dobila dolg rep, ker sedanjih športnih delavcev pač ni mogoče kar enostavno zamenjati z boljšimi ali jih spremeniti, »samoozdravitev« pa bo za šentjurski šport boleča in dolgotrajna. Župan Tisel bi sicer lahko hitro naredil red, če bi zaprl športno tolarstvo pipico, začasno ali kar trajno s prenosom spornih organizacijskih športnih dejavnosti na občinske organe ali na športni zavod v občinski lasti, česar pa zaradi svoje pragmatičnosti in hkratne odvisnosti od LDS in podžupana Artnaka skoraj gotovo ne bo tvegala. Če pa bi šel v to, bi si moral predhodno zagotoviti podporo koalicijskih partneric SDS in NSI ter še dela opozicije, kar bi v šentjursko politično življenje vneslo že prav vesele zmešnjave.

So v Alposu našli grešnega kozla?

Že pred dvema mesecema so pričurkale v javnost informacije, da imajo v naši največji tovarni izredno stanje. Šlo naj bi za nekaj sto milijonov tolarjev (govorilo se je o 300 milijonih) »utajenih« carinskih dajatev, ki jih je država odkrila in seveda tudi izterjala. Čeprav gre za vsoto, ki naj bi jo Alpos pridobil tako za nameček, za oblikovanje lepše finančne podobe, kar pomeni, da ne bi smela ogroziti stabilnosti firme, so nekateri vendarle ugibali, da ta dolg skupaj z obrestmi in kaznijo lahko pomeni resno grožnjo obstoju firme. Vendar so se po enem tednu splošne nervoze duhovi v alpoški upravi umirili, kar verjetno pomeni, da so denarje neke brez večje škode za poslovanje le izvrtali.

Vendar se tu zgodba še ne konča, kajti za storjeno »grdobijo« je bilo treba najti krivca. In so ga našli. »Carinski posek« naj bi zagrešila mlajša ekonomistka N.P., ki ji zato grozijo ustrezne sankcije. Po neuradnih virih naj bi bila takorekoč že na prisilnem odhodu iz tovarne. Problem je v tem, da nihče ne verjame, da N.P. ni delala po navodilih odgovorne osebe S. F., ki naj bi si na njen račun mirno opral roke.

Kaj se je v Alposu v resnici dogajalo, bo tako kot vse, kar se dogaja za njegovimi vrati, od organizacijskih in lastniških sprememb (npr. Ekološka peč d.o.o.?) do Alpos Celovca, ostala dobro varovana skrivnost. Nisem poklical niti generalnega direktorja Bevca niti njegovega pomočnika Artnaka, ker od njiju pač nisem pričakoval pojasnila, g. Čander, odgovoren za stike z javnostjo, me je odpravil s kratkim »O tem ničesar ne vem«, N.P. je bila podobno kratka: »Vaše trditve ne bom komentirala.« Kar pa je tu pomembno, očitkov ni znikala, temveč je zgolj odklonila pojasnilo.

Tako, to je vse. Prosim vse, ki o Alposu veste kaj več, da pokličete na 041 759 816. Diskretnost bo zagotovljena.

F.K.

Koruza je dražja

Kar pet ali šest traktorjev s prikolicami je v petek 9. oktobra stalo pred vagonom, ki je pripeljal »sušno« koruzo. G. Mastnak iz Hruševca, Kolar iz Lokarij, Gologranc z Blagovne so malo pokomentirali koruzno dogajanje:

»Koruza izgleda v redu, le malo draga bo. V začetku so rekli, da bomo za koruzo v rifuzi morali plačati 9 SIT za kilogram takoj, okrog 25 SIT pa naj bi nam pokrila država iz pomoči za sušo, ampak zdaj je iz devetih tolarjev nastalo že 15 tolarjev, končna cena pa bo okrog 40 SIT. Kar pa sploh ni več tako ugodno, kot se je govorilo po TV. Plačati je bilo

treba vnaprej, kar je storila Zadruga.«

Da imajo kmetje dokaj prav, sem se prepiral v zadrugi trgovini, kjer so mi ponudili »tržno« koruzo na drobno in v vrečah po 45 SIT.

Prehlajeni dogodki

Praznik ob lokomotivi

Drugi del praznika KS Šentjur mesto, če slavnostno akademijo in podelitev priznanj štejeemo v prvi del, je lepo uspel: na železniški postaji se je ob lepo »speglani« pol stoletja stari lokomotivi zbralo okrog 300 Šentjurčanov vseh rangov in starosti, med njimi veliko tistih, ki jih na raznih slavnostnih sejah ob občinskih in krajevnih praznikih nikoli ni videti.

Lep jesenski nedeljski dopoldan, godba na pihala, navzočnost celjskega podžupana Zidanška, šmarskega župan Čakša, poslanca Malovrha, slavnostni govorci Tisel, Erjavec, Špur in seveda nepogrešljivi šef železniške postaje Mihael Bučar, zasaditev spominskega ameriškega pisnega javorja, ki naj bi spominjal naše naslednike na slavnostno postavitve muzejske lokomotive, podobno kot nas zgodovinski pagodovec spominja na leto 1849, muziciranje Šentjurskih muzikantov, piva kot vode in vse brezplačno - vse to je ustvarilo dopadljiv okvir tega uspelega praznovanja. Ki je imelo pravzaprav eno samo napako: bilo je preveč slovesno, preveč veličastno. Že razumem, da je bilo tako in še lepše pred stoletjem in pol, ko je hlapec prvič prisopil v Šentjur, toda zakaj takšen »cirkus« ob »arhiviranju« odslužene premikalk? Ni dvoma, da ustvarjanje osrednjega železničarskega muzeja za spodnjo Štajersko v Šentjurju - mimogrede, g. Bučar je iz okolice šentjurske železniške postaje uspel ustvariti najprijaznejši del mesta - zasluži svojo pozornost, toda zakaj tako veliko in

do pred nekaj leti uporabljali za notranji promet v proizvodni hali, bila je že tik pred razrezom, ko so jo rešili Šentjurčani. Talam jo je podaril po zaslugi prizadevanj Špura, Bučarja in še koga. »Unra«, tako so jo namreč ljubkovalno poimenovali železničarji, ker je prišla v Jugoslavijo v okviru povojne ameriške pomoči, bo v Bučarjevem železničarskem muzeju sicer lep eksponat in lepa dopolnitev njegovih prizadevanj, dvomim pa, da bo pomenila kaj več kot res prav prijetno dekoracijo železniške postaje in Šentjurja. Zgodovinska in turistična atrakcija prav gotovo ne bo nikoli.

In vendar je postavitve Unre bila velik praznik, ki je morda spominjal celo na zgodovinsko leto 1846. G. Špur je bil v svojem nagovoru zelo odločen in pomenljiv, da »tisti, ki ne ceni preteklosti, ni vreden prihodnosti«. Še dalje je šel predsednik sveta KS Erjavec, ki je ponosno oznanil, da »Šentjur postaja muzejsko mesto«. Tudi za Tisla je lokomotiva naše pomembno tehnično izročilo, ki zasluži našo skrb. Je »Unra« res naša (šentjurska) preteklost, tehnično, zgodovinsko in še

bučno, zakaj stara lokomotiva oblastem in občanom toliko pomeni, je skoraj nemogoče racionalno razložiti.

Prvi razlog za fešto naj bi vsekakor bila razstavljena premikalka, ki pa tehnično in zgodovinsko pravzaprav ni nič posebnega. Kot je povedal upokojeni strojevodja Janez Žmavc, ki jo je vse do svoje upokojitve še šibal sem ter tja po tirih, je bila narejena leta med vojno v daljnem Pittsburghu v ZDA, večkrat nato obnovljena v tovarni Đuro Đaković, in je bila ena od mnogih tovrstnih premikalk, izmed katerih so vse razen dveh že končale kot staro železo. V Talumu v Kidričevem so jo

kakšno izročilo? Ne, ni.

Je pa nekaj drugega, je nekakšno mašilo, s katerim poskušamo zakrpati probleme naše takšne ali drugačne identitete, tudi identiteto krajevnega praznika. Ko se nič ne zgodi, je treba nerediti fešto, dogodek, primeren za ljudsko veselje in demonstracijo smiselnosti občinske in krajevne oblasti.

Takšna razlaga je kar malo preveč prozaična, a morda še najbližja resnici. Ki je prav gotovo neke v sredi.

Ampak, bila sta lep dan in lep praznik.

F.K.

VSE ZA VAS IN VAŠ DOM

kac

d.o.o.
Šernčeva 10,
CELJE

**PRODAJA IN MONTAŽA GIPS PLOŠČ
in SEKUNDARNIH STROPOV**
Sernčeva 10, CELJE

KNAUF

☎ 03 42 84 602

Gsm: 040 698 301

FRIZERSKI SALON

☎ 03 42 84 630

KOZMETIČNI SALON

☎ 03 42 84 632

Grewenbroichova 9, CELJE

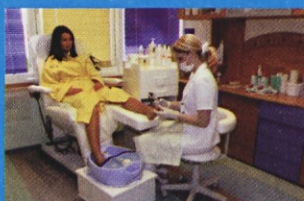
KOZMETIKA

nega telesa in obraza
/DERMALOGICA/, pedikura,
shuševalni in anticelulitni
programi s pomočjo modernih
aparatur; naravna manikura
nohtov JESSICA, francoska
manikura, gelni nohti
CATHERINE, odprti solarij UWE,
masaže, depilacije in **najnovejše**
- možnost masaže luskavice
z GARRA RUFA ribicami

FRIZERSTVO

modne pričeske, novi
trends, svečane in
maturantske frizure,
podaljševanje las...

Uporabljamo najkvalitetnejše
blagovne znamke JOICO,
GOLDWEL, TIGI

KEA

BOŠTJAN KUKOVIČIČ, S.P.,
LOKARJE 1A, 3230 ŠENTJUR

Lokarje
TEL.: 749 00 90

Hruševac
TEL.: 749 16 60

Ljubečna
TEL.: 780 63 00

**Naša ponudba,
Vaš prihranek!**

Kolektiv trgovine KEA v Lokarjah
vas v novembru pričakuje
v prenovljenih in povečanih prostorih.

Živila odslej na 550 m2!

Razširjena in prenovljena oddelka
z delikateso ter s sadjem in zelenjavo.

Kam po darila?

Od novembra nič več takšnih vprašanj!

V novi prvi etaži vas čakajo
darila za vse priložnosti, izdelki
domaćih in tujih proizvajalcev...

Super Mojca

149.-

Mala Mojca

99.-

Piramida

99.-

Vaze

Vse cene so v SIT. Vse slike so simbolične.

Poletni extempore "Uršula 2003" Odkupna nagrada v Celje

Na planinski postojanki na Uršuli nad Dramljami so prejšnjo soboto razstavili dela 26 slikarjev, ki so se v začetku septembra udeležili Poletnega extempora "Uršula 2003", ki je potekal v organizaciji JSKD Šentjur in Društva likovnikov Rifnik. Razstava je od minulega četrta na ogled tudi v Ipavčevi hiši.

Letošnja tretja izvedba extempora je bila zagotovo najboljša in najbolj množična doslej. V začetku septembra se je na Uršuli zbralo 26 slikarjev s širšega celjskega območja, ki so v celodnevem ustvarjanju naredili zasnove svojih del.

Strokovna komisija pod vodstvom prof. Zlatka Praha je izbrala najboljšo sliko, ki jo je odkupila Občina Šentjur in zanjo odšla 40

Nagrada Šentjurskega poletja,
Dušan Amanović, "Dramlje"

tisoč tolarjev. Letošnji nagajenec je postal Dušan Amanović iz Celja, sicer član Društva konjiških likovnikov, ki je svoje olje na platnu poimenoval "Dramlje". Gre za zanimivo stvaritev, ki od večine odstopa po nekoliko drugačnem motivu in abstraktnem pristopu.

Ob otvoritvi razstave so izdali tudi katalog, v katerem se nahaja vseh 26 del, zelo dobro literarizirano spremno besedo pa je prispeval mentor letošnje kolonije

Zlatko Prah iz Slovenskih Konjic. V katalogu najdemo tudi enajst domačih avtorjev iz Šentjurja in Dobja (Nataša Arzenšek, Martin Čater, Edvard Destovnik, Damjana Kresnik Gaberšek, Bojan Cmok, Nežika Tatarevič, Matija Koštomaj, Stanka Kukovič, Ivo Brodež, Katarina Salamon, Branka Dragosavac).

Ideja, da se razstava za začetek postavi v planinski postojanko na Uršuli, se je izkazala za odlično. Že na otvoritvi se je v lepem vremenu zbralo veliko število ljudi, še več pa jih je razstavo videlo na Uršulino nedeljo. Minuli četrtek se je razstava preselila v Ipavčevo hišo v Šentjurju, kjer bo na ogled do konca novembra.

L. H..

Prehlajeni dogodki

Medijska fešta občinskega viničarja

Acil Urbajs, uradni obredni občinski viničar, je bil razumljivo prva violina letošnje trgateve šentjurske 400 letne potomke mariborske modre kavčine. Toda fešta le ni bila njegova, šentjurska oblast je imela svojo obredno počastitev njegovega veličanstva vina, droge, ki je že zdavnaj zasvojila (in zasužnjila) ves človeški rod. Enačiti častilce vina in alkoholike res ni korektno, spregledati določene povezave med njimi pa tudi ne bi bilo prav. Letošnja občinska trgatev se po protokolu ni razlikovala od prejšnjih, s to razliko, da je prejšnja leta bil prvi igralec Malovrh, letos pa je njegovo vlogo gospodarja nad trto s podobnimi vznesenimi vinskimi besedami

prevzel Tisel. V njegovem govoru sem kot novo modrost zasledil "usodno povezanost vina in ljubezni", vendar pa ne bi mogel reči, ali je župan (ki je tudi zdravnik) mislil na ljubezen do alkohola ali kakšno drugo vrsto ljubezni. Drugi častilci modre kavčine so ostali domala isti: kompletna šentjurska politična "vrhuška" (oba poslanca, vsi trije aktualni podžupani, bivši podžupan Čokl, predsednik KS mesto. Pogrešal sem le dekana Zemljiča), šopek vinogradnikov (Zdolški iz Okroga, Hajnšek, Urbajs, Čokl...), nič skromnejši medijski šopek (dva TV snemalca, Vrabl, Novakova in FK) ter še nekaj bolj znanih Šentjurčanov (direktor KZ Pušnik, Bučar...). Pomembnejši gostje so pred očmi kamere odrezali vsak svoj grozd, mestni viničar je potem, ko je odrezal zadnjega, "dal trti pit", prevorska Domima je poskušala z vinu posvečenim repertoarjem dvigniti kulturni nivo prireditve (a je tokrat ne morem pohvaliti, ker je bilo njeno petje povsem povprečno), na dvorišču Ipavčevine smo nadaljevali z lanskim pridelkom modre kavčine, Rajkotovo prošjačo, pecivom... Bilo je lepo in prijazno. Iz idile moram izvzeti le avtomobiliste, ki so med trgatevjo skoraj povozili nekaj navzočih "trgačev". Mimogrede naj še povem, čeprav sploh ni pomembno, da je mestni viničar pridelal letos za 50% manj grozdja (kradli mu ga niso, ker je bilo nemikavno zaprašeno), ki pa je bilo odlične kakovosti. Navzoče vinogradnike je med drugim zelo diskretno spomnil, da je trgatev sredi oktobra, kot ta občinska, tisto pravo.

Nad samim poslanstvom te očitno vrhunske politične fešte - takšna ekipa šentjurskih politikov še na občinski praznik ne pride, da o dnevu državnosti niti ne govorim - sem se dovolj zgražal že lani, zato bi ta odstavek lahko mirno izpustil. Le to bom rekel, hvala bogu, da tovrstno obredno-politično čaščenje vina širokim ljudskim množicam ne pomeni ravno veliko, zato od njega tudi ne more biti veliko škode. Če jo bo kaj, jo bomo naredili mediji.

FK

Jani AVT

- avtokleparstvo
- avtoličarstvo
- prodaja rabljenih vozil

**PESTRA PONUDBA
RABLJENIH VOZIL!**

BT - BIRO

- računovodstvo in knjigovodstvo
- tajniška in pisarniška dela
- tipkanje seminarskih nalog

UGODNO PREPISI VOZIL UGODNO

tel.: 03 749 10 00, fax: 03 749 10 01, gsm: 041 627 924, gsm: 031 627 924

Predstavljamo podžupana Draga Arzenška

Ne bom kandidiral za poslanca

Približno deset mesecev je minilo, odkar se je v šentjurski občini zamenjala oblast. Poleg novoizvoljenega župana smo dobili nove obraze tudi na podžupanskih stolčkih. Odločili smo se, da jih predstavimo in z njimi spregovorimo o stanju v občini, njihovih pogledih na aktualno problematiko, ocenah občinske politične situacije in še čem.

Kot prvega smo izbrali Draga Arzenška, podžupana, ki prihaja iz najmanjše koalicijske stranke Nove Slovenije.

Arzenšek izhaja iz znane šentjurske družine, pred kratkim je dopolnil 37 let, je poročen in ima hčerko, ki obiskuje vrtec. Po izobrazbi je magister biokemije, ki ga profesionalno spremlja že vrsto let. Kot mladi raziskovalec je bil asistent na fakulteti, zaposlen je bil v celjski bolnišnici, zdaj pa je v Ljubljani vodja slovenske izpostave mednarodnega podjetja z laboratorijsko opremo. Je predsednik lokalnega odbora NSi Šentjur, na katere listi je pred tremi leti tudi kandidiral za poslanca. Arzenšek je umirjen sogovornik, ki kontrolirano odgovarja na vprašanja. Ne pusti se zapeljati in vedno pove, kolikor je potrebno. Zdi se, da mu politika ni ravno najbolj po okusu in da ima raje strokovne teme.

Kmalu bo leto dni odkar se je formiralo novo vodstvo občine, v katerem kot koalicijska partnerka sodeluje tudi vaša stranka. Sprejeli ste podžupansko mesto, znotraj ekipe pa ste zadolženi za ekološka vprašanja, kmetijstvo in turizem.

Kako ocenjujete svoje delo? Kako usklajujete podžupansko funkcijo in redno zaposlitev?

Z županom in podžupanoma smo si razdelili področja dela, ki ga je zelo veliko. Naše bistveno vodilo je, da se problemom ne izogibamo, temveč jih začnemo takoj reševati tudi, ko le ti niso prijetni. Le teh pa je bilo v zadnjem času na mojem področju kar nekaj. Naj omenim le Mesarstvo Šentjur, deponijo sadre Cinkarne Celje, regijsko odlagališče komunalnih odpadkov, asfaltno bazo. Seveda je naporno usklajevati redno zaposlitev s podžupanskimi obveznostmi. Toda to ni nikakršno izgovarjanje, saj sem se, ko sem sprejel funkcijo podžupana, zavestno odločil, da bom delal na dveh relativno različnih področjih. Maksimalno se trudim, da kakovostno opravi vse zadane naloge, v glavnem na račun kakovosti zasebnega življenja.

Minulo poletje je Slovenijo in seveda tudi Šentjur prizadela huda suša. Imate morda že kakšne dokončne podatke, kakšna je realna škoda? Kako komentirate dogovor z Mejo o odkupu koruze za silažo?

Težko govorim o točnih podatkih, ker je občina le zbiralna prijava o povzročni škodi in jih ustrezno urejene posredovala v Ljubljano. Je pa dejstvo, da je bilo uničenih preko 50%, ponekod pa tudi do 90% pridelka, kar je hud udarec. Občina se je vključila po svojih zmogljivostih. Dogovor o subvencioniranju odkupa Mejine silažne koruze ocenjujem kot zelo dober, predvsem pa kot učinkovit ukrep. Poudariti je tudi potrebno, da nov zakon nalaga občinam precejšnje finančne obremenitve pri reševanju posledic vseh elementarnih nesreč. V primeru naše

občine govorimo o preko 30 milijonih, ki jih bo nemogoče zagotoviti brez rebalansa obstoječega proračuna.

Kako ocenjujete siceršnje stanje kmetijstva na Šentjurskem?

Imamo nekaj velikih kmetij, tudi z regijskega vidika, ki zelo dobro gospodarijo. Prihaja do vse večjih pritiskov, ki se bodo še stopnjevali ob vstopu v EU. Tukaj so še posebej v nevarnosti manjše kmetije, za katere sem se tudi sam prepiral, da je njihova situacija sila težavna. Pozitivno pa je, da imamo kar nekaj turističnih kmetij oziroma kmetij z dodatno dejavnostjo, kar je lahko rešitev za marsikatero od njih. Na enemu izmed strokovnih srečanj, ki jih je pripravilo Ministrstvo za kmetijstvo, se mi je še posebej vtisnil v spomin podatek, da bodo obstale kmetije, s kmetijstvom kot edino dejavnostjo, ki bodo večje od 10 do 15 hektarov.

V samem občinskem proračunu je za dejavnosti, povezane s kmetijstvom, glede na lani namenjen primerljiv obseg sredstev, povečanih za faktor 1.08.

Ekologija je vedno sila občutljivo področje. Tudi v šentjurski občini in širše po Sloveniji odmevata primera asfaltne baze v Planinski vasi in deponije na Proseniškem. Kako omenjeni problematiki vidite vi?

Kar se tiče asfaltne baze, moram poudariti, da smo problematiko podedovali od prejšnjega vodstva občine. Nerešena situacija obstaja in potrebno jo je urediti, kajti pat

pozicija je za vse nesprejemljiva. Baza je vključena v prostorske plane, kar še nikakor ne pomeni gradbenega dovoljenja. Dokončen odgovor na to vprašanje bo dala izdelana presoja o vplivih na okolje. Po mojih informacijah je investitor celoten postopek že začel. Moje osebno mnenje pa je, da je lokacija asfaltne baze ponesrečena.

Glede odlagališča sadre na Proseniškem menim, da je ureditev deponije prava pot. Suho odlagališče je varno in pomeni v primerjavi z obstoječim mokrim načinom odlaganja sadre premik na bolje. Res je, da bo sanacija deponije trajala kar nekaj časa, kar zaradi hrupa in prahu ne bo prijetno za tamkajšnje prebivalce. In ravno temu prehodnemu obdobju so namenjene odškodnine. Ocenjujem, da se je KS Blagovna dobro pogodila okrog odškodnin, ki se delijo na odškodnine za najbližje sosedo in odškodnine namenjene infrastrukturi v krajevni skupnosti. Je pa razumljivo, da so ljudje vznemirjeni in zahtevajo pojasnila in zagotovila. Prav ta namen so imeli tudi zbori krajanov in razprava pred sprejetjem odloka na občinskem svetu. Osebno sem prepričan, da je tako tudi prav. Na področju ekologije nadzor in kritičnost lahko samo koristita.

Aktualna je tudi gradnja centralne čistilne naprave, ki naj bi jo občina po zadnjih informacijah gradila skupaj z Mesarstvom Šentjur nekje ob Voglajni.

Gre za celovit sistem ravnanja z odpadnimi vodami v občini na eni in trajne rešitve za tehnološke odpadne vode Mesarstva zaradi zahtev EU na drugi strani. Mesarstvo ima rok do leta 2007, kar za tovrstni projekt ni veliko časa, česar se še kako zavedam. Nedvomno pa tudi naša občina in mesto Šentjur nujno potrebuje centralno čistilno napravo. Tako je aktualna ideja, da bi združili moči in skupaj zgradili napravo na lokaciji vzdolžno ob Voglajni. Aktivnosti so v teku, odprtih pa je več različnih možnosti. Po ocenah izpred dveh let bi bila naložba vredna 1,8 milijarde tolarjev. Dodatna težava je tudi mestna kanalizacija, ki je v dokaj slabem stanju in bi bila skoraj celotna potrebna obnove. Tako velikih lastnih sredstev občina v tako kratkem času preprosto ne more zagotoviti.

Na drugi strani je podelitev koncesije sicer zelo elegantna rešitev, vendar sem prepričan, da v končni fazi najdražja za krajanje. Sam sem se močno angažiral za možnost partnerstva zasebnega in javnega kapitala, za realizacijo tovrstnih ekoloških projektov. Interes na obeh straneh obstaja in upam da bomo lahko v kratkem poročali o konkretnih dogovorih. Vsekakor pa so to modeli, ki omogočajo hitro izvedbo projekta, zagotovijo vključevanje nepovratnih sredstev iz EU v višini do 30% in imajo za končen rezultat nižjo ceno za krajanje.

Vrniva se nazaj na občinsko politiko. Ste zadovoljni s prvimi desetimi meseci odkar ste na oblasti? Včasih se zdi, da v koaliciji glavno vlogo igra LDS. Se kdaj počutite zapostavljene? Imate svoj program in kako ga uresničujete?

Sem zadovoljen. S koalicijskimi partnerji sodelujemo korektno. Redno se sestajamo na tedenskih koordinacijah. S tem ne trdim, da ni prisotnih različnih mnenj in pogledov. Vendar velja preprosto pravilo, da v kolikor hočeš s svojim predlogom uspeti, ga moraš znati ustrezno predstaviti in zagotoviti podporo. Nimam občutka, da bi bil kdorkoli v podrejenem položaju. Res je, da sta oba podžupana zelo aktivna. Tudi župan je polno angažiran, dodatno pa se v največji možni meri udeležuje vseh prireditev v in izven občine. Skratka, dela je za vse več kot dovolj.

Kako ste zadovoljni z delovanjem vaše svetniške skupine? Kakšno je stanje v lokalnem odboru NSi?

Član svetniške skupine je poleg mene še Franc Gračner, ki je tudi predsednik občinskega Odbora za kmetijstvo. Sodelujeva zelo dobro, sproti ga tudi informiram o dogajanju na občini. Nekajkrat se je sestal tudi naš občinski odbor, ki še vedno deluje v nespremenjeni zasedbi. Sicer pa je trenutno v strankarskem življenju malo zatišja pred spomladanskimi volitvami v evropski parlament in jesenskimi državnozborskimi volitvami. No ja,

popolnega zatišja le ni. Iskanje primernih kandidatov in njihove podpore se je že pričelo.

9. septembra 2000 ste postali predsednik lokalnega odbora NSi, oktobra istega leta pa ste kandidirali za poslanca. Ste eden redkih, če že ne edini iz svoje stranke, ki se nekoliko bolj javno in politično izpostavlja. Samo po sebi se poraja vprašanje, ali boste prihodnjo jesen ponovno skušali priti v poslanske klopi?

Sicer velja, da se zarečenega kruha največ poje, toda lahko rečem, da zagotovo ne bom kandidiral, s čemer so seznanjeni tudi v našem občinskem odboru. Predvsem sem oseba, ki se vsakega dela loti zelo profesionalno in se mi zdi neodgovorno nagovarjati sokrajane za nekaj, za kar veš, da ne bi mogel opravljati kar najbolje. Človek mora poznati svoje meje. Z delom v redni službi in nalogami na občini sem zaenkrat dodobra angažiran. Odločilno pri vsem skupaj pa je, da ne želim zapustiti svojega

profesionalnega področja. Delovanje po strogih političnih vzorcih mi nikoli ne bo blizu. Za občinski odbor NSi lahko zaenkrat zatrdim, da bo na državnoborskih volitvah nastopil z zelo kompetentnim kandidatom.

Imate v ognju kakšno novo ime? Je morda to Vili Kramaršek?

Vili Kramaršek je predsednik lokalnega odbora v Dramljah. Sam bi bil zelo vesel, če bi se odločil za kandidacijo, a je o tem še prehitro govoriti. Se bomo pa nedvomno odločili do konca leta, saj od nas želijo čimprejšnjo odločitev tudi v strankini centrali. Prav gotovo bomo o izbiri tudi pravočasno obvestili javnost.

Morda za konec še komentar dogajanja v državni politiki. Kako vidite aktivnosti vaše stranke, delovanje vlade, bližajoči se vstop v EU...?

Delovanje stranke na državnem nivoju podpiram. Zavedam se, da kot majhna poslanska

skupina težko naredijo velike premike, vendar je dosledno argumentirano opozarjanje na vladne napake in dosledna opozicijska drža pri volilcih ostala opažena. Dejstvo, da se na različnih javnomnenjskih raziskavah solidno držimo, kaže na to, da je stranka s krščansko opcijo potrebna. Povezovanje v Koalicijo Slovenija ocenjujem kot pravilno in tudi uspešno pot. V SDS, ne glede na spremembo imena, ne vidim konkurenčne stranke. Prepričan sem, da se volilni bazi obeh strank v veliki večini ne pokrivata.

Že dolgo nisem bil tako vesel kot po referendumu za EU in tudi Nato. Odločitev, da se vključimo v evropsko zvezo, pomeni izredno veliko. Poleg praktičnih odprav fizičnih meja pomeni tudi prihod evropskega duha, ki bo pomemben tako na področju gospodarstva kot tudi demokracije, kjer v Sloveniji še ni vse tako, kot bi moralo biti.

L. H.

Anketa

Sosed sosеду Hrvat

Odnosi med Slovenijo in Hrvaško so na psu. Na Jadranu pretepaajo naše turiste, lastijo si naše sindikalne počitniške domove, jemljejo nam pravico do morja in za nameček nam lahko z evropskega prvenstva izločijo še naše fuzbalerje. Še dobro, da jih držimo v šahu z Ljubljansko banko... Od takšnih ugotovitev do vsesplošnih »dobrososedskih« izbruhov na obeh straneh in na oživitvev nekdanjih predsodkov tipa »Hrvat je tat«, ni daleč. Smo Šentjurčani tozadevno že senzibilizirani?

Željko Kosaber iz Šentjurga:

Res je malo zoprno vse skupaj, ko smo mejaši. Hrvati so malo preveč egoistični, vse bi hoteli imeti sami. Tole z ribiško cono, tu gre bolj za predvolilno nategovanje, kot kaj drugega. Sploh se ne bojim, da bi nam lahko zaprli dostop do mednarodnih voda. Z Ljubljansko banko je kar komplicirano, ker je LB tisti denar verjetno investirala na Hrvaškem. Potreben bo kompromis. Ko bomo skupaj v EU, se bodo odnosi verjetno začeli umirjati.

Na osebni ravni s Hrvati nimam težav, res je, da tudi stikov ne ravno veliko, toda določeno nelagodje na obeh straneh se vendarle nekoliko občuti.

Ivana Bertossi iz Šentjurga:

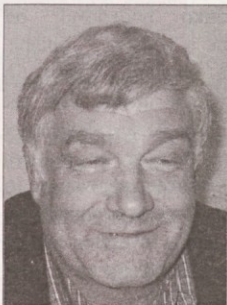

Tole s Hrvati, od Sunčanega Hvara do težav z morjem se mi je lahko uprlo. Če bi Sunčani Hvar kupovali Nemci, bi bilo vse v redu. To, da Hrvati našo pravico dostopa do odprtega morja enačijo z njihovo pravico do Šentilja, je pa že prav noro. Problem Ljubljanske banke je

zapuščina SFRJ, denar, ki ga zahtevajo varčevalci, je prav gotovo ostal na Hrvaškem. Težav ne bo tako kmalu konec, prišlo bo do arbitraže. Škoda je le, da so naši politiki tako mlačni. V pogajanja bi morali iti s trdnimi stališči in z argumenti.

Ne, na hrvaško morje več ne hodim, ker imam nek čuden občutek nezaželenosti.

Jure Centrih z Grobelnega:

Ne vem, kaj bi rekel. Streljat bo treba (smeh)! V prvi vrsti sta krivi obe državi, ki se takrat, ko je bil čas, nista znali dogovoriti, zdaj pa se očitno več ne moreta. Zdi so nerešljivo. Hrvati so se po eni strani prevzeli, z nami ravnavo zviška, po drugi strani pa so nam očitno nevoščljivi, ker oni še 20 let ne bodo v EU. Več krivde je sigurno na njihovi strani.

Mene osebno ti nespornosti s Hrvaško kaj dosti ne vznemirjajo in o tem, da ne bi več hodil na dopust na njihovo morje, ne razmišljam. Če se bo to le zgodilo, se bo bolj zaradi njihovih cen. Sem pa med znanci slišal nekaj pripomb o njihovih slabih hrvaških izkušnjah.

Mark Vuljević izpod Rifnika:

Žalostno si je v laseh videti brate, ki so še včeraj živeli in obedovali pod isto streho.

Kar nekako se mi vsiljuje misel, da so krivci v senci o k o s t n j a k i preteklosti, ki so v časih liberalne kapitalizacije izkoristili priložnost in še zdaj stegujejo svoje ogabne prste iz omare zgodovine. To po mojem mnenju ni čarobna formula za vstop v demokratično Evropo 21. stoletja. Nekdanja krilatica »Bratstvo in enotnost« se mi v tem trenutku ne zdi tako oguljena, da ne bi mogla biti formula pri rešitvah problemov med nami in Hrvati.

Jasmina Kandorfer iz Dol

Moje mnenje o tej je preprosto, vsi enaki, vsi enakopravni. O takih zadevah se ne bi smeli prepirati. Če pogledamo, koliko otokov premorejo naši sosede, je prepir za to našo kahlo vode res smešen. Krivda ni enostranska, ampak je zagotovo na obeh straneh. Bolj so krivi Hrvati. Sama nisem nikoli imela občutka, da se Hrvati drugače obnašajo do mene, ker sem Slovenka.

F.K., br

Regijsko preverjanje znanja Civilnih zaščit

Medalja se jim je izmuznila za 8 točk

Izpostava URSZR je tudi letos skupaj z Regijskim združenjem Rdečega križa celjske regije organizirala preverjanje usposobljenosti ekip civilnih zaščit. Na prizorišču dogajanja v Vojniku, na lovski koči ob jezeru, se je zbralo kar 13 ekip iz celotne regije.

Tekmovanja so se udeležili tudi Šentjurska ekipa, v sestavi Jure Godler – vodja ekipe, Snežana Čovič, Nataša Dečman, Zlatko Lajh, Zvonko Kramaršek in Larisa Žmahar. Nad ekipo pa že drugo leto bdita dr. Milena Senica Verbič in Dušanka Pešak. Ekipa civilne zaštite občine Šentjur je lansko leto dosegla peto mesto. Obogatena z lanskimi izkušnjami so se postavili po robu dveh situacijam nesreče. Scenarij je bil sledeč - na praznik občine Vojnik se je zaradi hudega naliva utrgal plaz in pod seboj pokopal številne občane, nekateri so padli tudi v vodo, zato je regijski štab poklical na pomoč regijske ekipe civilne zaštite sosednjih občin. Šentjurčani so se najprej posvetili drugi situaciji reševanja.

Manekeni Srednje zdravstvene šole Celje so nazorno simulirani rane in poškodbe. Spopadli so se s poškodbo hrbtenice, odprtim zlomom goleni, šokiranim diabetikom in odtrganimi prsti na roki ter izpahom rame. Naši so z resnim in pravilnim pristopom zelo uspešno in motivirano pomagali ponesrečencem.

Druga situacija je bila malenkost lažja: civilniki so pomagali utopljenцу, ki ni dihal, osebi ki je gorela, ter tretji osebi, ki je imela napad epilepsije, zadnji pa je imel izpah gležnja ter odprto rano na roki. Tudi tem manekenom je ekipa uspešno pomagala in glede na lansko leto so pokazali veliko več znanja in uigranosti. Od možnih 710 točk jih je naša ekipa zbrala 647, kar je zadostovalo za četrto mesto. Vse ekipe pa so prikazale veliko znanja.

Ekipa dolguje zahvalo tudi Slavku Slejku iz OZRK Šentjur ter Radku Pušniku za uspešno koordinacijo!

lg

Tudi starejši spreminjamo svet ... za vse generacije

Pod tem geslom je 6. in 7. oktobra potekal v Cankarjevem domu v Ljubljani festival za 3. življenjsko obdobje. Otvoritveni program je vodila naša »kolegica« - upokojena televizijska napovedovalka ga. Olga Rems. Tudi ves kulturni program so izvajali le upokojenci.

Pozdravu predsednika Zveze društev upokojencev Gobca so sledili referati na temo »Položaj starejših pri nas in v Evropi«. Sodelovali so minister Vlado Dimovski, delegat Evropske komisije v Sloveniji Erwan Fouere, predstavnica Evropske federacije starejših (EURAG) Gertraud Daye, predstavniki Gospodarske zbornice Slovenije, Zveze svobodnih sindikatov Slovenije, Urada za makroekonomske analize in razvoj ter poslanec DESUSa.

Nekaj njihovih misli: Upokojenci, kot enakopravni člani družbe, moramo sodelovati pri reševanju političnih in medgeneracijskih problemov ter problemov starejših, zlasti osamelih in bolnih. Premalo je domov za oskrbo starejših občanov. Priporočajo, da naj bi ostali starejši ljudje čim dalje v domačem okolju in se posluževali uslug servisov za

pomoč na domu. Tudi teh servisov ni dovolj. Kot v večini držav zaradi staranja generacij je tudi pri nas nujna sprememba pokojninskega sistema. Zveza društev upokojencev zahteva, da se pokojnine uskladijo s plačami – da se povečajo. Ukinejo naj se posebne pokojnine, saj se za te niso plačevali prispevki. Kritike so bile tudi na stanje v zdravstvu. Vsi govorniki pa so priporočali, da si moramo življenje sami urediti tako, da ga preživljamo čim lepše, čim bolj zadovoljno.

V popoldanskem času in ves naslednji dan je delo potekalo po skupinah. Na sporedu so bila predavanja na temo »vse v pomoč in za boljše življenje starejših«, istočasno so se v predverju Cankarjevega doma predstavljale razne folklorne in pevske skupine ter podjetja, ki so ponujala svoje turistične, zdravstvene, izobraževalne in svetovalne usluge.

Naj končam z g. Fouere-jem, ki je začel svojo predstavitev kar z nekaj stavki v slovenščini: Nujno je sodelovanje na vseh področjih, redno telesno gibanje, predvsem pa ... nikoli ne obupati.

C.H.

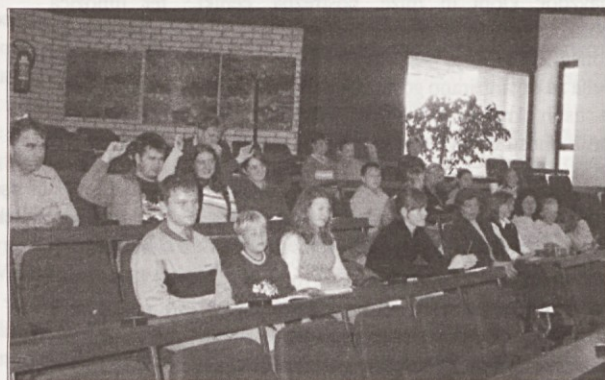
Otroški parlament

O prometnih nevarnostih

Otroški parlament, ki so se ga udeležili predstavniki vseh šol v občini, se je odvijal na temo prometa in njegovih (ne)varnosti. Debata je potekala v organizaciji Sveta za preventivo in vzgojo v cestnem prometu Šentjur in župana Štefana Tisla v šentjurskem »parlamentu« - v sejni dvorani na Občini.

Zbralo se je kakšni 30 učencev, ki sta jih na začetku nagovorila predsednik SPV Šentjur Franc Bevc in župan Štefan Tisel. Slednji je podrobno razložil »finte« parlamenta in parlamentarizma, mimogrede pa še dodal, da je tudi v politiki tako, da eni delajo, drugi pa govorijo. Bevc je po županovem nagovoru hudomušno pripomnil, da naš prvi mož tako dobro obvlada parlamentarne zadeve, da bi ga lahko kar posadili v parlament.

Po sproščenem uvodu so na vrsto prišli solarji. Lepo je bilo videti njihovo sproščenost in željo po debatiranju. Nekateri so si pripravili cele spiske vprašanj, ki so jih lepo prebrali, drugi pa so pokazali že kar zavidanja vredne večine javnega komuniciranja. Toda še bolj kot to so bile zanimive njihove tematike in problemi.

Parlamentarci z obeh šentjurskih šol so županu, Bevcu in predstavnikoma policije zastavili kup vprašanj; šlo je pravzaprav za (ne)znane šentjurske prometne zagate. Jure Petek je recimo opozoril na avtobusno postajo pri šoli, ki je brez klopi, skrbi ga hitrost voznikov tako po cesti mimo šole kot tudi v Zgornji trg, še posebej, ker veliko otrok »obiskuje« trgovino Zvonček. Predstavniki kmetijske šole so opozorili na nevarnosti, ki prežijo na njih, ko gredo na telovadbo v Hruševac, kjer ni pločnika, problem pa je tudi s hitrimi vozniki mimo njihove šole. V zadnjem primeru je navzoči policist odgovoril, da žal ne morejo kaj prida ukrepati, ker so na kratkem odseku kar tri različne omejitve hitrosti...

Odgovorni so bili opozorjeni tudi na problematiko pločnikov v Vrbnem in Dolah, katerih izgradnja pa se po besedah Tisla kratkoročno načrtuje. Večji je problem na Blagovni, kjer del pločnika ne morejo dograditi zaradi nestrinjanja lastnika zemljišča. Spregovorili so tudi o nevarnem prehodu za pešce pri glasbeni šoli, kjer pa bo najbrž izredno težko postaviti semafor.

Zelo aktualna je problematika s Ponikve, na katero je opozorila Urška Pevec. Ob obnovi mostu je obvoz slabo označen, še bolj pa je nevarna pot mimo gradbišča. Še huje bo pozimi, ko bo zaradi spluzenega snega nemogoče varno priti čez gradbišče. Sicer je za otroke organiziran prevoz, toda vsi se ga vendarle ne poslužujejo.

Mihela Zupanc s Planine je poročala, da so na njihovem šolskem parlamentu debatirali predvsem o nevarni poti v šolo, ki praktično ni označena. Avtomobili švigajo sem in tja, še na tisto malo pločnika, ki ga premorejo, pa parkirajo neodgovorni vozniki.

Učenci so opozorili še na veliko kritičnih točk. Vse skupaj so z odgovornimi tudi predebatirali, slednji pa so tudi obljubili, da bodo vse problematike zabeležili in jih skušali po najboljših močeh tudi razrešiti. Če bo temu tako, je tokratni otroški parlament zagotovo dosegel svoj namen!

L. H.

Uršulina lepa nedelja

Uršulina nedelja na Sveti Uršuli v Dramljah je že tradicionalno velik verski in družabni dogodek, ki se tudi brez reklame uspešno kosa z najbolj množičnimi šentjurskimi prireditvami. V nedeljo, 19. oktobra, je bilo pri Sveti Uršuli spet živahno da le kaj. Tudi po zaslugi sončnega jesenskega dne.

Dogajanju v cerkvi je dala posebno težo navzočnost kar treh duhovnikov, poleg dveh domačinov še šentjurskega dekana Zemljiča, toda tisto, kar daje Uršuli vedno poseben mik, se je vendarle dogajalo zunaj pred cerkvijo, kjer je »bivakiralo« še najmanj toliko ljudi kot med mašo v cerkvi. Godba na pihala iz Ljubečne, 9 kramarskih stojnic, žal največ bižuterijskih, med njimi je bila prav priložnostna in domača le gospa Brglezova iz Goričice, ki je zelo uspešno prodajala bučnice, številni bolj in manj ugledni občani z vseh koncev naše občine od župana Tisla, podžupana Koržeta naprej... Bolj poslovno živahno je bilo pred lepo urejenim planinskim domom, v Mastnakovi zidnici takoj za cerkvijo in potem praktično pri vseh zidnicah ob cesti navzdol: klopi in mize, postrežba, ceniki... ter množica obiskovalcev, ki se je mimogrede kopala v žarkih jesenskega sonca. Zdi se, da je vsega bilo več kot prejšnja leta, kar še posebej velja za organizirano gostinsko ponudbo. Kakšen bogat posel se v tistih kratkih uricah da narediti, je drugo vprašanje, družabnosti vseh vrst pa so vztrajale vse tja do sončnega zahoda in še dalje.

Grozdje, vino in pesem že sedmič

Presenetljiva je vztrajnost prevorskih kulturnikov, ki že sedmo leto po vrsti organizirajo to svojo javno jesensko prireditev. Letos so si jo zamislili kot pohod od Žegra do Straške gorce v Trzanovi gorci, z zaključkom, kot se za častilce zlahkne kapljice spodobijo, ob polnih kozarcih in obloženih mizah.

Ker je 33 pohodnikov, med njimi tudi župan Tisel, predsednik sveta KS Pajek ter Anita Koleča s svojo šentjursko družbo, za približno 8 km dolgo pot potrebovalo skoraj 4 ure, si ni težko predstavljati, kaj vse se je dogajalo na vmesnih postajah pri Gubenšku v Žegru, Trzanu v Cirkuzah

in Kotniku v Bistrici. Zlasti še, ker so do Trzanove gorce v Straški gorci prišli zelo razpoloženi. Preden pa so se lotili dobrot, ki so jih pripravile domače gospodinjice, šlo pa je za pečene race, domač ocirkov kruh, razno pecivo, grozdje, pečen kostanj in še kaj, so si pripravili še kulturni program. Glavno besedo je imela predsednica KD Sandra. Po harmonikarskem nastopu Marjana Kočeverja in uvodni pesmi Ljudskih pevcev s Prevorja, ki so seveda zapeli hvalnico vinu, je povedala zgodbo o nastanku vina, nato sta skupaj z Oprešnikom postregla z vinskimi modrostmi, zrecitala je pesmico Majde Rezec (spet o pijači), skupaj z Mačkom in Rezčevo pa je nato še navdušila navzoče s skečem o tem, kako se prevorski otroci navajajo na pijačo.

Da, kar prijetno je vse skupaj izpadlo. Če v veselo družino pod brajdo takoj po sončnem zahodu ne bi zapihal hladen jesenski vetre in bi alkoholizem ne bil na vrhu med kugami, ki ogrožajo naše kraje, bi zadeva bila brez napak. Ampak zagrete večine navzočih takšne malenkosti pač niso motile.

FK

Državno prvenstvo in razstava rotvajlerjev

Šentjur, pasje središče Slovenije

Naslov nikakor ni pretiran, saj sta se v drugi polovici oktobra v Šentjurju za pasjo srenjo in njihove lastnike zgodila dva osrednja slovenska kinološka dogodka. Najprej so se na travici šentjurskega stadiona na 13. državnem prvenstvu pomerili šolanji psi, teden dni kasneje pa je bila v športnem parku še razstava lepotic in lepotev pasme rotvajler. Veliki organizacijski zalogaj se je zgodil v režiji Kinološkega društva Šentjur, ki je tako v Šentjur pripeljal slovensko pasjo elito.

Po nekaj letih zatišja se je pred kratkim ponovno aktiviralo Kinološko društvo Šentjur. Popolnoma nova ekipa, ki ji predseduje Janez Comšek, si je ob cesti Šentjur-Šmarje v kraju Zadrže organizirala pasji poligon, kjer že kakšno leto izvajajo vadbo, spomladi pa so začeli tudi vpisovati tečaje vse od pasje male šole naprej.

Največji projekt pa jim je predstavljal

organizacija 13. državnega prvenstva šolanih psov. V Šentjurju se je že v petek zbralo 43 tekmovalcev, ki so opravili uradni trening, prvenstvo pa je potekalo v soboto in nedeljo. »Na prvenstvo so prišli resnično najboljši, saj so se nanj uvrstili preko regijskih tekmovanj. Tekmovanje je potekalo v disciplinah poslušnost, obramba in sled. Prvi dve disciplini smo izvedli na stadionu, sledenje pa v okolici kmetijske šole. Prvenstvo je potekalo v šestih različnih programih. Za začetnike se programi imenujejo ISP in potekajo v različicah A, B in C, za bolj izkušene pa se tekmovanje imenuje IPO in poteka v treh kakovostnih skupinah,« je povedal Miran Čas, ki je v šentjurskem društvu predsednik komisije za šolanje psov, bil pa je tudi vodja projekta državnega prvenstva.

Absolutni državni prvak, to je zmagovalec najmočnejše skupine IPO 3, je postal Dušan Selekovič iz Maribora z belgijsko ovčarko Uko. Nastopila sta tudi dva predstavnika domačega društva, Špela Urnaut z zlatim prinašalcem in Mirko Kajba z nemškim ovčarjem.

Tekmovanje je pomenilo velik organizacijski zalogaj, ki ga je domače

Kinološko društvo Šentjur je bilo zelo aktivno že pred leti, nato pa nekaj časa niso aktivno delovali. Pred dobrim letom so ga nekateri mlajši zanesenjaki ponovno obudili. Predsedniško funkcijo opravlja Janez Comšek, tajnik je Sašo Cvek, predsednik komisije za šolanje psov pa je Miran Čas.

društvo zmoglo brez vsakih težav. Za bolj oddaljene tekmovalce so organizirali prenočišča v Žonti, prehrana je potekala pri Bohorču, lastniki pa so lahko svoje ljubljence čez noč pustili v pasjem hotelu, a jih je večina

Špela Urnaut z zlatim prinašalcem

imela s seboj posebne bokse. »Zahvaliti se moramo občini in županu, ki sta nam brezplačno odstopila stadion, glavno sponzorstvo pa je prevzel proizvajalec pasje hrane Technical. Pohvaliti moram vse, ki so pomagali pri organizaciji, saj ni bilo s strani nastopajočih, ki so sami izkušeni vodniki, nikakršnih pripomb. Potrudili smo se v največji možni meri in pomislili tudi na nekatere podrobnosti, kot je recimo VIP loža in enotna

oblačila osebja. Dober je bil tudi odziv gledalcev in medijev, reportažo pa bo predvajala tudi televizija TV3,« ocenjuje prvenstvo Miran Čas, ki se s kinologijo ukvarja že 15 let. Doma na Grobelnem ima Psarno pod Rifnikom, v kateri se ukvarja z vzrejo rotvajlerjev. Sicer pa je zelo aktiven tudi v Kinološki zvezi Slovenije, kjer opravlja vlogo

Mirko Kajba z nemškim ovčarjem Borom

sodnika, aktivno pa sodeluje tudi v strokovnem delu zveze.

Teden dni po državnem prvenstvu je šentjursko društvo v športnem parku organiziralo še mednarodno razstavo rotvajlerjev, na katero je bilo prijavljenih 60 psov. Poleg slovenskih vzrediteljev so v Šentjur prišli tudi predstavniki Italije, Hrvaške in BIH, pasje lepote pa je ocenjevala italijanska sodnica Carla Lensi.

Šentjur je tako po državnem prvenstvu doživel še pomembno mednarodno pasjo prireditev. V šentjurskem društvu pa načrtujejo že naprej: skoraj zagotovo se bodo potegovali tudi za organizacijo naslednjega državnega prvenstva, kakor si v prihodnosti želijo organizirati tudi še kakšno razstavo različnih pasem. Trditev z naslova, da je oziroma postaja Šentjur pasje središče Slovenije, nikakor ni za lase privlečena.

L. H.

Predstavljamo male župane in njihove KS

Mirko Pajek in KS Prevorje

KS Prevorje je prva izmed treh naših »mini KS«, ki imajo manj kot 1000 duš, Mirko Pajek, 46-letni inženir metalurgije, vodja proizvodnje v valjarni v štorovski Inexi, pa je eden od naših mlajših malih županov. Ki tolče že tretji mandat predsednika sveta KS. Vskočil je leta 1992, ko je sredi mandata prevzel to funkcijo od Jožeta Špoljarja. Zgodilo se je, da je Špoljar zaradi službenih obremenitev omagal in ker nihče od svetnikov KS ni hotel prevzeti predsedniške funkcije, so ga njegovi sokrajani z dviganjem rok ustoličili kar na zboru občanov. Mirko Pajek je rojen Prevorjan, doma iz Lopace.

KS Prevorje ima 720 prebivalcev in 210 gospodinjstev, njihov letni proračun znaša 5 milijonov SIT, ves znesek izvira iz občinskega proračuna in ga v večji meri porabijo za vzdrževanje in gradnjo cest. Okrog 450 tisočakov dobijo njihova 4 društva, samo delovanje KS jih stane pol milijona SIT. Predsedniki in vsi funkcionarji KS delajo brez sleherne nagrade, plačujejo le honorarno zaposleno tajnico Majdo Rezec, ki je enako kot po tajniški funkciji na Prevorju poznana kot pesnica, pevka in kulturnica.

Okrog 180 občanov je zaposlenih, večinoma v celjskem industrijskem bazenu, nekaj manj jih dela v Šentjurju, v Kozjem in na Planini pa le posamezniki. Na Prevorju imajo vsega 11 služb, komaj za seme obrtnikov in prevoznikov, vse drugo so kmetje, vrtničarji in penzionisti. Pravih kmetij, takšnih, ki se preživljajo le z živinorejo, je le šest, vse drugo so polkmetje, vinogradniki in vikendaši. Kljub temu pa je območje KS izrazito kmetijsko, kajti na Prevorju ni družine, ki bi ne obdelovala vsaj manjšega kosa zemlje ali vinograda.

KS Prevorje nimajo formiranega enotnega kulturnega, poslovnega in družabnega centra. Večino teh obeležij ima sicer naselje ob cesti s trgovino, gostilno, pošto in sedežem KS, toda cerkev in šola sta na drugem mestu, vsega morda 500 metrov dalje na hribu, toda kljub temu tako daleč, da več ne spadata v središče kraja. Nova šola, pred leti je stala državo in občino okrog 150 milijonov SIT, ki jo uporabljata dve učiteljici in le 15 učencev, je pravzaprav prevorski ponos in dejanski kulturni, športni in družabni center, poslovni in upravni center pa ostaja v »dolini«, na relaciji med Hribovo trgovino in bifejem Jasmin. Čeprav je v šoli dovolj prostora tudi za Krajevni urad in gasilce, tako tajnica KS Majda Rezec kot tudi gasilci vztrajajo v neprimernih »dolinskih« prostorih, ki so predmet dolgih denacionalizacijskih postopkov. Če bodo leti ugodno zaključeni, naj bi tam zrasla nova stavba, ki bi njima in še komu dala streho nad glavo in takrat se bo tehtnica menda dokončno prevesila v prid centra v dolini. Kar seveda ne pomeni, da se bodo Prevorjani odpovedali svoji šoli in cerkvi, čeprav v slednji nimajo svojega župnika in nekateri tudi pravijo, da še iz časov razbojnika Guzaja niso njeni pretirano zvesti obiskovalci. Razbojnik Guzaj, ki je pred stopetdesetimi leti z žandarsko kroglo v prsih izdihnil v bližnji Košnici in ima na pokopališču še sedaj vzorno oskrbovan grob, je menda sploh prevorska največja znamenitost.

Gospod Pajek, Prevorje takole na oko ni ravno hudo perspektivno okolje. Kakšna je vaša vizija razvoja kraja?

»Žal moram priznati, da prave vizije ni. Nekaj malega si ometamo od sedaj nastajajoče občinske razvojne strategije, prav veliko pa tudi ne. Si hočemo priznati ali ne, dejstva so takšna, da pravzaprav nimamo ničesar, kar bi nam dajalo večje razvojne obete. Večjih domačih podjetnikov ni na vidiku, zato tudi ničesar ne pričakujemo od tako imenovane obrtne cone, ki naj bi jo ustvarili. Ker tudi za tržno kmetijstvo nimamo najboljših pogojev, računamo na dopolnilne dejavnosti na kmetijah, od pletenja košar in košev (kar že zdaj s pridom počneta dva mlajša občana), domače obrti do sirarstva ali kmečkega turizma. Toda žal, to so bolj naše želje kot realni izgledi. Še največ in najhitreje bi se dalo nekaj narediti v kmečkem turizmu v povezavi z Olimijo in Kozjanskim parkom ter na področju vinarstva. Naše območje je za trto dokaj ugodno, obstoječa vinarska tehnologija pa razmeroma zaostala.«

Kakšno bo torej Prevorje leta 2020?

»Težko kaj rečem, vse možne opcije so pod vprašajem. Ne pričakujem večjega razvoja, kraj se bo umiril, toda ne izpraznil, postali bomo več ali manj nekakšno spalno naselje. Kar ne pomeni katastrofe, gre le za drugačen tip kraja, ki ima tudi svoje prednosti.

Ampak moji načrti so precej bolj kratkoročni. V naslednjih dveh letih bomo na Prevorje dobili vodo iz Hrstaja in z njo, po zgraditvi regionalne ceste in šole, kar so bili moji cilji, dokončno zaključujem svoje poslanstvo predsednika sveta KS.«

Kar presenetljiva odločitev z ozirom na vašo mladost in vpliv, ki ga imate. Vas delo predsednika KS utruja, so vaši nasledniki že na vidiku?

»Za naslednike ne bo težav, v društvih imamo kar nekaj zelo sposobnih ljudi, ki so v stanju za naš kraj narediti nekaj več, morda tudi najti vizijo razvoja. Ne bi mogel reči, da sem se utrudil, le svoje delo sem opravil. Je pa tudi res, da funkcija predsednika KS ni ravno najbolj mikavna. Predsednik na Prevorju mora biti vse, od organizatorja komunalnih, kulturnih in drugih dogodkov do krivca za vse hudo, kar se v kraju zgodi. V svojih mandatih sem imel nešteto težkih pogovorov, hodil sem na sodišča, posredoval v povsem zasebnih sporih med krajanji, da o težavah na primer z zimsko službo ali s petimi kamni, ki so z »naše« ceste padli na sosednji travnik, niti ne govorim. Ta »medijatorska« funkcija predsednika, ki je izjemno pomembna, me sploh ne obremenjuje, mi je skoraj pisana na kožo, saj me nihče, četudi tri dni skače po meni, ne uspe spraviti s tira, pa vendar bo počasi tega dovolj.«

Menite, da je koncept organiziranja KS treba spremeniti, KS dati več pristojnosti?

»Ne, sploh ne. Kar naj ostanejo takšen. Večje pristojnosti bi pomenile samo še večjo papirologijo, obiske na sodiščih in podobno.«

Kaj pa lastna občina?

»Le skupna južna občina, ki bi vključevala Slivnico in Planino, bi morda prišla v poštev. Toda v tem primeru Prevorje zagotovo ne bi imelo šole.«

Je KS letos uresničila svoje načrte?

»Popolnoma. V Zg. Krivici smo naredili 200 metrov asfalta (podlago in 30% asfaltne prevleke plačajo občani), 1,5 milijona SIT smo porabili za sanacijo poškodb na cestah, okrog 600 m³ gramoza smo dali na javne poti, naredili javno razsvetljavo na igrišču, imeli smo 30-letnico gasilcev, srečanje podružničnih šol Slovenije...«

Šola je tako rekoč prva violina vašega kraja, toda učencev v njej je premalo in vse manj. Tudi zato, ker vaši krajanji pošiljajo svoje otroke v bolj oddaljene in kompletne šole v Lesično, Slivnico in celo v Šentjur. Se lahko zgodi, da šolo izgubite? Kaj bi to pomenilo za Prevorje?

»Če bi vsi naši krajanji čutili pripadnost kraju, bi v šoli imeli vsaj 30 otrok, toda interesi so različni in KS tu ne more nič. Čeprav naša šola ne more nuditi enakih možnosti kot velike šole, vsi podatki kažejo, da naši učenci zato niso manj uspešni. Šola je duša kraja in lahko le rečem, da si bomo z vsemi močmi prizadevali, da ostane tukaj.«

Vaša kultura menda cvete, letos ste dobili občinsko priznanje, imate celo dve uspešni pevski skupini, sicer menda skregani, a vendar uspešni. Kako uspete slalomirati med njima?

»Nesoglasja med Domimo in Ljudskimi pevci s Prevorja je povsem osebne narave in za KS ni problem. Še več, lahko rečem, da sem vesel, da so se razšli, saj imamo tako dve uspešni skupini, ki tekmovalno skrbita za večjo živahnost in prepoznavnost kraja. Obe skupini jemljemo povsem enakopravno in obema smo ob izdaji kasete pomagali s 100 tisočaki.«

Kaj pa politika, stranke? Ni malo nenavadno, da je Prevorje nekakšna trdnjava LDS?

»Sem kar malo razočaran nad strankami, ker se pojavijo le tik pred volitvami, potem jih pa ni več nikjer. Na Prevorju nimamo organizirane niti ene stranke, tudi LDS ne. Čeprav se bo slišalo preveč samovšečno, bom vendarle rekel, da gre v veliki meri za posledico mojih prizadevanj in relativno uspešnega dela v KS.«

Kakšna kritika novega občinskega vodstva?

»Nikoli ne kritiziram vodilnih. Sem pač v takšnem položaju, da vsaka neprimerna poteza pomeni tudi 500 tisočakov za KS, to pa je 10% našega proračuna. Podžupanoma Koržetu in Artnaku pa tudi povem kakšno bolj zabeljeno.«

Rod Divjega petelina se je preselil na Resevno

Že dalj časa prisotno rivalstvo med šentjurskimi taborniki, ki jih vodi Jani Kukovič – Sivi volk, in cerkvenimi skavti, je doseglo svoj vrhunec, ko je šentjurska župnija odrekla gostoljubje tabornikom (in ga naklonila »svojim« skavtom), nekdo pa jim je kmalu nato brutalno razdeljal njihov tabor ob rezervnem nogometnem igrišču.

Neumorni Jani Kukovič se seveda ni dal tako enostavno ugnati v kozji rog in je svojim tabornikom našel novo domovanje na jasi pred partizanskim spomenikom na Resevni. V soboto, 27. septembra, je Rod divjega petelina na slovesni otvoritvi svojega tabora, večkrat sem slišal ime taborniški center, prejel iz rok župana Tisla tudi listino, da je odslej on zakoniti uporabnik in upravljalec simpatične reševniške jase.

Slovesnost ob otvoritvi tabora je bila v stilu velikega dogodka: navzočnost občinskih mož (župan Tisel, podžupan Artnak, vodja oddelka

za družbene službe Peperko), načelnice UE Šentjur Stoparjeve, številnih tabornikov in predstavnikov nič manj številnih sponzorjev, podeljevanje številnih pisnih priznanj sponzorjem in samemu sebi, prižiganje tabornega ognja, dviganje zastav, govori in recital, pa seveda pogostitev z golažem in čajem... Skratka, šlo je zares. Zanimivo, Šentjurske novice so se znašle na prizorišču povsem slučajno, zaradi kolesarskega vzpona na Resevno, nasprotno pa je konkurenčni Šentjurčan dobil celo pisno priznanje.

Za simpatično prireditev bi težko našel kakšno resnejšo kritiko; vzoren scenarij, lepo urejena taborniška infrastruktura, igrišča, nov (250 tisočakov vreden) »tipi«, indijanski šotor... Morda bi veljalo le povedati, da sem dobil občutek, da sta se Jani Kukovič – Sivi volk in župan Tisel le nekoliko preveč »ven metala«.

Vsa pomembna slavnostna opravila so pripadla njima, še bolj kot župan je izstopal Sivi volk, taborniki pa so delovali pasivno, skoraj »prestrašeno«, več ali manj le kot nema (mrmrajoča) kulisa. Je pa res, da se na taborništvo ne spoznam in je morda avtoritativni pristop del njihove filozofije, ki so jo načrtno demonstrirali. So pa prijetno učinkovala nekatera imena taborniških domovanj, na primer 13. prase, Vol Kovi, Mrevle...

F.K.

Tudi Ljudske pevke iz Dobrine imajo kaseto

Promocijski koncert so imele v nedeljo, 12. oktobra, v slivniškem kulturno-gasilskem domu in to pred nabito polno dvorano. Ocenil sem, da so imele kar okrog 500 poslušalcev z vseh koncev naše občine. Je tolikšno množico privabil v dvorano ljudski melos slavljenk ali imena gostujočih skupin? Kdo bi vedel.

V Programu je sodelovalo 10 skupin, od tega jih je več kot polovica bilo domačih. Poleg Ljudskih pevk iz Dobrine še soimenjaki s Prevorja, dve skupini iz Svetega Štefana, Veseli Dobrinčani in Vesele kmetice iz Gorice. Prva zvezda prireditev pa je bil vendarle voditelj Miro Klinc – Klobasekov Pepi, ki je dve uri držal dvorano v smehu. Kdo bi vedel, zakaj se g. Klinc našemi tako po tumeavgustsko, kar pravzaprav sploh ni bilo smešno. Ker je zelo spreten situacijski komik, bi bil v »normalnih« okoliščinah enako uspešen. Pravzaprav bi bil še boljši, kajti v svoji opravi, rdečem klobuku, nemogoči kravati, predpasnikom... je za vsakega povprečno ineteligenetnega gledalca prej žaljiv kot smešen.

Kaj reči o naši ljudski glasbeni in pevski ustvarjalnosti, ki se je predstavila v slivniški dvorani. Vsekakor je odraz neke »stare kulturne energije«, ki presenetljivo čvrsto vztraja v naših več ali manj boguzahrtnih krajih. Tako v dvorani kot na odru so prevladovala sive glave, ki so morda v svojih mladih letih še živele nekaj tega, kar sedaj opevajo v raznih ljudskih in manj ljudskih pesmih. Seveda gre tudi za ustvarjalnost, nekaj od tega bodo gotovo pustili zanamcem, tudi na kasetah, še bolj pa gre verjetno za motivacijsko samozabavo. Vsaka kritika

je odveč, ker nam je vse, kar te skupine naredijo, podarjeno, mi pa lahko njihovo pesem vzamemo ali pustimo, se zabavamo ali smejimo.

Pa vendar brez kritike v Šentjurskih novicah ni članka, tako pravijo, torej je nekaj le treba zapisati.

Tuje skupine in humoristični duo iz Oplotnice (Tia in Reza) puščam ob strani. Od domačih (sem štejem tudi tiste iz Svetega Štefana) so me pozitivno presenetili Ljudski pevci s Prevorja.

Njihova pesem, ki je bila navadno bolj medla in ljudsko dolgočasna, je tokrat zazvenela kleno in

zanimivo. Je Majda Rezec dobila nove inspiracije ali nove inštruktorje? Štefanski fantov ne bom kritiziral, ker so povprečno vsaj mojih let, torej krepko čez pol stoletja. Enako prizanesljiv bi moral biti tudi do njihovih folkloristov, toda ne bom. Če pri ljudskih pevcih starost še prenašam, jo pri folkloristih težje. Trebuhi, podbradki ter težke noge v plesni skupini ne nimajo kaj delati – če nočejo učinkovati komično.

Vesele kmetice iz Gorice in Veseli Dobrinčani sta skupini, ki jo držita pokonci eden ali dva muzikanta, vsi drugi pa več ali manj »afne guncajo« na raznih domačih instrumentih, kot so žage, klepci, rifli in bogve kaj še. S čemer nikakor nočem reči, da na tovrstno javno prireditev ne sodijo, kajti ljudje jih radi gledajo, poslušajo in se morda z njimi potem doma tudi istovetijo ter jih posnemajo. Kar je lahko pomemben motivacijski moment. Zanimivo je, da se ta žanr pravzaprav vse bolj širi, saj smo že na tem koncertu gledali menda tri takšne skupine.

Kritika gor ali dol, množica v dvorani je bila takšna, kot si jo lahko pri nas privoščijo le mladinci, ko za precej zasoljene denarje pripeljejo na sceno katerega od znanih slovenskih rock ansamblov.

F.K.

Dober obisk koncerta Res Nullius v Prostoru

Ko mislim na tebe, mi je tisoč ur minuta

V študentskem Prostoru, v šentjurskem kulturnem domu, je prejšnji petek koncertirala velenjska skupina Res Nullius. Več kot 50 obiskovalcev je za majhno klubsko sceno pomenilo pozitivni presežek, ki si zasluži zaznambo tudi v lokalnem mesečniku. Šentjurju se je vsaj za en večer »zgodil« rock`n`roll.

Velenjska skupina velja za eno boljših v Sloveniji, vendar ji doslej še ni uspel večji medijski prodor. Kljub vsemu so v več kot desetletni karieri »vknjižili« kar nekaj tudi širši množici poznanih »melodij«, pred kratkim pa so izdali novo ploščo s pomenljivim naslovom Revolver ljubezni.

Šentjurski koncert je bil za Res Nullius po izdaji nove plošče in promociji v Ljubljani, praktično prvi v Sloveniji. Tudi zato je lepo število obiskovalcev prišlo iz drugih krajev, še vedno pa so prevladovali domačini. Skupaj se je zbralo več kot 50 ljudi, kar je prizorišče dodobra napolnilo s pozitivno energijo. Velenjske legende sodobnega slovenskega rock`n`rolla so upravičile pričakovanja. Na čelu s karizmatičnim pevcem so se predstavili z večino starejših »uspešnic« (Ženske nikol' ne čakajo, Rojen leta '72, Zdravo je biti

divji...) in vsemi komadi z novega albuma, od katerih si posebno omembo zaslužita potencialna »hita« Revolver ljubezni in Moja mala. Koncert je trajal dobro uro, Res Nullius pa so ga zaključili z za mnoge prisotne kultno pesmijo Želim si te krvavo («Ko mislim na tebe, mi je tisoč ur minuta...«).

Po koncertu se je šentjurska rock`n`roll noč nadaljevala v duhu novih ŠKMŠ tematskih glasbenih večerov, poimenovanih Klubing. Tokratna tema, vrteča se izpod rok hišnega didžeja Mita, je bil »čisti rock`n`roll«. Nekoliko razredčene vrste obiskovalcev so se v obliki plesa dobro odzvale, nekateri pa so večer potegnili vse do jutra.

Dogodek je zagotovo dokaz in potrditev, da je v Šentjurju prostor tudi za malce drugačno glasbo in kulturo.

L. H.

Ipavčevi kulturni dnevi

Chanson de la rue

Letošnji Ipavčevi kulturni dnevi so zasnovani skromno in pretežno domače. Pesem s ceste, kot se imenuje v slovenščini naslov nastopa Nike Vipotnik in Tomaža Gučka, je edina »tuja« prireditev v tem sklopu. Zgodila se je v četrtek, 23. oktobra, v »intimnem« vzušju Gustavovega salona občinske Ipavčeve hiše.

Ne morem reči, da sta me glasbenika ravno prepričala (ampak o tem naj kaj rečejo domači strokovnjaki – če upajo!), sama zamisel pa se mi zdi zanimiva in bi jo morda veljalo v okviru Ipavčevih dnevov večkrat uporabiti. Ampak, zakaj na občinske stroške?

FK

»Voglaja dogaja«

Rock koncert »Voglaja dogaja«, ena od 200 mladostnikov, od tega vsaj polovica petih velikih tovrstnih študentsko – slivniških, se je zadeva komaj začela razvijati.

mladinskih zabav, se je zgodil 24. oktobra v Kulturnem domu v Gorici, v noči s petka na soboto v režiji slivniškega mladinskega društva (MDGC) in ŠKMŠ.

O fenomenu hrupnih, množičnih in hkrati razmeroma odtujenih zabav mladih nimam več kaj dodati, čeprav me po svoje še vedno rahlo šokirajo: ob 22,30 h, ko se je končala moje poslanstvo, je bilo v dvorani kakšnih

Razmeroma veliko je bilo mladih deklet, tudi takšnih iz osnovnošolskih klopi. Ples je bolj lovljenje ubijajočega ritma kot ples, s pločevinko piva v roki...Pa ne vsi. Pred odrom divje »telovadi« manjša skupina, pasivna večina se dolgočasno preliva med šankom in dvorano, nekako komunicira, in čaka na tisti pravi filing, ki menda pride tam enkrat po polnoči. Pravzaprav nič hudega, nič slabega, le množična nedolžna seansa, nekakšen nedefiniran protest. Ki so ga slivniški mladinci dodatno opredmetili še s staro socialistično zastavo, peterokrako zvezdo...

Voglaja dogaja je stala kakšnih 500 tisočakov, od tega je dve tretjini plačala neposredno ali posredno Občina. Ampak, pravijo, da je bila vredna več.

F.K.

Planinski vodniki na Resevni

Tudi letos so se vodniki Savinjskega meddruštvenega odbora pri PZS zbrali na letnem srečanju. Tokrat je bilo srečanje na Resevni, in sicer 11. oktobra, kar se je izkazalo za zelo primerno, saj je bilo srečanje že začinjeno z jesenskimi dobrotami: kostanjem in moštom. Uradni del je bil zelo kratek in v znamenju statistike: v Savinjskem meddruštvenem odboru je 47 planinskih društev z malo manj kot 11.000 člani in 198 vodniki. Štiri planinska društva so tudi iz šentjurske občine, med katerimi je bilo slivniško planinsko društvo tudi pohvaljeno, saj je med 69 registriranimi člani kar 7 registriranih vodnikov, s čimer je to društvo na prvem mestu po tem, koliko članov pride na enega vodnika. V šentjurskem planinskem društvu sta 2 planinska vodnika, medtem ko v drameljskem in prevorskem planinskem društvu registriranih vodnikov ni, zanimivo pa je tudi to, da ima prevorsko planinsko društvo le enega registriranega člana.

Na srečanju so padli tudi predlogi, da bi imeli vsi vodniki SMDO-ja enake flise rdeče barve, s katerimi bi izkazovali pripadnost temu pokrajinskemu vodniškemu odseku.

Srečanje se je nadaljevalo v bolj družabnem ozračju z izmenjavanjem izkušenj in pogledov na določena dejstva, nekateri so se podali tudi na razgledni stolp, vsi pa smo se zopet dobili v domu, kjer je bilo za zaključek predavanje z diapozitivi o Islandiji.

N. G.

Kam, barčica, kam?

Zadnja sobota v septembru je že nekaj let namenjena izletu staršev in otrok v organizaciji Društva prijateljev mladine Ponikva. Letos jih je pot vodila na Slovensko primorje.

s spremstvom psičke, ki je bil podoben Janu Plestenjaku. Res je bil on! Celo na avtobus je vstopil in z nami poklepetal. To je bil dogodek dneva!

Udeleženci:

Teh je bil poln Izletnikov avtobus. Letos je bilo kar precej 4-članskih družin. Kar pa je še posebej pohvalno: veliko je bilo moških udeležencev – očetov.

Pot:

Cilj avtobusne vožnje je bil Koper, kjer nas je čakala barčica Delfin in njen prijazen lastnik. Po uspešnem vkrcanju smo po enourni vožnji prispeli v Piran. Žal sta nas pričakala zaprta Akvarij in Pomorski muzej. Zato pa je bila odprta mala slaščičarna z okusnim sladoledom. Tartinijev trg je bil obsijan s soncem, pogled s hriba s cerkvijo na morje pa čudovit. Barčica nas je peljala tudi do Ankarana, kjer so se pogumni tudi okopali (morje je imelo 21 stopinj), vsi pa smo se pogostili z ribjimi dobrotami.

Pokopališče:

Pa ne čisto navadno. Pokopališče školjk se nahaja v Ankaranu. Zanj ve le malokdo. Je pa ob obali, kjer leži na tisoče lupin in med njimi prav lepi primerki. Debelo uro smo brskali med njimi in si za spomin odnesli najlepše.

Socerb:

Utrdba stoji na griču. Ob povratku proti domu smo se ustavili tudi tam, si ogledali del sosednje Italije. Poslovili smo se od morja. Letos ga menda ne bomo več videli. Bili pa so z nami tudi taki, ki so morje videli prvič.

Zadovoljni udeleženci:

Lep jesenski dan nas je spremljal ves dan. Morda je tudi to pripomoglo, da so mladi udeleženci ob slovesu bili enakega mnenja, da je to bil najlepši izlet.

Nasvidenje zadnjo soboto v septembru in letu 2004.

Presenečenje:

Ob odhodu avtobusa iz Ankarana smo opazili tekača

M.L.

Naše kmetije

Faturjevi iz Slatine

Starejši Ponkavlani za Faturjeve, čeprav se tako pišejo že tri desetletja, skorajda ne vedo, kajti do leta 1974 so na kmetiji gospodarili Čatrovi, domačiji pa se je nekdanj tako kot sedaj reklo Pri Šibal. Od kod to domače ima, se ne ve, sedanji gospodar Janez Fatur je prepričan, da s Šibali, ki jih je na Ponikvi kar nekaj, vsaj kakšnih 150 let nazaj sploh niso bili v sorodstvu.

Zgodovina in osebna izkaznica

O zgodovini kmetije Pri Šibal ni veliko znanega. Še ob koncu 19. stoletja je bila njihova kmetija ena izmed največjih na Ponikvi, merila je okrog 30 hektarov, potem pa je prišla kriza. Praded sedanje gospodinje Martine je tam nekje pred prvo svetovno vojno vse zapravljal, šlo je menda za bančna poročstva in tudi za pijačo, in od močne kmetije je ostalo le nekaj več kot pol hektara. Domačija je prišla v roke Šlosarjevih, sedaj Sovičevih,

da kar precej svojih pridelkov prodajo doma. »Mehanik« Janez se spozna tudi na mesarske posle in spravi v promet med drugim tudi kakšnih 1000 kvalitetnih domačih salam.

Letni prihodek kmetije znaša okrog 9 milijonov SIT.

Ves ta pogon držijo pokonci 53-letni Janez, nekaj let mlajša žena Martina ter snaha Brigita, ki je tudi kvalificirana gostinska delavka. Sin Janko, ki mu je namenjeno nasledstvo, je zaenkrat še šofer in vse dni na poti proti Angliji.

Hlapec z Gorenjske

Gospod Fatur, kako zaide Ljubljčan na Slatino?

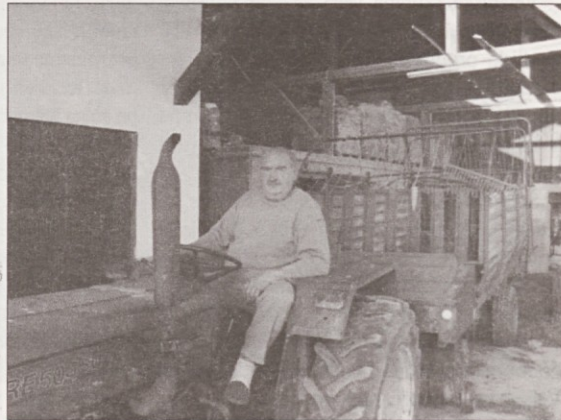
»Čisto enostavno, po avtocesti. Kot mehanik sem delal na avtocesti ter »zagreznil« v Slatini. Ampak, prosim, da razčistimo, veste, jaz sem pri tej hiši nekaj takšnega kot hlapec. Nosilec vse dejavnosti je žena Martina, jaz pa kot invalid, infarktaš in cukeraš, sem le na čakanju.«

Morda je res formalno tako, toda mi je bilo povsem jasno, da ima vsaj pri gospodarskih vprašanjih dinamični in hiperaktivni g. Janez vso besedo.

Dve kravi za eno

G. Fatur, kaj pravite o našem kmetijstvu?

»Kriminal! Cene pridelkom padajo, vse druge rastejo. Za kravo dobiš v klavnici 40 000 tolarjev, toliko kot plačaš uslugo klanja, če vzameš meso nazaj. Torej moraš dati dve kravi, da dobiš eno nazaj. Za 600 - kilogramskega bika dobiš 170 000 SIT, čez kakšno leto pa še 54 000 SIT premije. Tako pač dela naša oblast, ki se ji ne mudi. Toda če je žival samo en dan strejša od dveh let, si pri priči ob 40 000 SIT premije. Hvala bogu, z mlekom še kar nekako gre. S piščanci ni veliko bolje. V odnosu s Perutnino Ptuj smo v podrejenem položaju, njihov sistem je vzemi ali pusti. Ali naj hlev porušim, če je nekaj rund po vrsti dobesedno brez dohodka? Teoretično nam priznajo 4,5 SIT za kilogram prireje, kar pomeni, da nam naša farma letno prinese okrog 1

milijon SIT - če gre vse brez problemov. Toda vse rizike nosimo kooperanti, med največjimi je krma, na kvaliteto katere sploh ne moremo vplivati. Predlani se nam je zadušila cela farma... Ne, nič ni bilo zavarovano, kooperanti si pomagamo le z lastnim skladom rizika. Na pravim, da ne gre, eno k drugemu in nekako prideš skozi. Ampak je treba trdo delat.«

Občina brez posluha za kmetijstvo

Pa vendar ne boste rekli, da država in Občina ne skrbita za vas? Tole s sušno pomočjo, na primer?

»Občino bolje da kar pustiva pri miru; v primerjavi s sosednjimi občinami smo šentjurski kmetje tako rekoč trinajsto prase. Zaradi suše še odbora za kmetijstvo niso sklicali, tiste 4 milijone, ki so jih dali za slomsko silažo - kar je po svoje krivično, saj so jo dobili le tisti, ki so jo kupili tam - nam bodo pa tako odšteli od državne pomoči. Torej nam občina za pomoč po suši ne bo dala nič. To, da so v primerjavi z lanskim letom kmetijske proračunske postavke znižali skoraj za 50%, pove vse. Kriv je podžupan Arzenšek, ki se očitno za kmetijstvo ni dovolj pobrigal. Za šport je denarja vse več, za kmetijstvo pa vse manj. Res se ne bi mogel preveč pohvaliti z novo občinsko oblastjo.

Ali pa, pogledajte tisto trgovino s staro silažo s Sloma, ki so jo prodali v Šmarje. Sploh ni res, da jo naša Zadruga ni hotela kupiti in da je bila silaža v Ptuj cenejša. Prodali so jo tako po zvezah, mi pa smo drago plačevali prevoze s Ptuja. Zanimiva je tudi zgodba s koruzo iz državnih rezerv. Če si šel sam ponjo v Brežice (le zakaj v

Čatrovi pa so ostali v hišici na hribu nasproti sedanje domačije Faturjevih. Po letu 1950 je Čatrova kmetija začela počasi rasti; od Lampreta so kupili Pečice, Pšeničjekovi so jim prodali 2 ha v Slatini, od Podgorškove so kupili 3 ha travnikov, od šentjurskega Snoja gozd... in tako ima danes kmetija 19 ha obdelovalne zemlje in gozda, veliko novo domačijo, goveji hlev, farmo za 18 000 brojlerjev, nova gospodarska poslopja, ta trenutek pa je v nastajanju celo prva v Sloveniji tako imenovana vaška klavnica. Vse te novogradnje so nastale po letu 1973, ko se je k Čatrovim priženil mehanik iz Ljubljane, sicer bolj Gorenjec kot Ljubljčan, sedanji gospodar Janez. Živinoreja - prireja mleka, je glavni vir dohodka. Redijo 15 molznic, lani so prodali okrog 70 000 litrov mleka, spitali 5 govejih pitancev in 12 prašičev ter pridelali 1500 litrov vina. V brojlerskem pitališču je v kooperaciji s ptujsko Perutnino zraslo okrog 100 000 piščancev. Od leta 1991 se Faturjevi ukvarjajo tudi s kmečkim turizmom, pravzaprav z gostinstvom, kot kmetija odprtih vrat. Gostinskega prostora imajo za okrog 70 gostov, gostijo leno 40 do 50 skupin, ohceti in podobno. Kar pomeni,

Brežice, ko pa so državni silosi tudi v sosednjem Zbelovem?), so si organizatorji te trgovine samo zato, da si jim dal keš v roke, zaračunali dodatno 2 SIT stroškov na kilogram, na Ponikvi

Prva vaška klavnica

je ta dodatek že znašal 6 SIT na kilogram. Prav židovsko, vam rečem. 2600 kilogramov zrnja, kolikor mi po suši pripada, ne nazadnje tudi po skupni ceni okrog 40 SIT, sploh ni ne vem kakšna pomoč.«

Ali to pomeni, da posredno kritizirate Zadrugo, da ima previsoke marže?

»Ne, tega nisem rekel. Zadruga je kar v redu in tudi drugi trgovci ne bi mogli delati z manjšimi maržami.«

Prva vaška klavnica

Zgradili ste vaško klavnico, menda celo prvo v Sloveniji. Vsa je že v ploščicah, kdaj bo otvoritev?

»Ni še gotova, zdi pa se, da bo v funkciji prej, kot bo sprejeta ustrezna zakonodaja. Seveda, če bo sploh sprejeta. Naredili smo jo takšno, da bo zagotovo ustrezala normam za vaško klavnico, na obrtno klavnico pa tako ne štartamo. V Avstriji te zadeve že dolgo lepo funkcionirajo, pri nas pa so vedno kakšni zadržki. Ampak se ne sekiram, bom vsaj domače prašiče klal in klobase delal v spodobnih pogojih.«

Kmetija odprtih vrat

Gospa Martina, kaj pomeni za vašo kmetijo gostinska dejavnost? Imate težave z davkarji, s sanitarnimi predpisi?

»Najprej pomeni kar veliko zahtevnega dela z ljudmi, toda tudi okrog 20% prihodkov

kmetije. Dejansko poslujemo tako kot drugi gostinci, le da surovine kupimo pri sebi doma, lepo dokumentirano z dobavnico in računom. Zdaj zdravniških pregledov ni več, moramo pa imeti opravljene bakteriološke preglede brisov posode in pribora... Zadnji pregled je stal 37 tisočakov, davkarija nam zaračuna skoraj 200 tisočakov pavšala, snaha si plačuje sama za penzijo... Ta turizem na kmetiji ni takšna zlata jama, kot si marsikdo misli.«

Penzija kot perspektiva

EU, perspektive, kakovost življenja?

»Z Evropo in s perspektivami si glave več ne beliva. Najina perspektiva je penzija čez dve leti, s perspektivo kmetije pa naj se ubadajo tamladi. Če bodo hoteli, se bodo že znašli: mleko, pičanci, klavnica, turizem... možnosti je dovolj.

Kakšno kvaliteto življenja nam nudi kmetija? Kar gre, bi rekel. Lani sva z ženo bila en ves teden na dopustu na Kornatih, bilo je to darilo za abrahama, letos sva dopustovala v Umagu, ampak to ni ravno tisto, kar bi naju hudo osrečevalo. Raje greva na kakšen enodnevni izlet, kot zadnjič v Moravške toplice. Martina vsakih 14 dni z užitkom naredi nakupovalno turo po Celju, jaz pa, če že grem v Celje, se najraje ustavim na svinjskem sejmu, pasem zijala, kaj podebatiram ali si kupim kakšne šuhe...«

V takšnem tonu, pol za res pol za šalo, je potekal pogovor s Faturjevima. Čeprav je bilo vmes tudi nekaj sočne kritike, je vse skupaj vendarle izpadlo zelo optimistično. Faturjeva sta sicer tudi besedovala o penziji, toda njuna zagnanost ter cela vrsta še nedokončanih del in zamisli, od dvorišča do klavnice, so bolj kazali na to, da še zdaleč nista rekla zadnje besede.

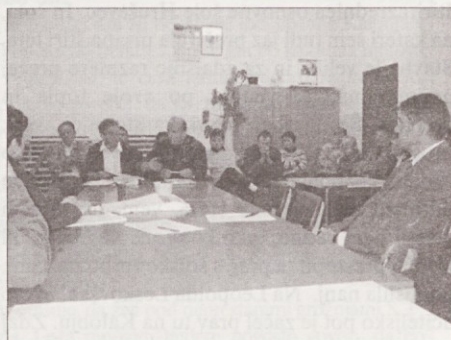
F.K.

Prehlajeni dogodki

Kraj, kjer so doma odpadki

Gre za Proseniško, natančneje rečeno za 8. volilno enoto KS Blagovna: cinkarniška deponija, pol na Šentjurskem pol na Celjskem, je zakonito dejstvo, dve črni deponiji, menda Hudournikovi, sta čisto šentjurski, stara deponija za odlaganje komunalnih odpadkov v Bukovžlaku je že nekoliko dalje proti Teharju, zraven nje nastaja nova regijska deponija, ki naj bi tri desetletja požirala vso regijsko »svinjarijo«, in še zadnja, spet divja, nastaja na mokrišču na meji z Žepino. Je morda res že napočil čas, da oblasti začnejo razmišljati o vsesplošni »deponijanizaciji« Proseniškega, krajani pa o izselitvi?

Zbor krajanov 8. VE KS Blagovna, ki se je zgodil v petek, 26. septembra, je bil podoba obupa. Okrog 30 krajanov te VE, kar je solidno število, ki jih tako ali drugače vodijo njihov svetnik v svetu KS Gjerkeš

ter družina Slakan, je pravzaprav lahko le ugotovila, da jih nihče noče niti poslušati, kaj šele, da bi držal z njimi. Dvema gospema, ki sta prišli iz firme Javne naprave Celje (gre za smetiščarsko smer JNC) razlagat, kako bodo na območju Bukovžlaka naredili novo regijsko deponijo, je vodstvo zbora bilo hvaležno za njuno navzočnost, krajani pa so ju zasuli z že žaljivim nezaupanjem, vsa druga armada vabljenih pa jih je gladko pustila na cedilu. Župan Tisel je moral biti na prazniku KS Šentjur, tam sta verjetno bila tudi za okolje zadolžena podžupan Arzenšek in vodja oddelka za okolje Ratajeva, predsednik sveta KS Peperko je v sosednjem prostoru poslušal Masnakovo kramljanje s šentjurskim ravnateljem Gradišnikom (na zbor je prišel z dobro uro zamude, ko je zadeva že bila blizu kraja), drugi občinarji z direktorjem uprave na čelu pa so tudi verjetno imeli neodložljive družinske in manj družinske opravke. Direktor Cinkarne Prelec, ki bi moral jasno in glasno odgovoriti na prejšnjem zboru krajanov postavljene odškodninske in drugačne zahteve, jim je poslal »prijazno« pismo, da naj se lepo nekam pišejo, ker pač niso stranka v postopku in sta se zanje vse dogovorila Občina in KS. Skratka en velik nič. Samo čakal sem, kdaj bo počilo. Pa ni. Potem je prišel Peperko in so začeli razmeroma miroljubno razčističevati konkretne krajevne zahteve, zakaj prehod tu in ne tam in tako naprej. Kar je sicer bil krasen izhod v silo, ki pa verjetno sploh ni izhod. Čeprav občani 8. VE niso relevantni faktor v KS, je ignoranca, s katero jih futrajo vsi po vrsti, le malo preveč za normalno strpnega državljana. Na Proseniškem bo slej ko prej izbruhnila revolucija, ali pa bo spet zavladala tista apatija iz preteklega desetletja, ko krajani Blagovne svoj čas niso uspeli spraviti skupaj niti enega zbora volivcev, da bi kandidirali človeka v občinski svet. Da o tem, da se vsi po vrsti, vključno s predsednikom sveta KS Peperkotom, zmrdujejo nad državo, ki ni sposobna, da bi ustavila razne Hudournike, ki imajo menda toliko denarja, da lahko svoje odpadke odlagajo, kjer hočejo.

Prihodnji mesec naj bi se zgodil zbor krajanov celotne KS Blagovna, ki ga je napovedal delovni predsednik Slakan, in takrat se bo videlo, ali je kapljica potrpljenja že kanila čez rob, ali pa občani 8. VE KS Blagovna le »afne guncajo«.

F.K.

Leopold Leskovšek – 40 let službe na Kalobju

"BOM PA UČITELJ, DA ME NE BO ZEBLO"

Verjetno je ni stvari, ki bi človeka bolj zaznamovala, kot so tisti prvi spomini na šolo. Naj bodo dobri ali slabi, vedno ostanejo del nas. Tako kot učitelji. Čeprav se tega ne zavedamo vselej, pa so kot vodnjaki, iz katerih pijemo še dolgo potem, ko že zapustimo šolske klopi. Samo tu in tam pa ima človek srečo, da naleti na človeka, ki mu lahko reče Učitelj. Takšen z veliko začetnico. Take misli so me obletavale med potjo na osnovno šolo na Kalobju. Pravzaprav je to podružnična štirirazrednica osnovne šole Hruševce. In šola, na kateri sem tudi jaz preživela pisana štiri leta. Stavba je velika in za zdajšnje razmere precej nepraktična, pa vendar po svoje topla in domača. Še posebej, če vsaka stopnica, vsak prostor in vsaka klop posebej govorijo svojo zgodbo in obujajo tvoje spomine. Še preden odrišem težka lesena vrata, vem. Ob besedi učitelj bom vedno, tako kot vsak Kalobjčan, ki je kdaj prestopil ta prag s šolsko torbo na rami, pomislila nanj. Na Leopolda Leskovška. Svojo učiteljsko pot je začel prav tu na Kalobju. Zdaj po štiridesetih letih jo prav tu tudi končuje. Odhaja v pokoj. In nenadoma se zaveš, kako hitro mineva čas in kako globoke sledi lahko pustijo za seboj nekateri ljudje.

Zmotim ga pri pouku, pa ni nič nejevoljen. To je njegov čisto zadnji dan, pravzaprav zadnje ure za katedrom. Čisto tak je, kot se ga spominjam od kar sem ga prvič videla. Pa prisežem, da se ni spremenil niti za piko. Nasmehi se in pravi, da takoj pride. Tudi meni gre nasmeh čez obraz, a izvabi ga čisto drug preblisk. Pred veliko leti (mlad človek si misli, da tega nikoli ne bo rekel) sem stala pred taisto tablo v kazenski vrsti z vsemi mojimi sošolci, ki jih, roko na srce, res ni bilo mnogo. Malo pred tem je bil glavni odmor in nek velepomemben prepir se je končal pri straniščnih vratih. Fantje na eni strani in dekleta na drugi. Ne spomnim se natančno, kdo je hotel ali ni hotel na katero stran, vem pa, da so vrata v silnem konfliktu interesov popustila in z velikim treskom padla s tečajev. V čisti tišini smo mimogrede pozabili, zakaj je bilo tako pomembno straniščno trdnjavo braniti oz. jo osvojiti. Na eno samo misel, ki je rojila po vseh glavah, pa je odgovor ravnokar hrumel in grmel po stopnicah. Tovariš, kot smo ga takrat klicali, je z enim pogledom ocenil situacijo in čeprav se ne spomnim kaj je rekel, vem, da ni bilo nič ušesom prijetnega, gledal je pa še za spoznanje bolj grdo. V naslednjem kadru naša četica že strumno in silno prestrašeno stoji pred tablo v ta velikem razredu. Najprej fantje, potem dekleta. Tovariš pa še vedno ne gleda nič bolj lepo in zdaj po vrh vsega v rokah vihti leseno palico, ki je v prostem času služila za tabelsko ravnilo. "Kar po vrsti nastavite zadnje plati, pa boste videli, kaj se pravi metati vrata s tečajev." Fantje eden za drugim dobijo obljubljeni in jo zelo hitro odcvirajo v svoje klopi, da ne bi kdo opazil, da ni nič bolelo in zahteval ponovitve.

Mene je seveda preveč strah, da bi opazila, kako se muzajo drug drugemu. Na vrsti sem

prva od deklet. Zamizim in se pripravljam na boleče srečanje z lesenim metrom. Pa kar nič... Nakar zaslišim dobrohoten glas, ki se trudi ostati resen, govoreč: „Ne morem več. Me roka boli.“ Kot bi trenil smo vsi na svojih stoli, nikoli namreč ne veš, kdaj si utegne premisliti. Odpremo zvezke in že smo sredi matematike. Incidenta nikoli več nihče ne omeni. Ampak po poti domov rezmišljaš, da je tale učitelj pa res bomba.

Gospod Leskovšek, štirideset let je dolga doba, čeprav verjamem, da je hitro minila. Pot, ki ste jo prehodili, je bila gotovo polna dobrega in slabega. Kako pa se je namerilo, da ste sploh stopili nanjo?

Bil sem še generacija, ki je šolo končala z nižjo gimnazijo in pri tistih osnovnošolskih letih res nimaš ne izkušenj, ne idej, kam in kako se usmeriti. Meni pa je moj takratni učitelj Rauter iz Šentjurja dal nasvet, ki se zdaj mogoče hecno sliši, meni pa se je tako usedel v srce, da sem se potem res vpisal na učiteljske. Rekel mi je, naj grem za učitelja, ker me tako nikoli ne bo zeblo. Pozneje, ko sem prišel delat na Kalobje, sem se znašel v veliki učilnici, ki jo je "grela" majhna peč. Bila je že tako razmajana, da je bila komaj vredna svojega imena, poleg tega pa je že ob najbolj nedolžni fantovski igri začela razpadati. Medtem, ko je vaški mojster lepil kahle nazaj na svoje mesto in smo vsi skupaj prezebali, pa sem se večkrat spomnil tistih učiteljevih besed.

In kako ste se sploh znašli na Kalobju?

1963 sem končal učiteljske in takrat sem se skupaj s Petelinškom znašel pred občinskim referentom za šolstvo. Ta je namreč odredil službena mesta. Mladi smo bili za začetek seveda dodeljeni na hribovske šole. Petelinšek je takrat zelo navijal za Kalobje, češ, da je on na sosednjem hribu doma in se bova imela super. Jaz še svoj živi dan nisem bil na Kalobju in še preden sem lahko prav ugovarjal, sem že imel tukaj službo. Malo me je spreletela rdečica, ampak bilo je prepozno za pripombe. Moj prvi ravnatelj je bil Franc Cerkvenik, ki me je tudi sprejel v službo. Šola je bila v osnovi taka kot zdaj, a veliko slabše opremljena. Podi so bili

leseni in šolska čistilka Anika je v brentah nosila vodo, da je enkrat na teden poribala. Kuhala je gospa Cerkvenik in tudi doma pekla kruh. Na šoli je bila takrat še osemletka. Čez sto otrok je bilo v dveh izmenah. Nas učitelj pa je bilo šest. Cerkvenik je stanoval prav v tej pisarni, kjer sediva, ostali pa smo živeli v kaplaniji. Med njeno prenovo pa tudi v župnišču. 65. leta sem šel k vojakom, in ko sem se po 18 mesecih vrnil, je bilo stanovanje zasedeno, tako, da sem se od takrat vozil. Najprej s Planine, kasneje, ko sva si z ženo, ki je Dobjanka, ustvarila družino, pa smo se preselili v Celje. Od tam sem se potem vozil na Kalobje več kot dvajset let. Takrat seveda še ni bilo ceste in je bilo treba peš sem gor. Kasneje sem spotoma kupoval tudi kruh, da ga kuharici ni bilo treba vsak dan peči. Na postaji smo čakali fantje s koši in potem smo šli skupaj v šolo.

Možnosti ste gotovo imeli. Niste nikoli pomislili, da bi službo zamenjali?

Oh, velikokrat. Ampak potem sem na Planini gradil in sem ugotovil, da ni tako slabo, če spotoma še službo odpravim, ker bi popoldne tako in tako prišel v te konce. To je bil eden glavnih razlogov, da sem ostal. V začetku sedemdesetih, ko pa so sem gor zgradili cesto, je pa kraj kar oživel in je bilo vse veliko lažje.

Tista prva šolska leta verjetno z zadnjimi niso najbolj primerljiva.

Seveda je bilo takrat v začetku vse drugače. Otrok je bilo veliko več in ko sem prišel v razred, sem jih že po obrazih prepoznal, kdo paše h kateri družini. Zdaj jih je tako malo, da se včasih počutim skoraj osamljenega na šoli. Imeli so še tablice, en zvezek in mogoče kakšen učbenik. Materiala je bilo veliko manj in moral si biti zelo ustvarjalen in iznajdljiv. Seveda mora učitelj še vedno biti tak, a takrat smo bili precej prepuščeni sami sebi. Ker ni bilo ceste, se je civilizacija končala z avtobusom v Jakobu ali v Vezovju. Šola pa je bila gospodinjstvo, za katerega so morali skrbeti tudi učenci. Delali so na vrtu, pomagali v kuhinji, spravljali drva v klet, po domovih se je pobirala hrana za malice. In ko se je končala osemletka, niso skoraj nikogar spodbujali v srednjo šolo. Starši so si želeli, da pridejo otroci čimprej do kruha, pa tudi manjkali so pogosto, zaradi dela doma. Danes je vse to popolnoma drugače.

V teh štiridesetih letih ste zamenjali kar nekaj nadrejenih, pa tudi šola je precej spremenila podobo.

Za Cerkvenikom sem postal vodja podružnice, ki je takrat že izgubila višje štiri razrede in postala podružnica Franja Malgaja. Ravnatelji so bili Rečnik, Vrečko in potem Krampl. 91. leta so nas prepisali pod Dobje in potem po odcepitvi njihove občine in urgenci staršev in krajanov nazaj v Šentjur pod Hruševce, kjer je moj zadnji ravnatelj Gajšek. Šola je v tem času preživela tri generalne prenovitve, prvo televizijo, telefon in danes tudi z računalniki nismo slabo opremljeni.

Pa opazke o hribovskih šolah, o prikrajšanih otrocih... jih še srečate?

Ne. Včasih jih ni bilo malo, ampak danes naši prešolani otroci prav nič ne zaostajajo za vrstniki. Mislim, da imajo tudi veliko prednosti. Ker jih je tako malo, čisto vsi vsaj trikrat na leto stojijo na odru pred občinstvom ob raznih prireditvah. To je za prvošolčka, ki se je komaj navadil redno vstajati, gotovo zahtevno, je pa tudi dobra izkušnja za življenje. Sploh pa je tudi država že ugotovila, kako pomembno je, da te male šole preživijo in jih zelo podpira.

Kolektiv, s katerim delate, je sploh zadnja leta tako skrčen, da se verjetno ne morete z nikomer skregat.

Res je. Z menoj je bil nekaj časa Cepuš, kasneje Bojana Stopinškova in zadnja leta Marija Kukovič. Ona bo tudi prevzela mesto vodje šole. Novi pomoči pa je ime Tanja Firer in gotovo se bo lepo vklopila.

Včeraj so vam starši in otroci pripravili pristrčno zabavo. Pa vam res nihče ni šepnil na uho, kaj se pripravljate?

Nihče! Kar me še zdaj čudi, pravzaprav kar verjeti ne morem. Od otrok mimogrede vse izveš, ne da bi veliko spraševal. O tem pa nihče še črnil ni. Pa tudi žena se ni izdala.

Kakšni so občutki ob slovesu? Kako boste zdaj preživljali dneve?

V vseh teh letih sem praktično postal Kalobčan, saj sem dobesedno živel z ljudmi. Ni je bilo hiše, kjer ne bi potrkal na vrata in ne človeka, ki ga ne bi poznal. Težko opraviš samo tisto delo, ki ti ga uradno naložijo. Mimogrede postaneš tudi družinski svetovalec, en konec zdravnika in ranocelnika, spremljevalec na poti domov... Ves ta čas smo zelo dobro sodelovali s starši, z raznimi društvi, Rdečim križem in gasilci. Živeli in dihalo smo s krajem in tako bo še naprej. Najlepše mi je, ko srečam svoje nekdane učence in je to vsakič lepo in pristrčno snidenje. Toplo mi je pri srcu, ko vidim, da so zrasli v fajn ljudi. Kakorkoli že, bila je dolga doba in ob slovesu... ni lahko. Ampak doma imam vrt, sadovnjak in vnuka, ki gre zdaj v prvi razred. Mislim, da mi ne bo dolgčas.

Prav gotovo. Zaključim pa naj kar tako, kot so se poslovili njegovi učenci in vse Saj vemo, da si tudi vi nekaj miru zaslužite, a nam vseeno solze ali dveh ne zamerite.

Kdo bi štel vse generacije, ki so z vami skozi najlepša leta šole šle. Ta šola in ta kraj nikoli vam ne bosta mogla povrniti vsega nazaj.

Ob slovesu vse slabo pozabite, spomine lepe pa kot cekine ohranite, da bi tudi mi za vedno v njih ostali, del tega zaklada bi vam iz srca radi dali.

generacije pred njimi:

Šentjur v času

Šentjur skozi čas

Ponkovljan in njegova pravica

V klopek šentjurske občinske skupščine se je pred časom govorilo o pritožbi krajana, ki je opozarjal na domnevne nepravilnosti pri razdeljevanju telefonov na Ponikvi in čudnem odnosu KS. Gre predvsem za rezultate sporne akcije za Hotunje in Spodnje Sele, iz leta 1989, ko naj bi bil inženir Anton Kukovič med 20 srečneži celo na prvem mestu, vendar je brez telefona še danes. V Celju in na uglednih ljubljanskih naslovih niso ugotovili nič spornega.

Novi tednik, 21. 10. 1993

Umrl je Janko Liška

Poln delovnih načrtov je v svojem 75. letu za vedno umolknil šentjurski rojak in slavist. Šolal se je v osnovni šoli v Šentjurju, gimnaziji v Celju in na univerzah v Ljubljani in Pragi. Štejemo ga v skupino šentjurskih izobražencev, ki je že leta 1932 začela v kraju s protifašistično in levičarsko propagando.

Janko je izredno rad in zelo pogosto prihajal v svoj rodni kraj. Sodeloval je pri izdaji knjižice »5. skozi borbo v svobodo«, skupno z Marjanom Žagarjem je uredil knjižico »Ob odkritju spomenikov skladateljem Ipavcem«. Zadnja leta je z vso prizadevnostjo in zagnanostjo urejal zbornik šentjurske in šmarske občine »Svet med Bočem in Bohorjem«.

Novi tednik, 13. 10. 1983

Križišče in postajališče

Promet od križišča pri pošti po Kvedrovi ulici proti Dramljam do priključka na avtocesto nenehno narašča. Po razmeroma ozki ulici se valijo tovornjaki s prikolicami, cisterne in podobno. Verjetno bo potrebno razmisliti o prepovedi parkiranja v obeh smereh te ulice, saj ravno zaradi tega prihaja do zastojev. Naraščajoči promet zahteva čimprejšnjo

rešitev obvozne ceste, s čimer se ukvarja skupščina občine.

Novi tednik, 26. 10. 1978

Štipendije za vse

Kadrovska skupnost je očitno ena najbolj aktivnih interesnih skupnosti na šentjurskem področju. V letošnjem letu so omogočili vsem interesentom štipendije za srednji in visokošolski študij. Kaže pa se tudi velika potreba po dopolnilnem šolanju zaradi strukture kadrov v šentjurski občini in vsekakor bo to potrebno omogočiti čim prej.

Novi tednik, 25. 10. 1973

Še mesec dni

Samo še trideset dni ali nekaj več loči občane Kalobja v šentjurski občini od trenutka, ko se jim bo izpolnila njihova največja želja. Dela na cesti namreč dobro napredujejo, čeprav so ljudje govorili, da je zmanjkalo denarja. Kot so nam povedali na občinski skupščini Šentjur, pa bo cesta vzozna že koncem prihodnjega meseca.

Celjski tednik, 31. 10. 1968

Pod grožnjo uboja živim...

Kmet Jernej Tanšek iz Javorja pri Slivnici nam je pisal precej obupno pismo.

V njem opisuje, da živi pod neprestanimi grožnjami S. F. iz Bukovja. Le-ta mnogim ljudem pogosto govori, da bo Tanška ustrelil, da ga bo pač za vsako ceno ubil, če ne sam, pa bo zato »najel« koga drugega.

Zato nas je Jernej Tanšek vprašal, če so grožnje z ubojem kazniva stvar. Verjamemo mu, da je v stiski, zlasti še, ker misli, da v takih primerih ni zaščiten.

Celjski tednik, 18. 10. 1963

V Sv. Vidu pri Planini je obvezna oddaja živine povsem nepravilno obremenila male kmete. Celo družina krajevnega tajnika je oddala le eno tretjino predpisane teže žit in čakala na naknadne opomine in opozorila.

Celjski tednik, 23. 10. 1948

Študentska kronika

Preteklost

Oktober so sledili:

3.10. v P2, **FILMSKI VEČER**. Potekal je ogled filma »Ko bom velik«, komedija v produkciji Kluba študentov občine Koper.

4.10. v P2 **POTOPIS** na temo: Kanarski otoki skozi gorenjsko-zasavsko perspektivo. Predaval je Borut Kecelj.

10.10. je v P2 predaval Vojko Voga, na temo z naslovom **SPLETNO PROGRAMIRANJE**.

V petek, 17.10., so v Prostoru ob 20:30 uri potekale **VOLITVE SVETNIKA ŠKMŠ** v Svet študentskih klubov. Vlogo svetnika ŠKMŠ je v preteklem mandatu opravljal **Klemen Grdina**, ki ostaja predstavnik ŠKMŠ v Svetu študentskih klubov Slovenije.

Po volitvah so na svoj račun prišli še ljubitelji rokenrola, saj je ob 21:30 nastopila glasbena skupina **Res Nullius**, ki prihaja iz Velenja.

18.10. se je po poletnem premoru ponovno pričel **BRALNI KVADRAT**. Tokrat se je debatiralo o delu Ribe bananarice, avtorja J.D. Sallingerja.

23.10. se je ob 19. uri v P2 pričela vadba **TENZEGRITETE**, ki pomeni sklop kretenj za krepitev energetskega in snovnega telesa.

25.10. pa je v Prostoru - galerija 3, oko potekal kulturni večer z naslovom **STRIPI IN LUTKE**.

Gostovala sta Andreja Kladnik, ki se ukvarja s stripi in lutkami, z orglističnimi akrobacijami pa se ji je pridružil Jure Požun.

Pričakuj:

Oktober:

31.10./petek/ ob 20:30 uri v Prostoru: LUTKOVNO PRESENEČENJE. Izvedba: Burekteater. Po predstavi sledi ob 22. uri še **KLUBING** z izborom tematske glasbe »Helovin«.

Novembra se obeta:

15.11./sobota/ TURNIR V TAROKU

21.11./petek/ MINIKONCERT: Red Five Point Star

Za ostale podrobnosti in prireditve, ki se bodo še zvrstile na novebrski koledar, spremljajte spletno stran: www.skms.net

Novosti!

Člani ŠKMŠ lahko odslej obiskujete domače tekme Alpos Kemoplasta v 1. A SKL za ceno 300 sit.

Obvestila:

Uradne ure: petki 15-17h v pisarni MS servisa, D. Kveda 26.

Pridržujemo si pravico do dezinformiranja, odpovedovanja, prestavljanja in organizacije novih prireditev.

Da ne pozabimo

Ob 50-letnici ZD Šentjur

Od kmetijskih zadrug do Kombinata

Piše: Vinko Jagodič

(7. nadaljevanje)

Šentjur

Zadruga je nabavljala kmetijsko mehanizacijo. Nabavili so nekaj traktorjev Steyer, s katerimi so vršili usluge kmetom kooperantom. Kasneje so nabavili univerzalni stroj Unimog s prikolico. Z njim so pretežno vršili prevoze za lastne potrebe in delali usluge. Nekoliko pred likvidacijo zadruge so kupili tudi tovorni avto Praga 3 tone. Za šoferja je bil postavljen Franc Oset iz Šentjurja. Njemu se je leto kasneje priključil še Albin Rožanc.

Upravni odbor je pretežno vodil kmet Franc Pečar iz Bezovja. V upravnem odboru so sodelovali med ostalimi še: Anton Čokl iz Kamena, Franc Lubej iz Repnega, Martin Mastnak iz Lokarij, Jože Boršič iz Vrbnega, ki je delal za zadrugo z motorno kosilnico.

V letih 1949/51 se je gradil takrat zamišljeni center kolektivizacije »Zadružni dom«. Delovni odbor so sestavljali: predsednik dr. Franc Svetina, podpredsednik Janez Rauter, tajnik Drago Mackovšek, blagajnik Anton Fras, vodja gradnje Anton Rataj.

Gradnja je bila kljub raznim težavam in z veliko prostovoljnega dela uspešno končana. Na dan JLA 22. decembra 1951 je bila slavnostna otvoritev s predstavo Sketove igre »Miklova Zala«, ki jo je režirala Dragica Rauter. Leta 1956 je bila opravljena revizija s strani okrajne zadružne zveze, revizor Martin Vinkšl. Na osnovi revizijskih ugotovitev je bila zadružna uprava odpoklicana in obstoječe premoženje blokirano. Zaposleni so se zaposlili v novo nastalo KZ Kalobje-Bodočnost ali si poiskali drugo zaposlitev. Franc Raztočnik je ob tej priliki zapel. »Jaz sem edini še tukaj ostal, kot ptiček trume vesele.«

Planina pri Sevnici

Najbolj številno kmetijsko obdelovalno zadrugo so ustanovili na Planini pri Sevnici. Razlaščeno zemljišče na Marofu, last bivšega lastnika Hošek Martina (baron) skupaj z hlevi in zemljo lastnika Šešerka s Planine so bili osnova. Pogodbeno za 3 leta so se vključili z zemljo, živino in delovnimi sredstvi kmetje: Angela in Ivan Zdolšek, Franc

Repar, Alojz Senica iz Golobinjeka, Franc Špan, Ivan Dobršek iz Doropolja, Johan Leskovšek iz Tajht, Gašper Zakušek, Anton Voga, Johan-Ivan Gračner iz Golobinjeka in še nekateri drugi. Vključeni so bili tudi bivši delavci na posestvu Hoška, med njimi Jože Kranjc.

Predsednika sta bila menjajoče Ivan Dobršek in Ivan Zdolšek. Slednji je bil poslan v Celje za predsednika okrajne zadružne zveze. V pisarni je bil zaposlen Ignac Volasko iz Dobja (kasneje zavarovalni zastopnik). Anton Senica je bil blagajnik. Za brigadirja je bil postavljen Gašper Zapušek. Sedež uprave je bil na domu Antona Senice v Golobinjeku. Delali so drug drugemu na domačijah. Skupaj so obdelovali razlaščeno zemljo in redili živino v hlevu na Marofu.

Poleg svojih orodij in opreme so imeli Fordovo motorno kosilnico in nekaj vprežnih kosilnic, mlatilnico stresalko na motorni priključek in sortirni stroj za krompir.

Leta 1948 se je pričela izgradnja zadružnega doma na prostoru, kjer je sedaj gostišče Montparis. Gradnjo doma je vodil Ivan Dobršek iz Doropolja. Prevoze v času gradnje so opravljali Pavel Tisel, Anton - Alojz Senica, Ivan Dobršek in še nekateri.

Obdelovalna zadruga je poslovala v obdobju 1948 - 1951. Med člani je bilo vedno manj soglasja in nekateri so izstopali še pred potekom sklenjene pogodbe. Nastala je znatna poslovna izguba, ki so jo razdelno morali poravnati v času likvidacije.

Osnovana je bila nabavno-prodajna zadruga, kasneje kmet. zadruga z.o.j.. Trgovina je bila nameščena v hiši Španovih (kasneje začetek obrata Tajfuna). Poslovodja je bil Jože Gračner. Vodil je tudi ves drobní odkup kmetijskih pridelkov in gozdnih sadežev. Uprava se je namestila v hiši Bohinčevih pri cerkvi. Upravnik zadruge je postal Ivan Zdolšek, računovodja pa Vinko Lubej.

Zadruga je menjavala žita za moko. Menjavo je vršil Adolf Gračner iz Dobja. Zadružni obrat je bila kolarska delavnica, v kateri je bil zaposlen Konrad Dobršek.

(Se nadaljuje)

Šentjursko zdravstvo skozi čas

Patronažna služba

Zdravstvena dejavnost v občini Šentjur sega v devetnajsto stoletje. Tu se poleg padarjev pojavljajo že prve vaške babice imenovane Evanke. V letih 1828 do 1849 je že delovala Graška babiška šola, ki je dala tudi za področje Spodnje Štajerske prve šolane babice. Prva diplomirana babica v Šentjurju je bila Urleb Pavla, ki je delovala v Šentjurju od leta 1935 dalje. Najprej je delala v ginekološkem sanatoriju v Mariboru pri dr. Benjaminu Ipavcu. Z otvoritvijo sektorske ambulante leta 1951 se je v Zdravstvenem domu Šentjur zaposlila bolničarka Jesenek Marija. Urleb Marija je skrbela za babiško dejavnost, Jesenek Marija pa za nego bolnika na domu. Na Ponikvi je kot babica delovala Galič Podgoršek Alojzija, na Planini pa Romih Justina. Nekaj časa so kot babice v Šentjurju delale tudi Urleb Pavla in Fidler Rozika.

V Zdravstvenem domu Šentjur se je leta 1959 babiški službi pridružila patronažna služba in sta nekaj časa delovali z roko v roki. Z ustanovitvijo dispanzerja za žene, matere in otroke, ki ga je vodila dr. Milena Hudin Čretnik, se je pričela tudi organizirana patronažna služba. Začele so jo Palir Milka, Blazina Majda in Zabukovšek Anica v Šentjurju, na Planini pa Ferlež Angelca in Šešerko Fanika. Omenjene medicinske sestre, razen Blazina Majde, ki se je nato zaposlila v vrtcu, so postopoma delo na terenu zamenjale za delo v splošnih ambulantah. Leta 1973 se je kot patronažna medicinska sestra zaposlila Lesjak Silva, ki je tudi vodila to službo vse do leta 1986, ko je odšla iz zdravstvenega doma. Leta 1976 se ji je pridružila Štefanec Marija, ki dela na terenu še danes. Z leti so se ji pridružile Gorjup Martina in Božič Silva, ki ne delata več na terenu, ter Žnidar Terezija, ki se je že upokojila. Tojnko Pavla, Novak Silva, Škrubej Mojca, Pešak Dušanka in Olga Židan pa kot patronažne medicinske sestre delamo sedaj. Trenutno nas je torej zaposlenih pet medicinskih sester in ena višja medicinska sestra, od tega je ena dislocirana na Zdravstveni postaji Planina. Patronažne medicinske sestre so po odhodu sester babic v pokoj poleg ostale družine zajele tudi matere z novorojenčki. S tem, ko so patronažne medicinske v svoje varstvo zajele celo družino, se je začelo uveljavljati načelo polivalentnosti, h kateremu je patronažna služba težila že vseskozi.

Glede na število prebivalcev in na teren smo skušali občini Šentjur in Dobje razdeliti na šest približno enakih delov. Tako vsaka patronažna medicinska sestra skrbi za okoli 3200 varovancev in bolnikov na »svojem terenu«, seveda pa je v primeru odsotnosti poskrbljeno za nadomestilo.

Obiski patronažne medicinske sestre se delijo na obiske iz nege in obiske iz patronaže. Obiski iz nege so del kurative, saj zajemajo bolne ljudi. Izvajajo se po naročilu osebnega zdravnika.

(Se nadaljuje)

Olga Židan, višja med. sestra

SUPER PONUDBA ZIMSKIH AVTOPLAŠČEV

GAMTX
GUME

Barum

Sava

kléber

BFGoodrich

MICHELIN

KAJ JE ZIMSKA OPREMA ?

Vozilo je opremljeno z zimsko opremo, ko ima na vseh oseh zimske pnevmatike ali na vseh letne pnevmatike in verige za pogonski kolesi, ki morajo biti nameščene kadar se sneg oprijema cestšča. Vse pnevmatike morajo imeti najmanj 4 mm profila.

Cene so z DDV

20
LET

PROTECT SERVIS

Gaberšek Milan s.p.

Delovni čas: 7 - 18 ure

ŠENTJUR

03 746 1100

ŠMARJE

03 819 0240

FOTO 5-er

Peter Žmaher s.p.

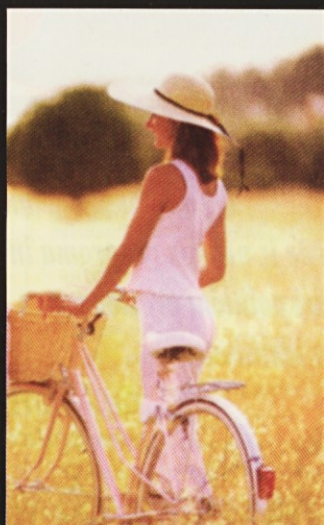
Cesta Kozjanskega odreda 16, 3230 Šentjur

Telefon: 03/ 749 26 00, Gsm: 041 596 790

RAZVIJANJE FOTOGRAFIJ

VELIKA IZBIRA FOTOGRAFSKEGA MATERIALA IN STORITEV

Del. čas delavnik
8 - 12
in
13 - 18
sobota
8 - 12

CVETLIČARNA MATEJA

MESTNO POKOPALŠČE SENTJUR

tel.: 03/ 574 11 33

Delovni čas vsak dan /tudi ob nedeljah/
od 8. do 19.ure

**V PETEK 31. oktobra in
v SOBOTO 1. novembra
ODPRTO VES DAN**

VULKANIZERSTVO

C&C d.o.o.

PODJETJE ZA TRGOVINO IN MARKETING
Ljubljanska 6, 3230 Šentjur

Tel.: 03/ 746 23 40

**Na bencinskem
servisu
OMV ISTRABENZ
- ŠENTJUR.**

- prodaja, montaža
in centriranje vseh
vrst pnevmatik
- hitra popravila
pnevmatik
- menjava olja
in filtrov

Vse na enem mestu!

DELOVNI ČAS
pon - pet
7.00 - 18.00
sob
7.00 - 13.00

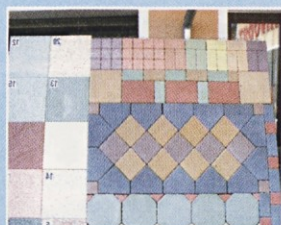
Tel.: 03/ 749 18 77,
fax: 03/ 749 18 78

**PRODAJA
PLINA**

PREVOZI - TRGOVINA

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

Peter Jeršič s.p., Cesta pod Rifnikom 27, 3230 Šentjur

**MOŽNA
DOSTAVA
NA DOM
TER
RAZKLADANJE
Z
AVTODVIGALOM**

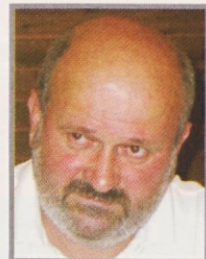
**SEZONSKA
RAZPRODAJA**

**TLAKOVCEV PODLESNIK,
OPEČNIH ZIDAKOV,
STREŠNE OPEKE**

**DO 60%
CENEJE!**

SDS

Temu, kar počnemo danes, ne bi mogli reči samo spreminjanje imena. Prej bi lahko rekli, da delamo nekaj, kar izhaja in raste iz našega programa in naše biti. In kar nam širi politični prostor ter ustrezno zaokroža našo identiteto.

*Jože Korže
predsednik OO SDS Šentjur*

slovenska demokratska stranka

slovenian democratic party

Zatorej, odslej Slovenski demokrati!

Na mamicah svet stoji

Ko je Bog ustvaril prvega človeka, ga je popeljal okrog dreves v raju. Bog mu je rekel: »Glej, kako je moje delo lepo in dragoceno. Vse, kar sem ustvaril, sem ustvaril zate. Misli na to in ne uniči ga, kajti nikogar ne bo, ki bi za teboj popravljaj.«

Midraš

V celjski porodnišnici so od objave zadnjih podatkov v Šentjurskih novicah rodile naslednje mame:

19. septembra: **Andrejka Kramer** iz Grobelnega - deklico, 22. septembra: **Fanika Vrečar** z Dobja - dečka, 24. septembra: **Mojca Jesenek** iz Dramelj - deklico, 26. septembra: **Jasmina Furman** iz Grobelnega - deklico, 30. septembra **Sonja Zajc** iz Loke pri Žusmu - deklico, **Apolonija Rezar** iz Grobelnega - dečka.

3. oktobra: **Petra Dobnik** iz Dramelj - deklico, **Aleksandra Kopitar** iz Šentjurja - deklico, **Petra Bračko** s Ponikve - deklico, 4. oktobra: **Barbara Lipar** iz Šentjurja - dečka, 10. oktobra: **Petra Artnak** iz Gorice pri Slivnici - deklico, 12. oktobra: **Dušica Iskrač** s Kalobja - deklico, 13. oktobra: **Barbara Jazbec** iz Planine - dečka.

Čestitamo!

Razvrstne muze

Veliki klinci

Kje so zdaj, veliki klinci z debelo glavo, vselej strumni, vselej čili?

Ni jih, vsi so se porazgubili, saj drugam se jim je zahotelo. Mnoge dame je že zaskrbelo, kam, za vraga, so se jim poskrili veliki klinci.

Ker obdržati vam jih ni uspelo, vas bodo, moje dame, tolažili zdaj dosti manjši, kadar boste v sili, saj daleč šli na delo so veselo veliki klinci.

(H.Baude 1430 - 1495)

Jezikovni kotichek

Iz Zidanega Mosta Zidanmoščan?

Sem se že kar navadila, da me ljudje, ko jim povem, kaj študiram, oz. tudi tisti, ki to že vedo, sprašujejo tudi kakšna provokativna vprašanja ali taka, ki me spravljajo v zadrego. »No, Nina, ti, ki študiraš slovenščino, kako pa bi se imenoval prebivalec Zidanega Mosta?« In sem obračala: »Zidani moščan, Zidanomostnik, kar Moščan...«, dokler me ni razsvetlil pravopis. Prebivalec Zidanega mosta je *Zidanmoščan*, pa če se to sliši komu nevemkako smešno.

In sem se podala na lov še za podobnimi ocvirki: iz Ajdovščine so *Ajdovci*, iz Brd *Brici* in *Brike*, iz Krškega *Krčani*, z Bleda *Blejci*, iz Črnomlja *Črnomaljši*, z Ljubnega *Ljubenci* ali iz nam poznanjših krajev: iz Loke *Ločani* in ne Lokovčani, iz Dobja *Dobjani* in ne Dobovčani, s Ponikve *Ponikovljani* - tako pravi pravopis, čeprav težko verjamem, da kdo uporablja to ime z i-jem. Pravopis me je presenetil tudi pri poimenovanju prebivalcev iz Lesičnega, ti so *Lesičenčani*, kar mi zveni popolnoma tuje, ker sem vseskozi živela v veri, da so to Lesičnjani. Kaj pa Rimske Toplice in prebivalci? Pravopis pravi

Rimskotopličani, jaz pa vem, da si sami pravijo *Rimljani*.

Kakorkoli že, pravopis je normativen, čeprav po mojem mnenju ne vedno povsem življenjski in izhajajoč iz ljudi. Sicer pa je še dober priročnik za poimenovanja prebivalcev slovenskih krajev tudi Slovenski krajevni leksikon, ki pa se včasih tudi razlikuje od pravopisa, npr. prebivalci Dobja so po njegovem *Dobljani*.

In ko smo že ravno pri imenih prebivalcev, pogledimo kaj še pravi pravopis o njih. Če dobi ime prebivalca predpono ne-, se velika začetnica prenese nanjo, tako potem npr. *Neslivničan* ali *Neslovenec*. Tudi *Vzhodnoevropejce*, *Srednjeevropejce* bi pisali z veliko, čeprav ni točno opredeljeno, ali se piše npr. Srednja ali srednja Evropa. Samo na kratko še o tem problemu, poimenovanje srednja Evropa bi na primer uporabljala pri vremenski napovedi, češ v *srednji Evropi* bo deževalo, podobno kot tudi v srednji ali severni Sloveniji, če pa izraz razumem v političnem smislu, npr. češ da so se zbrali predsedniki držav *Srednje Evrope*, bi pisala Srednja z veliko.

Ni nam lahko, nam slovenistom, ker ni vedno določeno, tako in nič drugače. Pa saj je malo področij, kjer bi bile stvari črno-bele.

Nina Gradič

Kotichek za zdravje

Svetovni dan hrane 2003

Letošnji svetovni dan hrane 16. oktober je bil posvečen uživanju sadja in zelenjave ter telesnim

sadnimi koticčki. Upam, da se je vsaj nekaj od tega zgodilo. »

Test hoje na stadionu

Test hoje je ena od številnih delavnic, ki jih v okviru svetovanja za zdravje izvajajo v ZD Šentjur. V soboto, 11. oktobra, se je na stadionu zbralo okrog 40 občanov, ki so se odzvali na osebna vabila in javni poziv na testiranje svojih sposobnosti. Iz meritev (čas, puls, pritisk...) so vsem udeležencem izračunali tako imenovani fitnes indeks ter jim svetovali, kako si ga izboljšati. Test hoje izvajajo enkrat mesečno od pomladi do pozne jeseni.

Program svetovanja za zdravje

V okviru tega programa v ZD Šentjur organizirajo naslednje delavnice: Zdrava prehrana, Zdravo hujšanje, Da, opuščam kajenje, Telesna dejavnost - gibanje, Dejavniki tveganja in Ohranjanje zdravja. Vsaka delavnica obsega 6 srečanj s strokovnjaki, ki znajo svetovati. Pojasnila in prijave: Srečo Črep ali Kristina Močnik, telefon 746 24 00

Ali še vedno kadite?

Če ste se odločili, da se prične odvajati od te zdravju škodljive razvade, vas vabimo v delavnico »Da, opuščam kajenje«, ki se prične 6. novembra v ZD Šentjur. Informacije ZD Šentjur 746 24 00 in Silva Novak 042 982 469.

aktivnostim. Kako so ga obeležili v Skupini za zdravstveno vzgojo v ZD Šentjur, je povedal Srečo Črep:

»V avli zdravstvenega doma smo pripravili stojnico, nanjo namestili kup sladnih jabolk, darilo podjetja Slom d.o.o., s katerimi smo pogostili mimoidoče, zraven smo priložili slikovite zloženke, ki naj bi nas opozarjale in osveščale, kako skrbeti za svoje zdravje. Poskušali smo spodbuditi tudi šole, da bi ta dan zaznamovali s podobnimi

Kuharski kotiček

Kuhajte z veseljem

»Kuhajte z veseljem« - to je posvetilo, ki mi ga je napisala v eno svojih kuharskih knjig sestra Vendelina. Rada prebiram knjige pokojne sestre Vendeline. Rada tudi preizkušam njene recepte. Všeč mi je njen način podajanja - kratko, enostavno in zelo razumljivo, četudi gre za pripravo bolj zahtevnih jedilnikov za svečana kosila. Naj tokrat za bralke in bralce ŠN izberem nekaj iz njenih knjig. In kaj bo to?

Jajčevci s smetano

2-3 jajčevce olupimo, narežemo na kocke ali lističe, posolimo in jih obtežimo s krožnikom, da odcedimo tekočino. Na maščobi prepražimo 2 žlici sesekljane čebule, dodamo jajčevce in 2 stroka sesekljane česna. Dušimo do mehkega. V lončku dobro razžvrkljamo 2 jajci, dodamo 1 dl kisle smetane, malo posolimo in prilijemo k jajčevcem. Jed je gotova, ko jajca zakrknajo. Pred serviranjem še malo popopravimo in dodamo sesekljan peteršilj.

Jajčevci z gobami

Uporabili bomo 1 srednje velik jajčevc (cca. 20 dag), 30 dag gob in 50 dag krompirja. Jajčevc olupimo in narežemo na kocke, očiščene gobe in krompir pa narežemo na lističe.

Na olju prepražimo 3 žlice sesekljane čebule, dodamo gobe, 1-2 stroka sesekljane česna, posolimo, popopravimo in dušimo, da tekočina povre. Nato dodamo jajčevc, krompir in 2dl smetane ali pa juho. Jed dušimo do mehkega. Proti koncu dodamo še žlico masla, čisto nazadnje - pred serviranjem pa primešamo še sesekljan peteršilj.

Gobove polpete

Pol kg gob - jurčkov očistimo, na hitro operemo, osušimo in narežemo na lističe. Na olju prepražimo žlico sesekljane čebule. Ko zarumeni, ji dodamo gobe, 2 stroka sesekljane česna, posolimo, popopravimo in dušimo na močnem olju, da se sok čimprej posuši. Prepražene gobe še malo sesekljamo, dodamo rezino kruha namočenega v mleku, 1

2 jajci, 1 žlico drobtin in sesekljan peteršilj. Dobro premešamo in pustimo maso, da pol ure počiva. Na desko damo malo moke in na njej oblikujemo polpete, jih zlatorumeno zapečemo in takoj ponudimo.

Ponudimo jih s solato. Pri boljših kosilih pa jih uporabimo kot prilogo k raznemu mesu.

Ohrovtov narastek

Večjo glavo ohrovt očistimo, narežemo na prst široke rezance in jih skuhamo v slanem kropu. Ohrovt odcedimo in stresemo v skledo. Na masti prepražimo 2-3 žlice čebule, dodamo 30 dag mlete govedine, 3 stroke sesekljane česna, sol in poper. Ohlajeno meso zmešamo z ohrovtom, primešamo še 2 jajci, 1 dl kisle smetane in žlico sesekljane peteršilja. Maso damo v dobro namazan in z drobtinami potresen pekač. Pečemo 30 minut pri 200 stopinjah. Ko je narastek napol pečen, ga prelijemo s prelivom iz 2 dl kisle smetane in 2 jajc.

Paradižnikova solata z ementalcem

10 dag ementalca narežemo na rezance. Paradižnik operemo, olupimo in narežemo na krhle ali kolobarje. Narezan paradižnik sproti polagamo v skledo, malo posolimo, potresemo s sesekljanim česnom in sirom. Nazadnje prilijemo olje, potrosimo s poprom in skledo narahlo potresemo.

Breskvina pogača

Penasto vmešamo 9 dag masla in izmenoma dodajamo rumenjake (3 jajca) in sladkor - 13 dag. Dodamo 1,5 dl mleka, 11 dag moke in dišave (rum, vanili sladkor, limonina lupina). Iz beljakov naredimo trd sneg in ga dodamo k masi skupaj z 11 dag moke, v katero smo primešali polovico pecilnega praška. Testo damo v dobro namazan pekač. Po vrhu naložimo vložene breskve in pečemo približno 35 minut pri 200 stopinjah.

Naj končam s posvetilom iz druge knjige sestre Vendeline: »Le z ljubeznijo skuhana jed dobro tekne!« .

Modni kotiček Venje Bertossi

Jesen so pletenine

Pletenine imajo v letošnji jesenski modi posebno mesto, poosebljajo mehko, toplino in ročno delo. Kako nastaja tkanina z volno in elastanom, si težko predstavljamo, vsem pa je v prijetnem spominu pogled na staro mamo, ki z dvema iglama in spretnimi rokami ustvarja kape, šale, puloverje... Občutek domačnosti je v današnjem času neprecenljiv in prav pletenine so mu najbližje. Že v prejšnji zimi je bilo opaziti vzpon pletenin z rahlim etno pridihom, kar je letos še bolj izrazito v tehniki pletenja, krojih in pletivih. Pletene jopice so bile dolgo zanemaren kos oblačila, raztegnjene, občutljive na pranje..., danes pa je drugače. Kakovost prej in tehnike so tako napredovale, da so pletenine v mnogih pogledih kot tkanine, vendar s prednostjo, da so prijazne, mehke in prožne.

Pletene jope so letos krajše in imajo dodan velik ovratnik ali kapuco, patenti so elastični in široki, pogosto je dodano krzno. Moderne so kite in veliki rebrasti vzorci, prevladuje oprijet ali ohlapen puli ovratnik. Pletenine so tudi

uporaben modni dodatek: gamaše objemajo gležnje, kape so iz enakega pletiva kot pulover, šali padajo do pasu in še dalje. Barve niso zapovedane, izberite tisto, ki vam je všeč in vam pristaja.

Vendar dobra pletenina nastane samo pod izkušeno roko, ima posebn čar in zapolnjuje vrzel ustvarjalnosti v trenutni modi.

Trgovina
Laura

Vanja Bertossi
Leona Dobrotinska 5

C.H.

50 let
Štajerski val
93,7 MHz in 97,9 MHz

RADIO ŠTAJERSKI VAL, D.O.O., ŠMARJE PRI JELŠAH
ASKERČEV TRG 21, 3340 ŠMARJE PRI JELŠAH
UPRAVA: (03) 817 12 10, STUDIO: (03) 81 71 330
WWW.RADIO-SHAJERSKI-VAL.SI

RENAULT

MI VERJAMEMO V VARNE AVTOMOBILE

Pri menjavi staro za novo po sistemu **EUROTAX** vam bomo ob nakupu novega **RENAULTA** dodali še izjemen popust do 500.000 SIT!*

SERIJSKI RADIOKASETNIK 4 X 15W **
25.000 SIT

DEMONSTRACIJSKO VOZILO LAGUNA EXPRESSION 1.9 DCI (120KM)
klime, ABS, 6x air bag, električno motorjevo, novo ESP, avtor, garancija
Prihranek: 833.800 SIT

RENAULT FINANCIRANJE:
- leasing brez manipulativnih stroškov
- kredit brez stroškov odobritve in zavarovanja

ŽGAJNER ROGAŠKA SLATINA - na obvoznici
tel.: 03 818 22 52, gsm: 050 646 441, 041 817 056

* prodaja vozil • servis • avtoelektrika • rezervni deli • kleparstvo • ličarstvo • ročno pranje • montaža gum •

Kredit • Kredit na položnice • Leasing • Staro za novo • Staro za staro

Odmevi

Kdo bo ustavil Ivana Koitererja?**Odgovor Sodnika za prekrške**

Uvodoma g. Herman Ivan Lichtenegger povzema zakonska določila o varovanju osebnih podatkov in o spreminjanju denarnih kazni v kazen zapora (10 000 SIT za en dan zapora). Ugotavlja, da so podatki, ki jih obdeluje in zbira Sodnik za prekrške Šentjur v zvezi z g. Ivanom Koitererjem osebni podatki, ki jih ni dopustno posredovati za potrebe posameznikov. V nadaljevanju odgovora navaja:

»Za vse prekrške, ki jih je storil g. Koiterer v zadnjih dveh letih, ko se še lahko ugotavlja njegova predkaznovanost, mu je SP Šentjur izrekel denarne kazni, ki so predpisane za posamezne prekrške. V primerih, ko denarne kazni ni poravnal v predpisanem roku, davčni organ pa ni mogel opraviti izvršbe, so se vse izrečene denarne kazni spremenile v kazen zapora. V navedenem obdobju zastaranje ni nastopilo, saj so bile g. Koitererju za vse prekrške, ki jih je storil, izrečene denarne kazni.

Kaj več vam v zvezi z vprašanjem glede g. Ivana Koitererja žal ne morem posredovati.«

Predstojnik sodnika za prekrške Herman Ivan Lichtenegger.

Odgovor Policijske postaje Šentjur

Zaradi zakonskega varstva osebnih podatkov se vzdržujemo odgovora na vprašanje g. Slomška.

Komandir: E. Petrič

Starši zmagali, Občina ni izgubila

Pošiljam vam moj komentar članka "Starši zmagali, Občina ni izgubila".

Dejstvo je, da je trditev g. Peperka, da sta z ravnateljico Ketišovo imela prav, kar naj bi potrdilo tudi šolsko ministrstvo, je, milo rečeno, zavajajoča. Za podkrepitev tega dejstva vam prilagam tudi dopis šolskega ministrstva. V dopisu jasno piše, kaj si lahko občina in vrtec dovolita in kaj ne.

Prepričan sem, da je ta dopis edini razlog, da se je na Pešnici "po srečnem naključju?" našel prostor za naše otroke. Kolikor mi je znano, so iz vrtca še 29.8. (dopis šolskega ministrstva sta občina in vrtec prejela 28.8.) klicali starše na novo vpisanih otrok, če se strinjajo, da njihove otroke (mislim, da 4 starše), vpišejo v Hruševac. Vsi so se strinjali, ker gre vendarle za nove vpise v vrtec.

Če na osnovi zgoraj omenjenih dejstev mislite, da je zadeva vredna novega pojasnila, kar mislim da je, dajte možnost bralcem, da presodijo tudi ta dejstva in si ustvarijo celotno sliko. Dopis šolskega ministrstva in odgovor Varuha človekovih pravic bomo poslali tudi g. Tislu in terjali odgovornost g. Peperka.

Prijazen pozdrav,

Tomaž Pevcni

Prejeli smo

Zgodil se je čudež

Na lokaciji zraven picerije Kamra živimo od leta 1975. Včasih smo bili Hruševac, zdaj smo Šentjur, Cesta Valentina Orožna 2. Zakaj cesta in ne ulica, kot so bloki in še nekatere hiše, je nepomembna skrivnost. Pred 23 leti, ko so asfaltirali cesto proti blokom, je pred našo hišo nastala jama, ki se je kljub vztrajnim nadlegovanjem KS in Občine nikakor nismo uspeli rešiti. Na predvečer velikega šmarna je popustil električni drog s kablom in padel na cesto. Dežurni električar je oviro brez večjih prometnih težav odstranil. Naslednji teden, ko se je mars najbolj približal zemlji, pa smo doživeli še en šok kozmičnih razsežnosti: iznenada so pod razširjeno cesto položili odtočni kanal, na katerega smo čakali 23 let, in tudi električni kabel je šel pod zemljo. Če bi se nam zgodil še kakšen kos pločnika in zebra za prehod preko ceste, bi bil čudež dvakraten.

Miro Pogolšek, Šentjur

Mali oglasi

Prodajam starejšo hišo, potrebno adaptacije, 600 m² dvorišča, na Cesti Kozj. Odreda 50, Šentjur. Cena je 3,2 milijona. Tel. 5 745 772, zvečer.

Prodajam suha metrska drva in gumi voz po simbolični ceni. Tel. 041 856 274

Prodajam manjšo brunarico v Dramljah. Tel. 041 759 816

Nudim računovodske storitve za d.o.o. in s.p. in davčno svetovanje. Klara Koželj s.p., tel. 749 31 40

Lektoriranje seminarских, diplomskih in magistrskih nalog, kvalitetno in ugodno. Tel. 041 795 695

Obvestilo**Vrata telovadnice odprta**

Tudi v tem šolskem letu je vrata odprla šolska telovadnica za rekreativce. Telovadnico OŠ Ponikva je ob četrtkih zasedel ženski del Društva za šport in rekreacijo Ponikva. Ure rekreacije za starejše so od 18. do 19. ure, za mlajše ženske pa od 19. do 20. ure. Vaje spretno vodi in povezuje fizioterapevtka Mihaela Palčnik.

Gneče ni, zato ste vabljeni vse, ki vam je za torstno sprostitev..

Tatjana L.

Policijske cvetke**Podvoz – črna točka**

Šentjurski podvoz je bil v treh dneh prizorišče treh prometk. 58-letni F.J. iz Jakoba je 8. oktobra v njem »izgubil« prikolico, ki je mimogrede »pokosila« dva nasproti vozeča avtomobila, naslednji dan se je v njem z najtim avtodomom »zakalal« J.G. iz Šentjurja, serijo pa je zaključil R.Š. iz Velenja, ki je enak postopek opravil s takšno hitrostjo, da ga je vrglo skozi vetrobransko steklo.

Pozor, ženska za volanom!

Ta seksistični naslov sta ženskemu rodu prislužili 69-letna Šentjurčanka M.C., ki je 2. oktobra izsiljevala prednost na magistralki pri odcepu za avtobusno postajo, ter 24-letna Drameljčanka B.P., ki je 9. oktobra ponovila enak podvig v Trnovcu pri priključku za Jarmovec. Obe sta končali v bolnišnici s hudimi telesnimi poškodbami, njuni moški žrtvi pa sta jo odnesli bolj srečno.

Le ena hladilniška

Posvečena je 41-letnemu A.G. iz Dobrine, ki je 27. septembra z izvijajem v roki šolal svojo mater, hčerko, sina in celo ženo. Policisti, ki so že od prej poznali njegovo nepopustljivo naravo, so ga pri priči začeli ohlajati v svojih prostorih.

Jezen na cel svet

...in še na tri avtomobile povrh. 25-letni Šentjurčan B.M. je svoje svetobolje 19. oktobra v jutranjih urah izživel na treh pred hotelom Žonta parkiranih avtomobilih. Olajševalna okoliščina, da lastnikov avtomobilov sploh ni poznal in je torej ravnal zgolj po notranjem vzgibu, ga ne bo rešila pred Lichteneggerjevo pravico.

Policist na mestu

20-letni Celjan N.G., ki je 15. oktobra pridno praznil kozmetično polico v Resevni, je sicer preslepil blagajničako, ne pa slučajno navzočega policista, ki za njegove higienske potrebe ni pokazal prav nobenega razumevanja.

Odrešujoč GSM mrk

Le slabi pokritosti priljubljene »izvozne« prometnice za ukradene avtomobile skozi Slivnico z GSM signalom se ima verjetno zahvaliti Ljubljancem, ki 9. oktobra zvečer še niti pogrešal svojega avdija, ko so ga že »hopali« šentjurski policisti. Avdi je ostal, nesojeni »izvoznik« pa je brez sledi izginil v noč.

FK

Stopimo iz teme!

Pešci, v jesenskih in zimskih razmerah so kresničke in drugi odsevni materiali na oblačilih lahko odločilni za vašo varnost na cesti. Voznik vidi pešca s kresničko že na razdalji 136 metrov, temno oblečenega pešca pa šele na 26 metrov.

Razmišljanja

Karel Wojtyła - slovo poklicanega

Karel Josef Wojtyła se mi zdi čisto simpatičen starejši gospod, ljubezniv, karizmatičen in moder. Je človek tiste vrste, s katerim bi recimo prav rada šla na kavo in klepetala o vsakdanjih, življenjskih modrostih. Nikoli pa nisem čutila kakšne pretirane potrebe po tem, da bi mu hodila mahat za rumeno zastavico na nekakšne shode ali umirala od želje, da bi mu poljubila roko ter z blazno vznemirjenostjo poslušala njegove okrožnice. Ampak da ne bo pomote – nikar ne mislite da ne čutim nikakršnega spoštovanja do njegove svetosti.

Njegov življenjepis je fascinanten. Neitalijanski papež, za nameček doma iz nekdanjega komunističnega bloka. Teolog in filozof v časih, ko to ni bilo preveč zaželeno. Danes je le še senca samega sebe, saj njegov poklic ne dopušča odhoda v zasluženi pokoj ali kolikor toliko dostojanstveno smrt. Janez Pavel II. je pač medijska zvezda prve lige. Prvi papež, katerega podoba nas spremlja vseh povsod, zahvaljujoč napredni tehnologiji, jeklene ptice pa so ga ponesle na tisoč poti, na katerih je v živo pozdravljal svoje ovčiče. Papež, prvič v skorajda dvotisočletni zgodovini, kot pop ikona. Kot medijski produkt z nesluteno visoko naklado. Si znate predstavljati božji brez posnetkov papeža, ki bere voščila v različnih jezikih? Za božjo voljo, še jaz se raznežim! Ni dvoma, da je papež kar dobro izkoristil možnosti, da je viden in slišan, saj je ob vsakem pomembnem dogodku podal svoje stališče, govoril je miru, ljubezni, razumevanju in svobodi. Kar je seveda zelo lepo in pohvalno. Vendar obstaja marsikaj, kar meče temne sence na njegovo papeževanje.

Doba njegovega pontifikata naj bi namreč bila v marsičem revolucionarna, saj sta mu predhodnika zastavila pot, ki ni bila ravno običajna za vatikanske »birokrate«. Svet se je v zadnjih petdesetih letih prejšnjega stoletja tako drastično spreminjal, da je postalo jasno, kako okorela je katoliška cerkvena institucija, kako malo ima razumevanja za vsakdanje človekove probleme in za težave sveta. Cerkev naj bi v tako nemirnih časih nudila oporo in stopila iz svojega vzvišenega piedestala. Cerkev naj bi postala diplomatska, pripravljena sprejemati kompromise, narediti korak k ostalim kulturam, ponuditi roko sprave drugim veram in biti dovolj fleksibilna za omilitev svojih mračnjaških srednjeveških dogem. Razen medlih poskusov je jasno, da tega pač še ni sposobna.

Bo že držalo tisto o bosih kovačevih kobili. V tem primeru govorimo o božji besedi in o sprenevanju Vatikana. Kako jih ni sram lastnih pridig ljudem o tem, kako naj živijo? Kako že gre tisti krasen svetopisemski citat – »blagor ubogim, kajti njih bo nebeško kraljestvo«? Da, duhovščina tako rada naklada o pomoči ubogim, zapuščenim, bolnim, trpečim – saj smo vsi Njegovi otroci. To je sicer blazno lepo, zveni pa precej sarkastično, ko o tem govorijo ovešeni z zlatom, svilo in brokatom iz svojih udobnih žametnih naslonjačev. To me moti pri tako imenovanih dušnih pastirjih. Ali ni sam Jezus vabil svojih učencev, naj razdajo svoje bogastvo najbolj potrebnim pomoči ter mu sledijo? Kdo pa je rekel našim posvečenim možem, zveni pa slavijo v ogromnih okičenih zgradbah? Zakaj bi te nenehno žebiranje enih in istih molitev pripeljalo v Božje kraljestvo, ko pa bi lahko v tem času storil marsikaj veliko bolj koristnega? Te zadeve mi enostavno ne gredo v glavo.

Ne, nihče od njih, katerih predniki so prekupečevali s človeškimi usodami, si polnili žepa in hkrati strašili ljudi z večnim ognjem, vikom, krikom, ter škripanjem z zobmi, mi ne more govoriti o tem, kakšno je Boga vredno življenje. Prav nihče iz zlatih vatikanskih zidov, kjer se po hodnikih že natolcuje o novem papežu in se komaj čaka na trenutek, ko bo stari odšel, nihče me ne bo prepričal, da pripada plemeniti ustanovi, ki želi ljudem najboljše. Katoliška cerkev je najstarejša in najmočnejša organizacija na svetu, s strogo hierarhijo, z neznanskimi kupi denarja in pogosto tudi z nesluteno politično močjo. Če se bom razgovorila o firmah tipa Opus dei, o pedofilskih škandalih in podobnem, mi bo gotovo prekipelo. Dovolj je že to, da zgolj pomislim na njihovo zatiskanje oči pred novimi dejstvi – kako govoriti o enakopravnosti, ko demoniziraš homoseksualce, kako prepovedovati kontracepcijo ob milijonih stradalajočih in umirajočih za kugo našega stoletja? To je zgolj vrh ledene gore.

Cerkev tako ali tako pljuva v lastno skledo. Ne zna se nam približati, ne zna nam seči v srce, ne zna in noče v človeku prebuditi najboljšega. Zato se naj kar neha čuditi, zakaj je postala le zbirališče naključnih obiskovalcev v prazničnem času. Simbolu krščanstva, papežu, je potrebno čestitati tudi za marsikatero dejanje sprave in obtožbe nasilja. Sploh sedaj, ko odhaja – ne vem s kakšno vestjo, saj po definiciji jemlje na svoja pleča grehe sveta. Kot nekoč božji sin. Samo da je slednji imel bojda kar dobre zveze s »tistim zgoraj«...

Polonca Mastnak

1. november – praznik živih

Pravkar nas je presenetil oktobrski sneg, kar ni zgolj zanimivo in navdušujoče, saj še ne prinaša snežakov in belih prednovoletnih praznikov, pač pa moči rdeče jesensko listje in zapira zadnje še neumrle cvetove. Prihaja prvi november, kot predčasna in nadejana smrt, vonj zime spodkopava spomin na tople dni. Menjava letnih časov, nič posebnega. Prvi zamre in pride drugi, drugi zamre in pride tretji. Prehodi so zame najlepši, čeprav so tudi žalostni. Vemo, da se bo zgodilo, prav tako se zavedamo dejstva, da bomo umrli. Vendar pa v resnici ne zares – ne v polnosti in v sprejemanju. Sicer se ne bi bali. In ne bi sklanjali glave na Dan mrtvih, čeravno je lep dan in smo srečni. Zakrivanje obraza pred soncem tega dne, ali pa po drugi strani zatiskanje oči pred naravnimi pojavi, kot je spreminjanje letnih časov in kot so rojstvo, dozorevanje, staranje in smrt, nas prikrajša za lepoto vsega. Ki navsezadnje vzbuja tudi žalost, vendar je, in je neizbežna.

Da bi se morali s priporočenimi pozami opredeljevati glede smrti na Dan mrtvih, se mi zdi neumno. Izkušnja smrti, kot vse izkušnje v naših življenjih, je osebna, enkratna, neponovljiva. Smrt bližnjih, smrt daljnih, smrt bolnih, smrt mladih. Da bi morali na ta dan s sklonjeno glavo, s prepovedjo nasmeha paradirati po grobovih vseh bližnjih in daljnjih sorodnikov? Večina grobov, vsaj za mojo generacijo, ni sveža. Izguba ni neposredna, ni rušilna v smislu, da bi se z njo mogli poistovetiti. Vendar pa se mi zdi prav in lepo, da se ob tej priložnosti zbere družina, preživi dan skupaj, na izletu od pokopališča do pokopališča, ki medlijo v lepoti raznobarnih svečk. Očetje in matere, strici in tete pripovedujejo zgodbe, v naših ušesih skorajda že bajke iz nekega drugega in drugačnega sveta. Poslušamo z veseljem v srcu, poslušamo kot zgodbe iz samih korenin našega družinskega drevesa. Veseli smo, spet je prišel ta dan, ko se zberemo, pohajkujemo, in gremo nazadnje na pojedino k stari mami, kjer je zakurjen kamin, kjer je toplo in še potica za nameček. Samo nekajkrat letno vidim svoje sestrice in bratrance, in ta dan je en izmed teh. Veselim se jih, tako zelo živih, spontanih, enostavno prisotnih.

In med tem se ustavljamo pri grobovih, tudi metafizično. Spomini na starega ata, na dedija, na staro mamo. Še vedno imam v spominu neke vonje, ki so povezani z njimi. In slike, ki se mi prikazujejo pred očmi. Neka vrsta neizbežnosti in melanholije je skozi leta zamenjala ihtečo in jokajočo žalost. In ne mislim več toliko nase v tistih trenutkih, temveč na čas, ki se ga spominjam, in na tistega, o katerem so mi pripovedovali. Pa na njihove geste, poglede in besede.

Ko že obidemo Konjice, Zreče in Frankolovo, ali pa kar neke vmes, pokličem prijateljico, ki na ta dan praznuje rojstni dan. Že nekaj let je tako. Kakšen dan zanj – vsi gredo, cela družina, in njej ostane dan zase, za darilo si ga pokloni. Za praznik življenja. Spet nek drug prijatelj ostaja doma iz popolnoma drugih razlogov. Nič ne glorificira smrti in ne spominov. Življenje so minevajoči trenutki, drug za drugim popadajo kot domine, in nič ni pomembno, pravi. Piše pesmi, pije vino, in v nekem smislu laja v luno. Sam. Ker je takšno tudi njegovo življenje. Smrt je prisotna v vseh njegovih dneh kot katarzični izcedek umetnosti, v pesmih, v glasbi. Ni nekaj nedoumljivega za nekoga, ki je na primer ozdravljen odvisnik od heroina. Za vedno je v njem sled in okus po njej, po smrti. Pravijo, da potem nič več v življenju ne more biti zares lepega, ko okusiš najsladkejšo vseh odrešitev, izbirs vseh bolečin. In bolečine so prisotne, dnevno, tedensko in letno, vse do konca. Živimo z njimi in kljub vsemu si želimo živeti, bolj kot vse!

Zame je Dan mrtvih predvsem praznik življenja, in sicer življenja vseh preminulih in vseh, ki okušamo še en nov dan od trenutka jutra naprej, v krogu družine.

ek

Lucija ponoči

Drago moje šentjursko bralstvo

Čeprav me krepko tlačijo običajne študijske in ljubezenske obveznosti, ves čas grozno mislim na vas, spoštovani bralci, in letam po vsej občini, da ne bi zamudila kaj velepomembnega. Veste, dobiti pravo informacijo, je mukotrni posel. Seveda, lahko je uredniku in njegovim pisunom, ki grejo na občinsko trgatve ali kakšno podobno brezvezno bla bla zadevo, pa se potem razpišejo, kot da so tam podeljevali Nobelove nagrade. Lucijini zapisi so nekaj drugega, iz gore neuporabnih besed, s katerimi me povsod futrajo, hočem izbežati resnico. Kar je nekaj takega, kot da bi v kopici sena iskali šivanko. Ampak ko preberete Lucijo, vam garantiram, ste seznanjeni z vsemi pomembnimi dogodki preteklega meseca!

Občinski in krajevni praznik sta mimo in prav rada bi nekaj kritičnega zapisala na to temo, toda spet sem dobila urednikov befel, da naj se teh stvari ne dotikam, ker bo sicer konkurenčna Marjanca spet mislila, da pišem po njegovem naročilu in bo moje besede tako dolgo obračala, da bo v njih izbrskala kaj slabega o sebi. Torej niti besedice o tem, da je urednik zaradi zapravljenega občinskega priznanja apatičen kot pes, ki mu 14 dni skozi šipo ponujaš klobaso, tudi o tem, da so vsi, ki so predlagali svoje ljudi za priznanja, predlagali dejansko najboljše kar Šentjur premore, ne bom nakladala. Kdo drug pa pozna odlike svojega dirigenta bolje kot njegov pevec, podrejenega direktorja bolje kot pomočnik generalnega direktorja, svoje kulturnike bolje kot predsednik KS in svojega predsednika bolje kot gasilci sami? Nihče, Anita komisija pa še najmanj, ker je usposobljena predvsem za funkcijo poštnega nabiralnika. Tu moram izraziti vso občudovanje mestnemu Cvetotu, ker je pri zbiranju ponudb bolj inovativen in glede tega včasih preseneti celo samega sebe. Da mu uspeva spreminjati Šentjur v muzej, kot je povedal na lokomotivskem praznovanju, je seveda veliko bolje, kot če bi nas porival v kategorijo fosilov. Če pa ob tem da še za pijačo, je sploh super. Mislim, da ga bom na naslednjih volitvah predlagala za glavnega šentjurskega župana. Ker gleda tudi na folk in ne le za svoje Erike in podobne kadre.

Veliko več bi pravzaprav morala pisati o otvoritvah v Diagnostičnem centru, ki se ga povsem po krivici prijemlje ime Centar svetoga Save, čeprav v njem nesporno prednostno kraljuje naš farni patron Jurij, ki se je v času ukinjanja slovenske vojske prestrukturiral v nabiralca zdravilnih zelišč. Kar je že povsem v skladu z dinamičnostjo naše lokalne skupnosti pod taktirko troedine koalicije in nastajajočo občinsko strategijo razvoja. Ta navadnim smrtnikom sicer še ni na vpogled, toda modri občinski možje so že na otvoritvi Diagnostičnega centra jasno nakazali, od kod pritiskajo pravi razvojni trendi.

Veliko krivico bi napravila javorskim bratoma, če ne bi opazila njunega meteorskega pojava na prelestnem šentjurskem političnem nebesnem svodu. Eden drži pokonci župana, se trudi za občinski zemljiški in gospodarsko-mercatorjevsko-politični biznis, drugi se nesebično žrtvuje za naš prosti čas in šport. Res škoda, da nimata še enega brata, ki bi vsaj kot kaplan, če že ne kaj višjega, poskrbel za naš duhovni blagor, in bi tako bile enovito pokrite vse naše tuzemeljske in onostranske potrebe. V tem primeru bi prav gotovo prišlo tudi v občinskem svetu do konstruktivnega sodelovanja med koalicijo in krščansko - mladinsko opozicijo, ki zdaj, ko tega seveda ni in ga tudi ne more biti, iz same načelnosti pljuva tudi v svoj krožnik. Kar po drugi strani spet ni tako slabo, kajti tako skregani občinarji bodo na relaciji od Šentjurja do Grobelnega zgradili vsak svoj nadvoz, »črnkasto rdečkasti« bo stal pri Zikošku, oni drugi, kaolijski, čeprav čisto podobne barve, pa nekje bolj proti Grobelnem. Pa naj še kdo reče, da demokracija in strankarski pluralizem nista pravi blagoslov za naš nenehni razvoj in napredek.

Vedno z vami, vaša Lucija

Spektakel v Šedini spodletel

Predzadnje septembrsko nedeljsko popoldne, ko so sončni žarki pridno barvali floro na sončni strani, je drameljsko okolico zaznamoval nevsakdanji dogodek. Naznanjali so ga kakšen teden ali dva prej prav tako nevsakdanji plakati, ki so na »gverilski« način našli mesto najmanj na vsakem drugem kandelabru.

Pozorni bralci so opazili, da ŠD Šedina organizira malonogometni troboj ekip Šedine, tednika Mladine in ekipe slovenskih duhovnikov, Pax.

Med stotnijo obiskovalcev so se še preden se je tekma začela razširile govorice, da do srečanja med *fari* in *pisunčki* ne bo prišlo. Nekoliko bolj podrobno smo si pogledali le uvodno tekmo: ŠD Šedina vs. Mladina. Rdeči proti rdečebelim. Žoga rdeča... Duhovniki so se medtem pripravljali v popolni belini. Predstavitve igralcev in ... himna! Prav ste prebrali, na šedinjski jasi je zadonela Zdravljica, ki je če ne drugega poskrbela za malo rekreacije. Publiki se pridruži poslanec Marko Diaci z družinico. V prvi minuti Štefančič mlajši, po vzdihih sodeč, največji zvezdnik dneva, z vso silo *napali* žogo v zadnjo plat domačemu bojevniku. Kmalu za tem se žoga znajde v голу, vendar se je očitno nekaj zgodilo že prej in sodnik, ki je svoje delo opravljal v natikačih, ni pokazal proti sredini. Na prvi zadetek smo morali počakati še minuto, da je J. Zgonec z volej udarcem razdevičil gostujočega vratarja. Kot kaže sta se zaradi pomembnosti srečanja obe ekipi dogovorili za tajne znake in tako je med domačini bilo najpogostejše slišati rezko besedo: »Buma!«, medtem ko so gostje nekoliko manj pogosto, uporabljali termin: »Bum!«. Nekoliko težavno igrišče, ki je očitno solidariziralo z bežigrajskih *tepihom* je bilo manj v napoto domačim in tako sta Vodeb in Podcedenšek hitro zvišala na 5 : 0. Na srečo gostujočega strokovnega štaba, je sodnik oznanil odmor, ki so ga izkoristili, da so dodobra izpraznili tekoče zaloge, kar je nakazovalo tudi na stanje njihove telesne pripravljenosti.

Drugi polčas se je začel atomsko. Najprej je malo manjkalo, da bi škodo utrpela ozonska luknja, kmalu zatem pa je bomba J. Zgonca stresla okvir vrat, zadnji up Mladinine ekipe pa je takoj zatem pokopal

dobili polet in še en domačin jih je *fasal* z usnjem po podaljšku hrbta. Podcedenšek reagira z 8 : 1, igralec Mladine pa se zgrudi kot reakcija na *šus*, ki mu ga obrambna linija ŠD Šedina pošlje direktno v lice. Igralcem je veliko bolj simpatična senčna polovica igrišča, kjer poskušajo srečo z žogo. *Bla bla* Marcel je uspel znižati na 8 : 2, pogumno pa je poskušal doseči še več, vendar ga je že omenjena obrambna linija ŠD Šedine relativno trdo prizemljila. Med tem, ko se je delilec pravice živahno pogovarjal z nekaterimi gledalci, je manj izpostavljeni igralec Mladine dosegel tretji zadetek. Za konec smo videli, da se nogomet igra tudi z glavo, saj je bil s tem delom telesa uspešen Vodeb.

Po sledih zapleta

Po še ne enoletnem delovanju ŠD Šedina, ki je že obrodilo z nekaterimi odmevnimi dogodki, saj so obnovili gozdno igrišče, udarniško uredili ograjo ob igrišču pri šoli in izvedli dobro obiskan poletni malonogometni turnir, so fantje v domači kraj povabili ekipo slovenskih duhovnikov, ki

Postave

Mladina: Andrej Lavrič, Marcel Štefančič j.r., Miha Štamcar, Sandi Božič, Siniša Gačič, boštjan Pihler, Tomica Šuljić, Aleksandar Mičić.

Pax: Ciril Kocbek (Zg. Kungota), Janez Celar (Lj. nadškofija), Tine Tajnik (Mislinja), pater Ivan Arzenšek (Petrovče), Jože Turk (R. Toplice), Franci Klopčič (Preska), Janez Turinek (Brestanica), Tomo Šimec, Andrej Firbas (Limbuš).

Šedina: Janez, Boštjan in Karel Zgonec, Martin Podcedenšek, Vlado Mulej, Gašper Vodeb in Martin Leber.

Izidi

ŠD Šedina : Mladina 9:3, Pax : ŠD Šedina 2 : 4, Mladina : Pax neodigrano.

Podcedenšek z novim golom in pol minute kasneje še z enim. Domači so poleg poznavanja terena poskušali pridobiti prednost še z eno finto, ki je morda le prispevala h končnemu učinku, saj so se iz izvočenja začeli širiti zvoki, ki jih sicer ob nedeljah slišimo na lokalnih radijskih postajah. Ravno, ko je jedro občinstva opuščalo upe, da časnikarji karkoli pokažejo, jih je demantiral *najhitrejši* Marcel na TVS - 7 : 1 - in izbruh navdušenja! Mladinovci so

se je tam nazadnje zbrala pred 10 leti.

Glavni organizator Primož Lavbič si je obetal uspešen dogodek, ki ga je žal skalil bojkot Paxa. Post festum smo izvedeli, da je vse skupaj zraslo na željniki župnika Andreja Firbasa, ki je bil sicer vodja ekipe in je objavil, da je odločitev skupna, kar pa po besedah ostalih članov moštva ni bilo res. Poleg te nevšečnosti, se je zgodila še ena, saj so štirje gostujoči igralci nosili prave nogometne čevlje - kopačke, kar naj bi bilo po zaslugi dotičnega gospoda urejeno, končalo pa se z lažjo poškodbo enega domačinov.

br

Po slabem začetku košarkarjev

Štirje porazi in zmaga

Šentjurski ljubitelji košarke niso na začetku sezone pričakovali kar treh zaporednih porazov. Toda na novo sestavljena ekipa je očitno potrebovala kar nekaj časa, da je našla pravo igro in v četrtem krogu vendarle uspela premagati šoštanjsko Elektro in tako marsikomu v dvorani Hruševac odvalila kamen od srca. Toda ta tekma je prinesla tudi številne poškodbe, ki so tudi bile razlog za njišji letošnji poraz v zagorju.

KK Šentjur
alpos KEMO PLAST

Prvi trije tedni novega prvenstva so bili vse prej kot pravljici. Šentjurčani so bili na gostovanjih v Postojni in Sežani že obakrat na pragu zmage, toda po nekaj nespametnih potezah, začnjenih s čudnimi sodniškimi potezami, so se obakrat obrisali pod nosom. Zdržali niso niti pritiska prvega domačega srečanja s Polzelo, kjer so še posebej v končnici popolnoma odpovedali in razočarali kar številne gledalce v Hruševcu.

Izvrstni Rado Trifunović

V prvih treh krogih je razočarala celotna ekipa z izjemo Rada Trifunovića. Slednji se je izkazal kot odlična okrepitev, kot vsestranski igralec je postal osrednja figura moštva. Igral je praktično celotne tekme, po uvodnih krogih pa je tudi daleč najboljši strelec v prvi ligi. Žal pa sta zatajili ostali okrepitvi. Seid Hajrić se v prvih dveh krogih nikakor ni znašel in je bil ob preveliki tremi le blede senca igralca, ki je blestel v pripravah. Še slabše je šlo Jerneju Tilingerju, ki je nekaj več

Šentjur obiskal Zoran Agić

Sredi oktobra je bil v Šentjurju na obisku Zoran Agić, ki je za Kemoplast igral v sezoni 1993/94. Gre za prvega tujega košarkarja v Šentjurju, ki prihaja iz Mostarja, v zadnjem času pa živi v Makarski, kjer še vedno igra košarko v drugi hrvaški ligi. 205 cm visoki center je Šentjur obiskal na željo žene, srečal pa se je z mnogimi starimi košarkarskimi prijatelji. Spremlja tudi rezultate zdajšnje članske ekipe, nazadnje pa je v Hruševcu igral ob 30 letnici šentjurske košarke leta 1999.

pokazal na gostovanju v Sežani, a je po tekmi v jezi udaril po mizi in si zlomil prst na roki in se tako za nekaj tednov oddaljil od košarkarskih igrišč... Če vsemu prištejemo še slabšo formo kapetana Petrovića in nerazpoloženost ostalih igralcev, so razlogi za slab začetek več kot jasni.

Domača tekma z Elektro pa je vendarle prinesla težko pričakovani preobrat. Po slabem začetku se je razigral Peter Maček, ki je dosegel nekaj zaporednih trojk in odlično odigral v obrambi. Šentjurčani so vseskozi vodili, a v tretji četrtini ponovno popustili. Toda tokrat niso dopustili novega presenečenja. V zadnjem delu so po izvrstnih prodorih Andreja Mačka, racionalni igri Trifunovića in dveh trojkah Hajrića (gledalce je navdušil tudi s štirimi atraktivnimi zabijanjji) tekmo uspešno pripeljali do

konca in zmagali s 95 : 84. Žal pa sta se na tej tekmi poškodovala Ilija Petrović (rama) in Seid Hajrić (roka v zapestju)...

Oba sta sicer za nekaj minut nastopila v Zagorju, vendar se jima je poznala poškodba. Šentjurčani so zaigrali tudi brez Andreja Mačka, ki si je med tednom zvil gleženj. Takšno sestavo moštva Alpos Kemoplast, proti močni ekipi Zagorja Igorja Pučka, Damjana Novakovića in Bojana Novaka, niso imeli veliko možnosti. Ža v prvi četrtini so zaostali za 16 točk, rezultat pa so do končnega 97:83 znižali še le ob koncu tekme. Najboljši strelec z 19 točkami, je bil znova Trifunović

Alpos Kemoplast prihodnjo soboto gostuje v Zrečah pri Rogli, nato pa ga čaka težka domača tekma s Heliosom.

L.H.

Razpored

sobota, 8. november, ob 19. uri
Alpos Kemoplast-Helios

sobota, 22. november, ob 19. uri
Alpos Kemoplast-Koper

Sobota, 29. november, ob 19. uri
Alpos Kemoplast-Pivka perutninarstvo Postojna

Kolesarji prvič na Resevno

Prvi rekord Resevne je 14 minut in 15 sekund

Bodoči šentjurski kolesarski klub, ki ga počasi a vztrajno ustvarjajo Sebastjan Jaklič, Matjaž Zupanc in Grega Korošec, je v počastitev občinskega praznika organiziral kolesarjenje na Resevno. Čeprav je formalno šlo le za poizkus rekreativnega vzpona na to šentjursko goro, je zadeva izgledala zelo resno.

V soboto, 27. septembra, se je pred šolo v Hruševcu zbrala pisana družina kakšnih 60 kolesarjev, večina na kavalitetnih gorskih kolesih, v kolesarki opravi, čeladah... Koliko je bilo domačinov in koliko iz drugih krajev, zaradi »maškerade« nistem utegnil oceniti, po približni oceni je bilo okrog 40 domačinov.

Štart je bil povsem ležeren, že na prvem klancu skozi Kranjce pa se je pokazalo, da večina misli zelo resno. Kolona se je kmalu raztegnila od »profesionalcev« iz Celja na čelu do Sandija Jezovška na repu, ki je na »paketregarju« tovoril težavno 3-letno Špelo. Takoj po prehodu na makadamsko cesto je vrglo puško v koruzo kakšnih 8 kolesarjev, ki so na dirko prišli z »asfaltnimi« športnimi kolesi. Skozi cilj na jasi pred spomenikom je prvi prisopihal 36-letni Celjan Brane Mernik. Ker so se organizatorji ne vem zakaj odpovedali tekmovalnemu vzdušju in ni nihče uradno meril časov niti kontroliral prispelih na cilj, sem neuradno sam izmeril rekord Resevne:

14 minut in 15 sekund. Nekaj metrov za zmagovalcem je švignil skozi cilj drugi Brane iz Celja, 42-letni B. Škoberne. Da na zmagovalnem odru, ki ga seveda ni bilo (bila je le plastenka vode za vsakega udeleženca), ne bi kraljevali sami starci, je poskrbel 15-letni Kristos Ferenčak, tudi iz Celja. Prvi Šentjurčan, 37-letni Robi Šturbej, je za zmagovalcem zaostal že slabe 4 minute.

Med dekleti je suvereno prva osvojila Resevno žena moškega zmagovalca 26-letna Sabina Mernik, ki je med drugim prehitela tudi veliko večino moških udeležencev. Jani Janežič, ki se menda nevarno bliža že sedemdesetim letom in je bil najstarejši udeleženec dirke, je za vzpon na Resevno porabil okroglih 30 minut. Niti približno ni bil zadnji.

Organizatorji so bili s svojo prireditvijo zelo zadovoljni in so obljubili, da bo naslednji vzpon na Resevno že tisti pravi, tekmovalni.

F.K.

ŽKK Šentjur Šmarje podpisal pogodbo z državnimi prvakinjami

Sodelovanje s Celjankami

Prejšnji torek sta na novinarski konferenci v Celju predsednika ŽKK Šentjur Šmarje Marko Diaci in ŽKK Merkur Celje Marko Zidanšek podpisala pogodbo o sodelovanju. Celjski klub bo Šentjurčankam pomagal na organizacijskem, strokovnem in tekmovalnem področju. Sicer pa so z letošnjo ligo že končale pionirke, prvenstvene tekme pa še igrajo kadetinke in mladinke.

Ideja o sodelovanju z večkratnimi državnimi prvakinjami ni nova, dozorela pa je v zadnjem obdobju, predvsem po pogovorih šentjurskega vodstva z Alenko Potočnik, športno direktorico Celjank, sicer pa vsem dobro znano nekdanjo šentjursko košarkarico. Celjski klub bo Šentjurčankam v prvi fazi pomagal pri pridobitvi žog, dresov in drugih potrebnih rekvizitov, sodelovanje pa bo potekalo tudi na strokovnem in tekmovalnem področju. Gre za strateško povezavo, ki bo Šentjurčankam omogočila lažje delo, najbolj nadarjenim košarkaricam pa tudi večjo perspektivo, saj ŽKK Šentjur Šmarje deluje predvsem v okviru mlajših selekcij, kakovostno izstopajoče igralka pa se bodo imele možnost izkazati tudi na članskem nivoju. Enostavno povedano, šentjurski klub bo Celjankam odstopil zanimive igralka za člansko ekipo, Celjani pa bodo spodbujali delo z mladimi v Šentjurju.

Mlade šentjurske košarkarice so nedvomno uspešne. Pionirke so recimo v zadnjem krogu svoje lige ugnale ravno predstavnice Celja, ki so se sicer uvrstile v

super ligo, kar Šentjurčankam ni uspelo. Kljub vsemu pa so naše pionirke zadovoljile, na koncu pa tekmovalne končale uvrščene v skupini od 6.-12. mesta. Najboljše strelke v sezoni so bile: Živa Klarer 227 točk, Tjaša Šalamon 153, Mateja Flis 140, Lea Jagodič 119...

V svojih ligah pa še vedno nastopajo kadetinke in mladinke. Slednje so po začetnih treh porazih sredi oktobra zabeležile tudi prvo zmago. Po podaljškju so premagale moštvo ljubljanskega Slovana, slavile pa so tudi proti mladinkam iz Trbovelj in sicer z visokim rezultatom 72 : 39. Omeniti je potrebno, da za mladinsko selekcijo igrajo izključno kadetinke, zato imajo njihovi uspehi še večjo veljavo.

»Prave« kadetinke nastopajo v vzhodni A skupini 1. A SKL, v prvih dveh krogih pa so zanesljivo slavile. Nazadnje so premagale Pomurje v Murski Soboti z rezultatom 64 : 43, minulo nedeljo pa so doma gostile Maribor.

L. H.

Zmagi z Laškim in Vojnikom

Članska ekipa šentjurskih nogometašev je sredi oktobra po dolgem času razveselila svoje sicer redke navijače: po številnih porazih so dvakrat zapored zmagali. Minulo soboto so doma gostili še Rogatec in s tem zaključili z jesenskim delom prvenstva v celjski ligi. Z ligami končujejo tudi mlajše selekcije.

Po prvi letošnji zmagi nad Štorami sta sledila poraza v Rogaški Slatini in Žalcu, v zadnjih dveh srečanjih pa so Šentjurčani vendarle pokazali, da so ekipa, ki lahko igra dober nogomet. Najprej so doma z 2 : 1 ugnali Laško, še bolj uspešni pa so bili na gostovanju v Vojniku, kjer so slavili kar s 4 : 0. To je varovance trenerja Romiha z devetimi osvojenimi točkami po osmih odigranih krogih postavljalo na sedmo mesto med desetimi ekipami. Minulo soboto, po zaključku naše redakcije, so v zadnjem krogu doma gostili vodilni Mons Claudius iz Rogatca.

H koncu se počasi bliža tudi prvenstvo v mlajših selekcijah. Mladinci so po šestih krogih bili še brez osvojene točke, starejši dečki so v osmih tekmah enkrat remizirali in sedemkrat izgubili, nekoliko bolj uspešni pa so mlajši dečki, ki v svoji ligi med osmimi ekipami zasedajo šesto mesto in pa cicibani, ki so tretji med osmimi.

L. H.

LIGA MALEGA NOGOMETA Šentjur 2003

Po Maratoniku še Cepini

Podobna usoda kot Maratonika je nekaj kol nazaj doletela tudi ekipo Cepinov, ki so bili izključeni iz nadaljnjega tekmovanja zaradi neigranja treh tekem. Sicer pa se liga neizbežno bliža koncu in bo ob izdaji nove številke Šentjurskih novic že končana, žal pa ta članek sega le do predzadnjega kola, torej zadnji krog še ni vnešen v lestvico, ker so Šentjurske novice v tem času že pripravljene za tiskanje. V večini pa je znano tudi to, katere ekipe se bodo uvrstile na prva tri mesta, katerim pripadajo tudi pokali in denarne nagrade. Tako sta 24. in 25. tega meseca bili na sporedu še zadnji koli OLMN, medtem ko je 26. Bil odigran še zaključni del pokala občine Šentjur, kjer sta se v finalu pomerili ekipi Kovala iz Loke in Šentvida, za tretje mesto pa ekipi Gremlinov ter Obrtne zbornice. Sledil je še zaključek lige malega nogometa, torej podelitev nagrad in pokalov najuspešnejšim ekipam in posameznikom, toda več o tem v novi številki.

V prvi ligi je poleg skorajda vnaprej oddanega prvega mesta Kovalu tudi 2.mesto že rezervirano za ekipo Šentvida, ki si je to mesto priborilo predvsem v jesenskem delu, medtem ko se za tretje mesto borijo še kar tri ekipe, in sicer Sokoli, Mladi forum in Dramlje, pri čem bi si ekipa Mladega foruma

z zmago v zadnjem kolu proti Drameljčani zagotovili trenutno mesto na lestvici.

V drugi ligi še vedno briljantirajo Samorastniki, ki praktično še niso izgubili tekme, 2.mesto je oddano ekipi Ponikve, pokal za 3.mesto pa bo po letu premora zopet pristal v rokah žegarske ekipe Simpl-a.

Naj strelci 1.OLMN Šentjur

1. VOJSK (Loka) 36
2. BREČKO (Mladi forum) 31
3. HROVATIČ (Loka) 21
4. VAJDIČ (Sokoli) 17
4. PLAVSTEINER (Sokoli) 17

Naj strelci 2.OLMN Šentjur

1. TOPLAK (Potepuhi) 42
2. ULAGA (Miljonarji) 35
3. GOLOB (Optika Gl.) 31
4. RATAJC (Ponikva) 20
4. PLANKO Simon (Simpl) 20

Rezultati (21.kolo):

1.liga: GREMLINI - KOVAL LOKA 1:4, ELEKTRO INŠTALACIJE SELIČ - ŠD DOLE MAKROCOM 2:4, MLADI FORUM - MNK ŠENTVID SANIMA 5:2, JAKOB - DRAMLJE 2:5, OBRNTA ZBORNICA in SOKOLI ŠKMŠ prosti.

1.občinska liga malega nogometa 2003

VR	EKIPA	K	Z	N	P	+	-	T
1.	KOVAL LOKA	17	13	4	0	98	21	43
2.	MNK ŠENTVID SAN.	17	10	3	4	48	32	33
3.	MLADI F. ZLSD	17	8	5	4	59	45	29
4.	SOKOLI ŠKMŠ	17	7	6	4	66	53	27
5.	DRAMLJE	17	8	2	7	44	38	26
6.	ELEKTRO SELIČ	17	7	1	9	50	60	22
7.	OBR. ZBORNICA	18	5	6	7	41	54	21
8.	ŠD DOLE MAKROK.	17	4	2	11	38	70	14
9.	GREMLINI	17	4	2	11	44	79	13
10.	JAKOB	18	3	3	12	40	75	12

2.občinska liga malega nogometa 2003

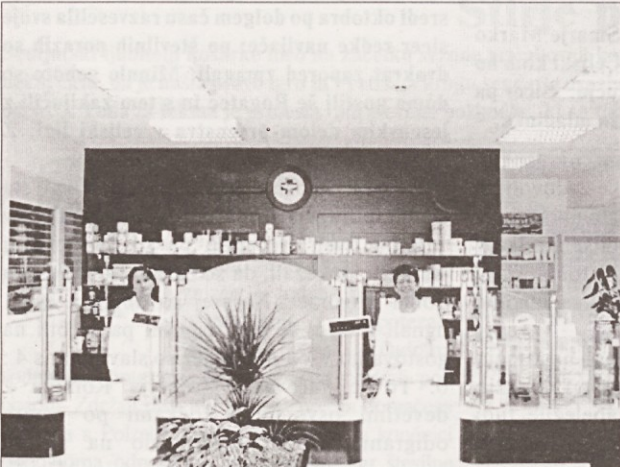
VR	EKIPA	K	Z	N	P	+	-	T
1.	SAMORASTNIKI	20	19	0	1	102	34	56
2.	KMN PONIKVA	20	15	1	4	73	40	46
3.	SIMPL ŽEGAR	20	13	3	4	76	43	42
4.	POTEPUHI	20	13	0	7	91	58	39
5.	ŠD MILJONARJI	20	11	3	6	99	67	36
6.	ŠVEDI MONTPREIS	20	11	2	7	74	54	35
7.	OPTIKA GLEŠČIČ	20	5	2	13	59	91	17
8.	TORNADO	21	5	2	14	46	89	16
9.	MIKI MIŠKE	20	4	3	13	37	77	15
10.	PLUTONIJ	20	5	1	14	43	84	15
11.	ŠD ŠEDINA	20	4	1	15	54	82	13

Rezultati 2.liga (21.kolo):

TORNADO - KMN PONIKVA 3:1, SAMORASTNIKI - ŠD MILJONARJI 6:2, ŠVEDI MONTPREIS - OPTIKA GLEŠČIČ 4:3, SIMPL ŽEGAR - ŠD ŠEDINA 6:4, POTEPUHI - PLUTONIJ 3:0 (bb), MIKI MIŠKE prosti.

V naslednji številki vse o zaključku pokal in lige ter o ekipi Kovala iz Loke! bp

NAGRADNA KRIŽANKA

								ŠENTJURJSKE NOVICE	HUDA SPOLNA BOLEZEN	PRISTANIŠČE NA CIPRIJ	METODA ZDRAVLJENJA JETIKE	NEMŠKI PREMIŠKI NASLOV	EMILIJ (ORIG.)	NIKEJ	PRVI PREVOD BIBLIJE	PRITRDI- NICA (DOMAČE)	PRVA ČRKA
								NAŠA DOMOVINA					10			17	
								PRITOK DOMAVE V ROMUNIJI							11		OBRAT STEKLENE INDUSTRIJE
								ITALIJANSKA OPERA PEVKA					12	AVSTRILIJA		ŠVEDSKA	
								KADMOVA HČI				JUDOVSKA POŠAST PRED LOGATCEM		AVST. SKAKA- LEC TONI		ITALIJA	
SESTAVIL: FRANC PEŠEC	ČESKI AVTOMOBILI	NAJSTAREJŠA KAMENA DOBA	OBDELANA ZEMLJA	KAZALNI ZAIMEK	JOULE	VRTNA HIŠICA	NEKO. RUSKI POLITIK (ANASTAS)	ODPRTO VOJAŠKO STRANIŠČE RIMSKA 1000	1							ŠPANIJA	2
							GRŠKI OTOK			3					SKOPJE		
NAŠE MESTO					13			TUJE Ž. IME METER				4	POLITIČNO PRIBEŽALIŠČE				
SPALNICA NA LADJI				MAČEK V RISNAKI				RIBIŠKA MREŽA		VEDEŽ RIM. MITOLOGIE				14	5	AMPER	
OLIVER (LJUBKOV. KRAJŠE)				DELO (SRBSKO)		7	ORODJA ZA SEKANJE						15			DOKTOR	
SRBSKI KOŠARKAR			9	ANTON NANUT		STARA MAMA (NEMŠKO)				FR. PISATELJ (1610-1660)						GRŠKA ČRKA	
BREZBARVNI PLIN BREZ VONJA					UPADANJE MORJA		8			AMERICIJ					OSEBNI ZAIMEK		6

Šentjurjske
NOVICE

NAGRADNA KRIŽANKA
SEPTEMBER 2003

SLOVARČEK: SKAKALEC IZ AVSTRIJE - INNAUER, RIMSKI VEDEŽ - AVGUR

Septembrski izžrebanci: Marija Kolar z Rifnika in Gašper Vodeb iz Svetelke dobita vsak po 4 vstopnice za košarkarske tekme, Andraž Frece iz Šentjurja pa sezonsko vstopnico.

Lahko bi bilo res

Demanti

Sploh ni res, da je Erika prišla na občino po zvezah. Prišla je izključno po svojih zaslugah.

Kolumbovo jajce

Volilna komisija, ki je vodila volitve v Športni zvezi, je obupala pred na oko nerešljivim matematičnim problemom, kako je 30 glasovalcev lahko oddalo 31 glasovnic. Sploh ni problema: eden je oddal dve.

Kako razdeliti šport

Če že imamo povsod sovražne pare, oblast in opozicijo, naše in one druge, črne in rdečkaste, tabornike in skavte, poštene in lopove... le zakaj bi bil šport izjema? Dvojne že imamo, toda težava je, kako jih razlikovati. Ker so si preveč podobni.

Opravičilo

Na skupščini Športne zveze so nekaj šimfali, ker ni bilo župana. Naj ga opravičimo: istočasno je imel v hotelu Žonta pomemben sestanek z direktorjem Robotrada Robičem – morda je v občinski hiši v Zgornjem trgu že drugič vrglo parket ven.

Most v Hotunjah in Noetova barka

Ponkovičani, ki jih v Šentjurju najbolj priljubljeno celjsko cestno podjetje CMC nemerava držati v teritorialni izolaciji vse tja do pomladi, ugibajo, da so se celjski mostograditelji učili svoje obrti pri gospodu Noetu iz Svete dežele.

Nekateri zapopadejo malo prej...

Metodo nazornega podučevanja, ki jo je v prejšnjem mandatu prakticirala na občinskem svetniku Kovaču mladostna finančnica Judita,

veliko manj uspešno prakticira občinski svetnik Diaci: Anita Koleča je njegov dobrohotni poskus, da bi ji pomagal razumeti odlok o štipendiranju, grobo odklonila.

Botri

Za pravkar ustanovljeni občinski štipendijski sklad se je ponujalo toliko botrov, da zbranega cvenka verjetno ne bo dovolj niti za njihove varovance.

Dobje gre naprej

Po zadnjih informacijah časopisa, ki je več kot novice, je resno ogrožena integriteta sosednje Planine. Planinske prireditve je za nekaj bučnic kupila občina Dobje.

Kako do spodobne naklade?

Da časopisov v Šentjurju ni težko prodajati, če so dobri, je dokazal Kontakt magazin z nagico s Kmetijske šole. ŠN si mrzlično prizadevajo za prenovo svoje uredniške politike.

OPTIKA *gleščič*

GLEŠČIČ BORIS, s.p.
Gregorčičeva 4, 3000 Celje

OČESNA AMBULANTA

Ul. Leona Dobrotniška 6b, 3230 Šentjur
tel.: 03 492 34 10

Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev z ENO do DESET LETNO GARANCIJO!

NUDIMO VAM
BREZPLAČNO
SVETOVANJE
IN IZDELAVO
PONUDBE.

GRADBENIŠTVO, TRGOVINA, STORITVE

Elbatrade d.o.o.

- ogrevalna tehnika
plin, olje, drva
- vodovodne napeljave
- elektroinstalacije

- klima naprave
- servis gorilcev
in peči
- meritve

ANTON KOŽELJ,
Ljubljanska cesta 26,
3230 Šentjur
tel.: 03/ 749 21 51
fax: 03/ 749 21 50
gsm: 041/ 771 151

AKCIJA DOBAVA IN MONTAŽA že za
OLJNEGA GORILCA 67.900 sit

PRODAJA ZLATEGA NAKITA

IZDELAVA ZLATEGA NAKITA PO
ŽELJI STRANKE Z VGRAJENIMI
DRAGIMI ALI POLDRAGIMI
KAMNI

KRSTNA IN
OBHAJILNA
DARILA

PRODAJA
ROČNIH
UR IN BUDILK

EKSPRES IZDELAVA POROČNIH PRSTANOV

PRODAJA JAPONSKIH IN
KITAJSIH BISEROV

VELIKA IZBIRA
BELEGA ZLATA

ZLATARSTVO
Milan Gajšek s.p.

V TRŽNO PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 03/ 749 20 30

Cvetličarna
"MAJDA"

Ul. Dušana Kvedra 43, 3230 Šentjur, tel.: 03/ 57 41 100, fax: 03/ 749 28 28

Majda Mauer s.p.

GSM: 041/720-531

Delovni čas: delovniki od 8. do 18. ure, ob sobotah od 8. do 13. ure

v PETEK
31. oktobra
od 8. do 18. ure,
v SOBOTO
1. novembra
od 8. do 12. ure.

TRGOVINA pri Wiharju **SELIČ** LEON

Trgovina Selič s.p., Ul. Kozjanskega odreda 55,
3230 Šentjur, tel.: 03/ 749 14 80

VULKANIZACIJA IN ROČNA AVTOPRALNICA

MULEJ

Ul. Tončke Čečeve 17, 3230 Šentjur, tel.: 03 749 17 10, 749 17 12, gsm: 041 630 652

LASSA

BRIDGESTONE PIRELLI

FULDA GOODYEAR

DUNLOP Sava

TOYO MONTANA

MICHELIN

SUPER AKCIJA ZIMSKIH GUM!

Delovni čas
delovnik 8.00 - 18.00
sobota 8.00 - 13.00

Najugodnejši med najugodnejšimi!